

SHANGHAI TERAOKA ELECTRONIC MOT RÅDET

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM
(fjärde avdelningen i utökad sammansättning)

den 28 oktober 2004*

I mål T-35/01,

Shanghai Teraoka Electronic Co. Ltd, Shanghai (Kina), företrätt av advokaten P. Waer,

sökande,

mot

Europeiska unionens råd, företrätt av S. Marquardt, i egenskap av ombud, inledningsvis biträdd av advokaterna G. Berrisch och P. Nehl, därefter av advokaten G. Berrisch,

svarande,

med stöd av

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av V. Kreuzsitz, S. Meany och T. Scharf, samtliga i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

intervenient,

* Rättegångsspråk: engelska.

angående en talan om ogiltigförklaring av artikel 1 i rådets förordning (EG) nr 2605/2000 av den 27 november 2000 om införande av slutgiltiga antidumpingstullar på import av vissa elektroniska vågar med ursprung i Folkrepubliken Kina, Republiken Korea och Taiwan (EGT L 301, s. 42),

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (fjärde avdelningen i utökad sammansättning)

sammansatt av ordföranden V. Tiili samt domarna J. Pirrung, P. Mengozzi, A.W.H. Meij och M. Vilaras,

justitiesekreterare: byrådirektören J. Plingers,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter förhandlingen den 6 mars 2003,

följande

Dom

Tillämpliga bestämmelser

- 1 I artikel 1.4 i rådets förordning (EG) nr 384/96 av den 22 december 1995 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen (EGT L 56, 1996, s. 1) (nedan kallad grundförordningen) föreskrivs följande:

”Vid tillämpningen av ... [grundförordningen] avses med begreppet ’likadan produkt’ en produkt som är identisk med, dvs. i alla avseenden likadan som, produkten i

fråga, eller, om en sådan produkt inte finns, en annan produkt som har egenskaper som nära påminner om den berörda produktens egenskaper, även om den inte i alla avseenden är likadan.”

- 2 I artikel 2.7 i grundförordningen, i dess lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 905/98 av den 27 april 1998 (EGT L 128, s. 18, rättelse i EGT L 263, 2000, s. 34), föreskrivs följande:

”a) I fråga om import från länder utan marknadsekonomi ... skall normalvärdet bestämmas på grundval av priset eller det konstruerade värdet i ett tredje land med marknadsekonomi eller priset från ett sådant tredje land till andra länder, inbegripet gemenskapen, eller om detta inte är möjligt, på någon annan skälig grund, exempelvis det pris som faktiskt betalas eller skall betalas i gemenskapen för den likadana produkten, vid behov vederbörligen justerat för att inbegripa en skälig vinstmarginal.

Ett lämpligt tredje land med marknadsekonomi skall väljas ut på ett sätt som inte är oskäligt, varvid hänsyn skall tas till alla tillförlitliga uppgifter som är tillgängliga när valet görs. Hänsyn skall även tas till tidsfrister. När det är lämpligt skall ett tredje land med marknadsekonomi, som är föremål för samma undersökning, användas.

Parterna i undersökningen skall snarast efter det att undersökningen inletts underrättas om vilket tredje land med marknadsekonomi som kommer att användas och skall ges en frist om tio dagar för att framställa sina kommentarer.

- b) I fråga om antidumpningsundersökning rörande import från Ryska federationen och Folkrepubliken Kina skall normalvärdet bestämmas i enlighet med

punkterna 1–6 om det på grundval av korrekt underbyggda ansökningar från en eller flera tillverkare som är föremål för undersökningen och i enlighet med de kriterier som anges i punkt c visas att marknadsekonomiska förhållanden råder för tillverkaren eller tillverkarna vad gäller produktion och försäljning av den berörda likadana produkten. Om så inte är fallet skall de regler som anges i punkt a tillämpas.

- c) Ett krav enligt punkt b måste göras skriftligen och innehålla tillräcklig bevisning [om] att tillverkarna är verksamma under marknadsmässiga förhållanden, det vill säga om
- företagens beslut om priser, kostnader och insatsvaror, exempelvis vad gäller råmaterial, kostnader för teknik och arbetskraft, produktion, försäljning samt investeringar, fattas som svar på marknadssignaler som återspeglar utbud och efterfrågan och utan ett större statligt inflytande i detta hänseende, och kostnader för de viktigaste insatsvarorna återspeglar i stort sett marknadsvärden,
 - företagen har en enda uppsättning räkenskaper som är föremål för en självständig revision i överensstämmelse med internationella redovisningsnormer och som tillämpas för alla ändamål,
 - företagens tillverkningskostnader och ekonomiska situation inte är föremål för betydande snedvridningar till följd av det tidigare icke-marknadsekonomiska systemet, särskilt vad gäller avskrivning av tillgångar, andra nedskrivningar, byteshandel och betalning genom skuldavskrivning,

- de berörda företagen omfattas av lagar om konkurser och ägandeförhållanden som garanterar rättssäkerhet och stabila villkor för företag, och

- valutaomräkning sker till marknadskurser.

Beslut om [huruvida] tillverkare uppfyller ovan nämnda kriterier skall fattas inom tre månader efter det att undersökningen har inletts, efter särskilt samråd med rådgivande kommittén och efter det att gemenskapsindustrin har givits möjlighet att yttra sig. Detta beslut skall förbli gällande under hela undersökningen.”

3 I artikel 3 i grundförordningen föreskrivs följande:

”Fastställande av skada

1. Enligt ... [grundförordningen] skall, om inte annat anges, begreppet skada avse väsentlig skada för gemenskapsindustrin, risk för väsentlig skada för gemenskapsindustrin eller avsevärd försening av etablerandet av sådan industri och begreppet skall tolkas enligt bestämmelserna i denna artikel.

2. Fastställande av skada skall grundas på faktiska bevis och skall inbegripa en objektiv granskning av såväl a) den dumpade importens omfattning och inverkan på priserna på gemenskapsmarknaden för likadana produkter, som b) denna imports inverkan på gemenskapsindustrin.

3. Med avseende på den dumpade importens omfattning skall det övervägas huruvida en betydande ökning av dumpad import ägt rum antingen i absoluta tal eller i förhållande till produktion eller konsumtion i gemenskapen. Vad avser den dumpade importens inverkan på priserna skall det övervägas huruvida de dumpade importprodukterna sålts till betydligt lägre pris än priset för den likadana produkten framställd av gemenskapsindustrin, eller om denna import annars leder till att priserna sänks väsentligt eller till att väsentliga prisökningar som annars skulle ha ägt rum förhindras. Varken en enskild faktor eller flera av dessa faktorer behöver nödvändigtvis vara avgörande.

4. Om en antidumpningsundersökning samtidigt inbegriper import av en produkt från mer än ett land, skall verkan av denna import slås samman endast om det fastställs att a) varje lands dumpningsmarginal är högre än miniminivån enligt artikel 9.3 och omfattningen av importen från varje enskilt land inte är försumbar samt b) det är lämpligt att slå samman verkan av importen vid skadebedömningen med hänsyn till konkurrensvillkoren mellan de olika importerade produkterna och konkurrensvillkoren mellan de importerade produkterna och den likadana gemenskapsprodukten.

5. Granskningen av den dumpade importens inverkan på den berörda gemenskapsindustrin skall innefatta en bedömning av alla relevanta ekonomiska faktorer och förhållanden som har betydelse för industrins tillstånd, inbegripet den omständigheten att en industri ännu inte har återhämtat sig från verkan av tidigare dumpning eller subventionering, storleken på den faktiska dumpningsmarginalen, faktisk och möjlig nedgång i försäljning, vinst, tillverkningsvolym, marknadsandel, produkti-

vitet, avkastning på investeringar, kapacitetsutnyttjande, faktorer som påverkar gemenskapspriser, faktiska och möjliga negativa verkningar på likviditetsflödet, lagerhållning, sysselsättning, löner, tillväxt och förmåga att anskaffa kapital eller investeringsmedel. Denna uppräkningslista är inte uttömmande och varken en enskild faktor eller flera av dessa faktorer behöver nödvändigtvis vara avgörande.

6. Av den relevanta bevisning som framläggs enligt punkt 2 skall det framgå att den dumpade importen vållar skada i den mening som avses i ... [grundförordningen]. Detta innebär särskilt att det påvisas att den omfattning eller de prisnivåer som avses i punkt 3 ligger bakom den inverkan på gemenskapsindustrin som avses i punkt 5 och att denna inverkan är så omfattande att den kan betecknas som väsentlig.

7. Andra kända faktorer utöver den dumpade importen vilka samtidigt med denna skadar gemenskapsindustrin skall även granskas för att säkerställa att den skada som vållas av dessa faktorer inte tillskrivs den dumpade importen enligt punkt 6. Faktorer som kan beaktas i detta sammanhang inbegriper omfattningen av och priserna på importprodukter som inte säljs till dumpade priser, minskad efterfrågan eller förändringar i konsumtionsmönstren, handelsbegränsande åtgärder som tillämpas av och konkurrens mellan producenter i tredje land och gemenskapsproducenter och gemenskapsindustrins tekniska utveckling, exportutveckling och produktivitet.

8. Verkan av den dumpade importen skall bedömas i förhållande till gemenskapsindustrins produktion av den likadana produkten när tillgängliga uppgifter möjliggör att denna produktion särskiljs på grundval av kriterier sådana som produktionsprocessen, producenternas försäljning samt vinst. Om produktionen inte på detta

sätt kan särskiljas, skall verkningarna av den dumpade importen bedömas genom undersökning av produktionen av den minsta varugrupp eller produktserie som inbegriper den likadana produkten och för vilken nödvändiga uppgifter kan lämnas.

9. Fastställande av risk för väsentlig skada skall grundas på fakta och inte endast på påståenden, förmodanden eller avlägsna möjligheter. Den förändring i förhållanden som skulle kunna skapa en situation där dumpning skulle vålla skada måste klart kunna förutses och vara nära förestående.

Vid en prövning av om det finns risk för väsentlig skada skall bland annat följande faktorer beaktas:

- a) En betydande ökningstakt för dumpad import till gemenskapsmarknaden vilket tyder på att en starkt ökad import är sannolik.

- b) Tillräcklig fritt tillgänglig kapacitet hos exportören eller en omedelbart förestående betydande ökning av denna kapacitet som innebär sannolikhet för en starkt ökad dumpad export till gemenskapen, med hänsyn tagen till förekomsten av andra exportmarknader som skulle kunna ta emot ytterligare export.

- c) Huruvida importen sker till priser som väsentligen skulle kunna sänka priser eller förhindra prisökningar som annars skulle ha ägt rum och som sannolikt skulle öka efterfrågan på ytterligare import.

d) Lagerhållningen av den undersökta produkten.

Ingen av de faktorer som anges ovan kan i sig vara avgörande men de undersökta faktorerna måste sammantagna leda till slutsatsen att ytterligare dumpad export är nära förestående och att väsentlig skada kommer att uppstå om inte skyddsåtgärder vidtas.”

4 Följande stadgas i artikel 6.9 i grundförordningen:

”I fråga om förfaranden som inleds enligt artikel 5.9 skall en undersökning om möjligt avslutas inom ett år. Sådana undersökningar skall under alla omständigheter avslutas inom 15 månader efter det att de inleddes i överensstämmelse med undersökningsresultaten enligt artikel 8 för åtaganden och enligt artikel 9 för slutgiltiga åtgärder.”

5 Slutligen föreskrivs i artikel 20 i grundförordningen som följer:

” ...

2. De parter som avses i punkt 1 får begära att slutligen få ta del av de viktigaste omständigheter och överväganden på grundval av vilka man avser att rekommendera att slutgiltiga åtgärder införs eller att en undersökning eller ett förfarande avslutas utan att åtgärder införs, varvid särskild hänsyn skall tas till utlämnandet av sådana omständigheter och överväganden som skiljer sig från dem som låg till grund för de provisoriska åtgärderna.

3. En begäran om att slutligen få ta del av uppgifter enligt punkt 2 skall lämnas skriftligen till kommissionen och, om en provisorisk tull har tillämpats, vara kommissionen till handa senast en månad efter det att införandet av tullen i fråga offentliggjordes. Om en provisorisk tull inte har tillämpats skall parterna ges tillfälle att begära ett slutligt utlämnande av uppgifterna inom den tidsfrist som fastställs av kommissionen.

4. Ett slutligt utlämnande av uppgifter skall ske skriftligen. Det skall ske så snart som möjligt med beaktande av skyddet för konfidentiella uppgifter och normalt sett senast en månad innan ett slutgiltigt beslut fattas eller innan kommissionen lämnar förslag till slutliga åtgärder enligt artikel 9. Om kommissionen vid den tidpunkten inte kan utlämna vissa omständigheter eller överväganden skall dessa utlämnas så snart som möjligt. Utlämnande av uppgifter skall inte inverka på något beslut som kommissionen eller rådet därefter kan komma att fatta, men om ett sådant beslut fattas på grundval av andra omständigheter eller överväganden skall dessa utlämnas snarast möjligt.

5. De uppgifter som lämnas efter ett slutligt utlämnande av uppgifter skall endast beaktas om de inkommer inom en period som i varje enskilt fall skall fastställas av kommissionen och som skall vara minst tio dagar med beaktande av hur brådskande ärendet är.”

Bakgrund till tvisten

- 6 Till följd av ett klagomål som inkom den 30 juli 1999 från tillverkare av elektroniska vågar inom Europeiska gemenskapen, vilka tillsammans står för den största delen av gemenskapens totala produktion av ifrågavarande produkt, inledde kommissionen, i enlighet med artikel 5 i grundförordningen, genom ett tillkännagivande av den 16 september 1999 (EGT C 262, s. 8) ett antidumpningsförfarande avseende importen av vissa elektroniska vågar med ursprung i Kina, Sydkorea och Taiwan.
- 7 Två tillverkare av elektroniska vågar inom Europeiska gemenskapen, Avery Berkel Ltd och Bizerba GmbH, som vid den tiden tillsammans stod för 39 procent av gemenskapsproduktionen, deltog i kommissionens undersökning.
- 8 Åtta tillverkare/exportörer från de berörda länderna, däribland det bolag som här är sökande, fyra importörer med verksamhet kopplad till produktionen i fråga och den tillverkare från ett jämförbart tredje land som användes som referens, det vill säga Indonesien, besvarade kommissionens utsända frågeformulär.
- 9 Undersökningen om dumpning och om den skada som följer därav omfattar en period som sträcker sig från den 1 september 1998 till den 31 augusti 1999 (nedan kallad undersökningsperioden). Granskningen av den utveckling som är av betydelse för bedömningen av skadan omfattar perioden från den 1 januari 1995 till undersökningsperiodens slut (nedan kallad skadeundersökningsperioden).
- 10 Shanghai Teraoka Electronic Co. Ltd (nedan kallad sökanden eller Shanghai Teraoka) är ett bolag bildat år 1992 enligt kinesisk lag, helägt av utländska investerare. Det tillverkar och exporterar elektroniska vågar, bland annat till gemenskapen.

- 11 Den 11 oktober 1999 ansökte sökanden om att kommissionen inom ramen för undersökningen skulle tillerkänna detta bolag status som ett företag som verkar under marknadsekonomiska förhållanden, i enlighet med artikel 2.7 i grundförordningen. Kommissionen informerade sökanden, genom ett telefax av den 17 december 1999, om att bolaget inte uppfyllde de villkor som ställs i artikel 2.7 c i grundförordningen för att status som ett företag som verkar under marknadsekonomiska förhållanden skall tillerkännas.
- 12 Sökanden yttrade sig till kommissionen över avslaget på dess ansökan, genom två skrivelser av den 27 december 1999 respektive den 11 januari 2000.
- 13 Kommissionen bekräftade den 4 januari och den 3 februari 2000 sitt beslut att inte tillerkänna sökanden status som ett företag som verkar under marknadsekonomiska förhållanden.
- 14 Efter en sammankomst den 6 april 2000 mellan kommissionen och representanter för gemenskapsindustrin i fråga, yttrade sig två gemenskapsproducenter till kommissionen över dennas preliminära slutsatser om förekomsten av skada för nämnda gemenskapsindustri.
- 15 Den 1 augusti 2000 översände sökanden sina synpunkter avseende frågorna om skada och orsakssamband till kommissionen.
- 16 Kommissionen informerade sökanden per telefax av den 21 september 2000 om de huvudsakliga faktiska omständigheter och överväganden på vilka den grundade sin avsikt att rekommendera att en slutgiltig antidumpningstull på 13,1 procent inrättades avseende importen av vissa elektroniska vägar.

- 17 Genom telefax av den 29 september 2000 begärde sökanden ytterligare upplysningar avseende förekomsten av dumpning och fastställandet av den skada som ansågs följa därav.
- 18 Kommissionen besvarade denna förfrågan genom två skrivelser av den 29 september 2000 respektive den 4 oktober 2000.
- 19 Sökanden begärde genom telefax av den 4 oktober 2000 ytterligare anstånd för att inkomma med synpunkter. Genom telefax av den 5 oktober 2000 avslog kommissionen denna begäran med hänvisning till kravet på skyndsamhet.
- 20 Den 10 oktober 2000 inkom sökanden med synpunkter avseende den information som den hade mottagit.
- 21 Genom telefax av den 11 oktober 2000 besvarade kommissionen sökandens synpunkter och sänkte dumpningsmarginalen från 13,1 procent till 12,8 procent.
- 22 Kommissionen kompletterade i ett telefax av den 23 oktober 2000 sitt svar på sökandens synpunkter.
- 23 Genom sin förordning (EG) nr 2605/2000 av den 27 november 2000 om införande av slutgiltiga antidumpningstullar på import av vissa elektroniska vågar med ursprung i Folkrepubliken Kina, Republiken Korea och Taiwan (EGT L 301, s. 42) (nedan kallad den omtvistade förordningen) påförde rådet en antidumpningstull på

12,8 procent på de produkter som exporterades av sökanden och som beskrivs nedan. Följande anges i artikel 1 i den omtvistade förordningen:

”1. En slutgiltig antidumpningstull skall införas på import av elektroniska butiksvågar, med en kapacitet på högst 30 kg, med digital skärmbild som anger vikt, styckpris och pris som skall betalas (oavsett om de har utrustning för att skriva ut dessa uppgifter eller ej) som för närvarande klassificeras enligt KN-nummer ex 8423 81 50 (TARIC-nummer 8423 81 50 10) med ursprung i ... Kina, ... [Sydkorea] och Taiwan.

Tullen, beräknad på grundval av nettopriset fritt gemenskapens gräns för produkten, före tull, skall [avseende sökanden] vara följande: ... 12,8 % ...”

Förfarandet och parternas yrkanden

24 Sökanden har väckt denna talan genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 16 februari 2001.

25 Genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 12 juni 2001 ansökte kommissionen om att få intervensera i tvisten till stöd för svarandens yrkanden. Ordföranden på förstainstansrättens fjärde avdelning i utökad sammansättning tillät interventionen genom beslut av den 11 september 2001.

26 Sedan kommissionen avstått från att inkomma med en interventionsinlaga, avslutades det skriftliga förfarandet den 28 november 2001.

27 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten (fjärde avdelningen i utökad sammansättning) att inleda det muntliga förfarandet.

28 Som en processledningsåtgärd anmodade förstainstansrätten parterna att besvara skriftliga frågor och att inkomma med vissa dokument. Parterna efterkom delvis denna anmodan.

29 Parterna i målet och intervenienten utvecklade sin talan och svarade på förstainstansrättens frågor vid offentlig förhandling den 6 mars 2003.

30 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara artikel 1 i den ifrågasatta förordningen i den mån den innebär att en slutgiltig antidumpningstull införs på de elektroniska vågar som den exporterar, och

— förplikta rådet att ersätta rättegångskostnaderna.

31 Rådet har, med stöd av kommissionen, yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla talan, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Prövning i sak

- 32 Sökanden har, huvudsakligen, åberopat fyra grunder till stöd för sin talan. Den första grunden avser en uppenbart oriktig bedömning vid tillämpningen av artikel 2.7 i grundförordningen. Den andra grunden avser en överträdelse av artikel 3.2, 3.3, 3.5 och 3.8 i grundförordningen och en uppenbart oriktig bedömning vid fastställandet av skadan. Den tredje grunden avser en överträdelse av artikel 3.6 i grundförordningen. Den fjärde grunden, slutligen, avser ett åsidosättande av de handläggningsregler som stadgas i grundförordningen.

A — Den första grunden: Uppenbart oriktig bedömning vid tillämpningen av artikel 2.7 i grundförordningen

1. Inledning

- 33 Enligt sökanden bedömde gemenskapsinstitutionerna felaktigt att den inte uppfyllde de villkor som uppställs i artikel 2.7 c i grundförordningen, i vilken erkännandet av status som företag som verkar i en marknadsekonomi regleras. Sökanden har påstått att den hade styrkt sin rätt att tillerkännas en sådan status.
- 34 Rådet motiverade i punkt 46 i den omtvistade förordningen beslutet att inte tillerkänna sökanden status som företag som verkar i en marknadsekonomi på följande sätt:

”Kommissionen konstaterade att ... [två företag, däribland sökanden] under flera år sålde [sina produkter] till mer eller mindre enhetliga, förlustbringande priser i Folkrepubliken Kina. Vidare kunde inget av företagen helt fritt bestämma om och i vilken utsträckning de skulle sälja sin produktion på den inhemska marknaden. Det

har varit kommissionens praxis att avvisa ansökningar om ... status [som företag som verkar under marknadsekonomiska förhållanden] i fall där den inhemska försäljningen är begränsad och det inte finns någon prisvariation mellan kunderna, eftersom sådan likartad prissättning kan bero på centralt införda priskontroller. Dessutom framgår det av bevisningen att dessa priser låg på förlustbringande nivåer under flera år, vilket också tyder på att tillverkarna inte var verksamma under marknadsekonomiska förhållanden.”

35 Rådet bedömde följaktligen, i punkt 47 i den omtvistade förordningen, att "[v]illkoren i artikel 2.7 c i grundförordningen [inte] uppfylldes" av sökanden.

36 Kommissionen hade å sin sida, såsom förstainstansrätten har påpekat i punkterna 11 och 13 ovan, genom ett telefax av den 17 december 1999 avslagit sökandens ansökan om att tillerkännas status som företag som verkar i en marknadsekonomi, och den hade bekräftat sitt beslut genom telefax av den 4 januari och den 3 februari 2000. Efter att ha redogjort för resultatet av undersökningen, hade kommissionen grundat sin analys på följande tre iakttagelser: För det första hade sökanden följt den kinesiska lagen om priser av den 29 december 1997 (nedan kallad lagen om priser), vilken tvingade den att sälja sina produkter med förlust, till mer eller mindre identiska priser, på den kinesiska inhemska marknaden. För det andra stod det inte sökanden helt fritt att besluta huruvida den skulle sälja sina produkter på den kinesiska inhemska marknaden eller på utländska marknader, och inte heller i vilka proportioner. Slutligen hade sökanden lämnat felaktiga uppgifter till kommissionen, eller underlåtit att överlämna relevanta dokument, och därigenom hindrat undersökningen.

37 Inom ramen för förevarande grund har sökanden för det första bestridit den tolkning som först kommissionen och därefter rådet gjorde av artikel 2.7 i grundförordningen.

38 För det andra har sökanden bestridit de iakttagelser som kommissionen och rådet gjorde, som ledde till att dessa bedömde att villkoren i artikel 2.7 i grundförordningen inte var uppfyllda. Sökanden har i synnerhet bestridit de iakttagelser som

kommissionen gjorde under rubriken "Resultatet av undersökningen" i sitt telefax av den 17 december 1999, om sökandens underlåtenhet att uppfylla sin skyldighet att göra avsättningar för osäkra fordringar på balansräkningens passivsida, om att taket för sökandens konto för utländska valutor var i nivå med företagets eget kapital, om de systematiska förluster som kunde konstateras på den kinesiska inhemska marknaden, om det förbud mot att i Kina ta ut olika priser av liknande kunder som enligt lagen om priser gällde för sökanden, om begränsningarna av friheten att sälja på den kinesiska inhemska marknaden och om det faktum att sökanden skulle ha givit kommissionen felaktiga uppgifter vid undersökningen.

- 39 De av sökandens argument som hänför sig till de två första omständigheterna i uppräknningen i föregående punkt kan omedelbart avfärdas. Eftersom varken rådet eller kommissionen baserade sina slutsatser på dessa omständigheter är argumenten avseende dem irrelevanta.
- 40 För det tredje har sökanden gjort gällande att gemenskapsinstitutionerna underlät att tillsända den de dokument på vilka de kom att grunda sitt beslut att inte bevilja sökanden status som företag som verkar i en marknadsekonomi. Denna anmärkning kan likaledes lämnas utan avseende, eftersom gemenskapsinstitutionerna i detta avseende grundade sin bedömning på de dokument som sökanden själv hade översänt till kommissionen inom ramen för sitt svar på del D i det frågeformulär som ingick i undersökningen, och på grundval av de dokument som kommit till kommissionens kännedom vid kontroll på plats.
- 41 Det skall för övrigt påpekas att sökanden inte har preciserat vilka "nya uppgifter" det skulle röra sig om, utan nöjt sig med att hänvisa till uppgifter i dess egna dokument. Den har sålunda i sin replik medgivit att "[s]amtliga fakturor avseende varje enskild transaktion på den [kinesiska] inhemska marknaden [hade] tillhandahållits utredarna vid deras kontroll på plats, liksom all annan information rörande redovisningen och produktionskostnaden". Det ålåg således inte gemenskapsinstitutionerna att, efter att de dragit vissa slutsatser av dokumenten, översända desamma till Shanghai Teraoka, som redan kände till dem, eftersom de kom ifrån företaget.

- 42 Det skall i detta sammanhang tillfogas att det nya argument avseende en överträdelse av artikel 20.4 i grundförordningen som framställdes av sökanden i repliken, enligt vilket rådet skulle ha inkommit med uppgifter vid förfarandet i förstainstansrätten som det inte hade meddelat sökanden under det administrativa förfarandet, saknar all relevans. Ett sådant argument vittnar nämligen om att en sammanblandning skett av förfarandet för beviljande av status som företag som verkar i en marknadsekonomi, och det som rör införandet av definitiva antidumpningsåtgärder. Eftersom artikel 20.4 i grundförordningen, som avser det sistnämnda förfarandet, saknar samband med beviljandet av status som företag som verkar i en marknadsekonomi, kan följaktligen inte en överträdelse av den åberopas av sökanden vad gäller dokument som är avsedda just att medföra att sådan status beviljas.

2. Systematiken i artikel 2.7 i grundförordningen

a) Parternas argument

- 43 Sökanden har bestridit gemenskapsinstitutionernas tolkning av artikel 2.7 i grundförordningen, bland annat vad gäller bevisbördan. Den har hävdad att rådet felbedömde ratio legis för ändringen av artikel 2.7 i grundförordningen, det vill säga viljan att beakta den grundläggande förändringen av den ekonomiska strukturen i Kina.
- 44 Sökanden har dessutom åberopat förstainstansrättens dom av den 26 september 2000 i mål T-80/97, Starway mot rådet (REG 2000, s. II-3099), punkt 112, av vilken det framgår att ett krav på att en exportör skall frambringa bevis som denne inte kan få tillgång till står i strid med principerna om rättssäkerhet och rätten till försvar.
- 45 Slutligen anser sökanden att det åligger gemenskapsinstitutionerna att bevisa att omständigheter som de åberopar verkligen föreligger, och att de fastställts på ett

riktigt sätt. Sökanden har i detta avseende åberopat domstolens dom av den 26 juni 2001 i mål C-381/99, Brunnhofer (REG 2001, s. I-4961), punkt 52.

46 Rådet har gjort gällande att sökandens resonemang grundas på en felaktig tolkning av artikel 2.7 i grundförordningen. Av ingressen till förordning nr 905/98 kan det bland annat utläsas att ovannämnda bestämmelse enbart innebär en presumtion om att sådana villkor som kännetecknar en marknadsekonomi saknas med avseende på Kina och Ryssland, och att det således ankommer på den berörda tillverkaren/exportören, i förevarande fall på sökanden, att bevisa motsatsen. Enligt rådet grundas sökandens argument på en omkastning av bevisbördan. Gemenskapsinstitutionerna förfogar för övrigt över ett stort utrymme för skönsmässig bedömning, såsom framgår dels av rättspraxis (förstainstansrättens dom av den 17 juli 1998 i mål T-118/96, Thai Bicycle mot rådet, REG 1998, s. II-2991, punkt 32), dels av uttrycken ”korrekt underbyggda ansökningar” och ”tillräcklig bevisning” i artikel 2.7 b och c i grundförordningen.

47 Rådet har slutligen gjort gällande att de fem villkor som anges i ovannämnda bestämmelse är kumulativa. Det har emellertid betonat att inte alla dessa villkor är av samma vikt. Det första villkoret, enligt vilket företagets beslut om priser, kostnader och insatsvaror skall fattas som svar på marknadssignaler som återspeglar utbud och efterfrågan, och utan något större statligt inflytande, är i detta avseende av yttersta vikt. Att sökanden inte uppfyller ovannämnda villkor utgör således i sig tillräcklig grund för att avslå dennes ansökan om att beviljas status som ett företag som verkar under marknadsekonomiska förhållanden.

b) Förstainstansrättens bedömning

48 Det skall inledningsvis erinras om att gemenskapsinstitutionerna, när det gäller handelspolitiska skyddsåtgärder, förfogar över ett stort utrymme för skönsmässig bedömning med hänsyn till de komplicerade ekonomiska, politiska och juridiska

situationer som de skall bedöma (förstainstansrättens dom av den 5 juni 1996 i mål T-162/94, NMB France m.fl. mot kommissionen, REG 1996, s. II-427, punkt 72, av den 29 januari 1998 i mål T-97/95, Sinochem mot rådet, REG 1998, s. I-85, punkt 51, domen i det ovan, i punkt 46, nämnda målet Thai Bicycle mot rådet, punkt 32, och dom av den 4 juli 2002 i mål T-340/99, Arne Mathisen mot rådet, REG 2002, s. II-2905, punkt 53).

- 49 Därav följer att gemenskapsdomstolarnas prövning av institutionernas bedömningar endast skall avse en kontroll av att reglerna för handläggning har följts, att de faktiska omständigheter som lagts till grund för det omtvistade valet är materiellt riktiga, att bedömningen av dessa omständigheter inte är uppenbart oriktig och att det inte förekommit maktmissbruk (domstolens dom av den 7 maj 1987 i mål 240/84, Toyo mot rådet, REG 1987, s. 1809, punkt 19, svensk specialutgåva, volym 9, s. 75, domen i det ovan, i punkt 46, nämnda målet Thai Bicycle mot rådet, punkt 33, och domen i det ovan, i punkt 48, nämnda målet Arne Mathisen mot rådet, punkt 54). På samma sätt förhåller det sig med de faktiska omständigheter av juridisk och politisk art i det ifrågavarande landet, som gemenskapsinstitutionerna har att bedöma för att avgöra om en exportör agerar på marknadsmässiga villkor, utan något större statligt inflytande, och därför kan beviljas den status som tillkommer företag som verkar i en marknadsekonomi (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens dom av den 18 september 1996 i mål T-155/94, Climax Paper mot rådet, REG 1996, s. II-873, punkt 98).
- 50 Det skall därefter påpekas att den metod för bestämning av normalvärdet som anges i artikel 2.7 b i grundförordningen utgör ett undantag till den specifika metod som anges för detta ändamål i artikel 2.7 a och som i princip är tillämplig vid import från länder utan marknadsekonomi. Det framgår dock av fast rättspraxis att varje avvikelse eller undantag från en huvudregel skall tolkas restriktivt (domstolens dom av den 12 december 1995 i mål C-399/93, Oude Luttikhuis m.fl., REG 1995, s. I-4515, punkt 23, av den 18 januari 2001 i mål C-83/99, kommissionen mot Spanien, REG 2001, s. I-445, punkt 19, och av den 12 december 2002 i mål C-5/01, Belgien mot kommissionen, REG 2002, s. I-11991, punkt 56).
- 51 Den ursprungliga lydelsen av artikel 2.7 i grundförordningen har ändrats genom förordning nr 905/98, eftersom rådet ansåg att reformprocessen i Ryssland och i Kina hade ändrat dessa länders ekonomier i grunden och lett till att det uppstått

företag för vilka marknadsekonomiska förhållanden rådde. I femte skälet i förordning nr 905/98 anges således att den antidumpningspraxis som gäller avseende dessa stater bör ses över, och det preciseras att normalvärdet för en produkt skall kunna fastställas i enlighet med de regler som är tillämpliga på länder med marknadsekonomi i de fall där det kan påvisas att marknadsekonomiska förhållanden råder beträffande en eller flera undersökta tillverkares produktion och försäljning av den berörda produkten. Enligt sjätte skälet i samma förordning skall en granskning av huruvida marknadsmässiga förhållanden råder ... [komma] att utföras på grundval av korrekt underbyggda ansökningar inlämnade av en eller flera tillverkare som är föremål för undersökning och som önskar utnyttja möjligheten att få normalvärdet [av produkten i fråga] fastställt på grundval av de bestämmelser som tillämpas på länder med marknadsekonomi”.

52 Det följer således av artikel 2.7 i grundförordningen och av de ovannämnda skälen i förordning nr 905/98, för det första, att gemenskapsinstitutionerna i en sådan situation som den förevarande skall genomföra en granskning från fall till fall, och att Kina ännu inte kan anses vara ett land med marknadsekonomi. Normalvärdet av en produkt med ursprung i Kina kan således endast fastställas i enlighet med de regler som tillämpas på länder med marknadsekonomi ”om det ... visas att marknadsekonomiska förhållanden råder för tillverkaren eller tillverkarna”.

53 För det andra följer det av de ovannämnda bestämmelserna att bevisbördan ligger på den tillverkare/exportör som vill erhålla status som ett företag som verkar under marknadsekonomiska förhållanden. I artikel 2.7 c i grundförordningen anges nämligen att ansökan ”måste ... innehålla tillräcklig bevisning”. Följaktligen åligger det inte gemenskapsinstitutionerna att bevisa att tillverkaren/exportören inte uppfyller de angivna villkoren för att tillerkännas sådan status. Däremot åligger det gemenskapsinstitutionerna att bedöma huruvida de uppgifter som lämnats av tillverkaren/exportören är tillräckliga bevis för att villkoren i artikel 2.7 c i grundförordningen är uppfyllda, och det åligger gemenskapsdomstolen att pröva huruvida något uppenbart fel begåtts vid denna bedömning.

- 54 Vid bedömningen av om de bevis som ingivits av den berörde tillverkaren är tillräckliga är villkoren i första strecksatsen i artikel 2.7 c i grundförordningen tillämpliga. Det följer i detta avseende såväl av användningen av ordet "och" mellan den fjärde och den femte strecksatsen i bestämmelsen, som av villkorens karaktär, att de är kumulativa. För att kunna tillerkännas status som företag som verkar i en marknadsekonomi skall den berörde tillverkaren följaktligen uppfylla samtliga de villkor som anges i artikel 2.7 c i grundförordningen, och om det är något av villkoren som han inte uppfyller skall hans ansökan avslås.
- 55 Förstainstansrätten skall följaktligen pröva huruvida sökanden har bevisat att den uppfyller det första villkor som ställs i artikel 2.7 c i grundförordningen, enligt vilket företagets beslut om priser, kostnader och insatsvaror skall fattas som svar på marknadssignaler som återspeglar utbud och efterfrågan, utan något större inflytande från staten.

3. *Det första villkor som ställs i artikel 2.7 c i grundförordningen*

a) Tillämpningen av enhetliga priser

Parternas argument

- 56 Sökanden har gjort gällande att iakttagelsen att den sålde sina produkter till enhetliga priser i Kina är uppenbart oriktig. Den har hävdade att lagen om priser inte är tillämplig på marknaden för elektroniska vågar. Under alla omständigheter är inte själva ordalydelsen i lagen om priser sådan som kommissionen uppger. Sökanden

har även understrukit att den prislista som rådet baserade sig på inte återspeglar de priser som verkligen fakturerades, då dessa omförhandlas med återförsäljarna. Sökanden har tillfogat att den omständigheten att enhetliga priser tas ut av parter som befinner sig på samma nivå i handeln, vittnar om att den har iakttagit principen om lojal konkurrens, vilken även upprätthålls inom Europeiska gemenskapen genom att missbruk av en dominerande ställning bekämpas.

57 Sökanden har erinrat om att den hade förklarat att dessa priser bestämdes av anbud och efterfrågan och att den kinesiska marknaden var ytterst konkurrensutsatt. Dessutom hade gemenskapsinstitutionerna ett tillvägagångssätt som var mycket ofullständigt och vagt, bland annat genom att de inte beaktade fler än tretton fakturor avseende försäljningen på den kinesiska inhemska marknaden, vilka dock uppgick till 25 701 stycken för undersökningsperioden. Samtliga fakturor avseende samtliga enskilda transaktioner på den kinesiska inhemska marknaden — vilka visar att det förekom prispförhandlingar mellan sökanden och dess kunder — hade emellertid ställts till kommissionens utredares förfogande vid deras kontroll på plats. Gemenskapsinstitutionerna hade i detta sammanhang inte beaktat att det inte förekom någon hänvisning till statliga kontroller av priser vid förhandlingarna. Sökanden anser sig dessutom, i sitt svar till frågeformuläret avseende tillerkännande av status som ett företag som verkar under marknadsekonomiska förhållanden, ha visat att det månatliga genomsnittspriset på den försäljning som genomfördes på den kinesiska inhemska marknaden visar på en betydande variation, vilket sökanden menar stöder dess påstående att även priset vid de enskilda transaktioner som den genomförde varierade avsevärt.

58 Rådet har hävdat att sökanden inte bevisade att det förekom verkliga prispförhandlingar.

Förstainstansrättens bedömning

- 59 Förstainstansrätten skall pröva huruvida sökanden vid undersökningen inkom med tillräcklig bevisning för att det skulle gå att fastställa att den var fri att bestämma sina priser på den kinesiska inhemska marknaden "som svar på marknadssignaler som återspeglar utbud och efterfrågan och utan ett större statligt inflytande", såsom krävs enligt artikel 2.7 c första strecksatsen i grundförordningen.
- 60 Det ålåg således sökanden att under undersökningens gång inge bevis till kommissionen, till exempel i form av fakturor, för den prisvariation som uppstod vid de enskilda transaktioner som den genomförde. Sökanden kan i detta avseende inte kritisera gemenskapsinstitutionerna för att dessa inte beaktade samtliga fakturor (vilka var fler än 25 000 stycken) avseende den enhetsförsäljning som skedde under undersökningsperioden. Det ålåg nämligen sökanden att bland dessa fakturor peka ut dem som visade att den verkligen hade tillämpat olika priser vid försäljning av samma modell till olika kunder. Det skall tillfogas att sökanden, då den fick kännedom om att kommissionen hade dragit slutsatsen att den sålde till enhetliga priser, ännu under det administrativa förfarandet hade kunnat inge de fakturor som den bedömde vara relevanta till kommissionen.
- 61 Förstainstansrätten skall därefter pröva huruvida sökanden uppfyllde kraven avseende bevisupptagning genom att, i syfte att visa att prisförhandlingar ägde rum med Carrefour SA:s (nedan kallat Carrefour) kinesiska lokala dotterbolag, överlämna förhandlingsdokument (negotiation sheets) och kontrakt (national contracts) till kommissionens utredare vid deras undersökning på plats. Det skall emellertid påpekas att dessa dokument som sökanden ingivit till förstainstansrätten ingalunda visar att denna kund beviljades rabatt, utan det framgår i stället av dem att det förelåg en exakt överensstämmelse mellan det fakturerade priset och det pris som anges i den fastställda prislistan för den kinesiska inhemska marknaden. Således var grundpriset för den till Carrefour mest sålda modellen identiskt med det pris som anges i den fastställda prislistan för den kinesiska inhemska marknaden. Det framgår nämligen av en jämförelse mellan de ingivna dokumenten och prislistan för ifrågavarande produkt avseende den kinesiska inhemska marknaden att priset på modellen i fråga (det vill säga de elektroniska vågarna SM-80SXB, tillhörande det övre segmentet) inte skilde sig från det som angavs i listan, det vill säga 6 837,61

yuan renminbi (CNY), med förtydligandet att även om den uppges ha ett pris på 8 000 CNY i de fakturor som upprättades av Carrefour och ingavs av sökanden vid undersökningen, ingår i det beloppet de 17 procent mervärdesskatt som tillämpades på det pris som anges i listan. I Carrefours förhandlingsdokument hänvisas däremot till ett pris på 12 000 CNY, det vill säga det pris som anges i listan plus 17 procent mervärdesskatt och med tillägg av ett ytterligare belopp för service på 4 000 CNY. Samma enhetlighet framgår av det pris som uttagits för modellen SM-80SXP. Slutligen har rådet, som svar på en skriftlig fråga, överlämnat en faktura till förstainstansrätten, vilken härrör från Carrefour och av vilken det framgår att det pris som verkligen fakturerades motsvarar den sammanlagda summan av det pris som anges i listan, de 17 procenten mervärdesskatt och ett tilläggsbelopp på 4 000 CNY, vilket således vittnar om samma logik som den som framträder vid en granskning av förhandlingsdokumenten. Sökanden har för övrigt vid förhandlingen inför förstainstansrätten bekräftat att det var praxis att betala ett fast belopp på 4 000 CNY för servicen.

- 62 Det kan följaktligen konstateras att de priser som förekom i Carrefours fakturor, kontrakt och förhandlingsdokument inte avviker från dem som anges i prislistan. Det framgår vid en granskning av förhandlingsdokumenten att samma princip även gäller för de priser som sökanden tillämpade på en annan av sina kunder, bolaget Nanjing Supermarket Ltd.
- 63 Således framgår det varken av förhandlingsdokumenten, kontrakten eller de ingivna fakturorna, att sökanden avseende samma produkt tillämpade olika priser för sina olika kunder.
- 64 Denna iakttagelse motsägs inte av den omständighet som sökanden har åberopat, att dess främsta kund på den kinesiska inhemska marknaden, nämligen bolaget Shanghai Teraoka Electronic Scales Co. Ltd, förhandlade fram bättre priser av sökanden än dem som övriga kunder erhöll. Man kan nämligen, såsom kommissionen med rätta angav i sitt telefax av den 17 december 1999, hysa tvivel vad gäller detta företags självständighet i förhållande till sökanden. För övrigt skall det noteras att sökanden i sin korrespondens med kommissionen inte ens försökte bestrida att en sådan anknytning fanns, och inte heller har bestritt detta i sin ansökan eller i sin replik. I sökandens skrivelse av den 27 december 1999, i vilken

denne bestred det resultat och de slutsatser som kommissionen hade översänt per telefax av den 17 december 1999, kommenterade sökanden inte alls argumentet att bolaget Shanghai Teraoka Electronic Scales Co. Ltd skulle vara kopplat till den. Samma sak gäller avseende skrivelsen av den 11 januari 2000, i vilken sökanden bestred de svar som kommissionen med anledning av sökandens synpunkter hade givit i skrivelse av den 4 januari 2000, i vilka gemenskapsinstitutionens uppfattning om banden mellan sökanden och nämnda bolag upprepas. Eftersom sökanden inte hade bestridit att det fanns en anknytning mellan den och Shanghai Teraoka Electronic Scales Co. Ltd, var det med rätta som kommissionen vid sin analys bortsåg från de priser som företaget fakturerades av sökanden.

65 Förstainstansrätten skall vidare pröva huruvida sökanden, trots att den inte ingav relevanta fakturor, ändå inkom med väsentlig bevisning i sitt svar i del D, avseende erkännande av status som företag som verkar i en marknadsekonomi, i kommissionens frågeformulär. I sitt svar till kommissionen översände sökanden följande information avseende sin försäljning: De kvantiteter av den berörda produkten som månatligen såldes på den kinesiska inhemska marknaden och det månatliga genomsnittliga försäljningspriset för den berörda produkten på den kinesiska inhemska marknaden under undersökningsperioden, den totala försäljningen i volym och per produkt, de viktigaste produkter som såldes av sökanden på den kinesiska inhemska marknaden under undersökningsperioden, försäljningsprislistan för den berörda produkten avseende den kinesiska inhemska marknaden, månatliga exportförsäljningskvantiteter avseende den berörda produkten och det månatliga genomsnittliga exportförsäljningspriset under undersökningsperioden, prislistan för export av den berörda produkten och listan över försäljning till gemenskapen, fastställd på månatlig basis, för undersökningsperiodens tre viktigaste månader, det vill säga september 1998, januari 1999 och mars 1999.

66 På grundval av de uppgifter som är angivna i den tabell som bifogats ansökan, vilken innehåller det månatliga genomsnittliga försäljningspriset för den berörda produkten på den kinesiska inhemska marknaden under undersökningsperioden, upprättade sökanden, i syfte att bevisa att den inte tillämpade enhetliga priser, en ny tabell, vilken återgavs i dess replik och av vilken den procentuella prisvariationen mellan det lägsta och det högsta genomsnittspriset per modell av de elektroniska vågarna framgår. Det är i detta avseende lämpligt att på grundval av uppgifterna i sökandens svar till del D i kommissionens frågeformulär, vilka inte har bestridits av gemenskapsinstitutionerna, ställa upp en tabell över kvantiteten och den procentuella andelen av försäljningen på den kinesiska inhemska marknaden för varje modell, liksom den procentuella försäljningsprisvariationen under undersök-

ningsperioden. Det skall understrykas att marknaden för elektroniska vågar enligt den omtvistade förordningen allmänt indelas i tre separata segment, nämligen ett lägre, ett medel- och ett övre segment.

Modell	Såld kvantitet på den kinesiska inhemska marknaden	Procentandel som sålts på den kinesiska inhemska marknaden	Procentuell försäljningsprisvariation på den kinesiska inhemska marknaden
DS-685B	13 693	53,28	2,21
DS-685FB	2 127	8,27	9,72
DS-685FP	26	0,10	15,86
DS-688B	3 455	13,44	11,88
DS-688P	6	0,02	uppgift saknas
DS-688FB	3 471	13,50	9,54
DS-688FP	88	0,34	13,47
DS-650	361	1,40	8,70
DS-681	189	0,74	68,75
SM-80/81B	151	0,59	71,89
SM-80/81P	1 982	7,71	34,55
SM-90H	18	0,07	21,87
RM-30	134	0,52	47,64

- 67 I tabellen upptas åtta modeller (DS-685FP, DS-688P, DS-688FP, DS-650, DS-681, SM-80/81B, SM-90H och RM-30), vilka totalt står för 3,78 procent av sökandens försäljning på den kinesiska inhemska marknaden. Det är emellertid bland annat för dessa modeller som priset varierar mest. På grund av den ringa storleken av den totala försäljningen av dessa modeller kan det följaktligen inte anses att de prisvariationer som härrör från dem visar på en tendens i sökandens totala uppträdande, avseende den prissättning som denne tillämpar i förhållande till sina olika kunder.
- 68 Vad gäller de prisvariationer på 71,89 och 34,55 procent som fastställts för försäljningen av de elektroniska vågarna SM-80/81B och SM-80/81P, vilka tillhör det övre segmentet, är dessa, såsom rådet har angivit utan att bli motsagt i detta avseende av sökanden, huvudsakligen en följd av att modellerna i fråga omfattar ett antal undermodeller. Eftersom alla undermodeller har olika pris, uppstår det följaktligen, även om en och samma undermodell säljs till ett enhetligt pris, en variation i det genomsnittliga försäljningspriset, vilket är resultatet av försäljningsvolymen för respektive undermodell för en given period.
- 69 Det framgår även av tabellen att, vad gäller den mest sålda modellen (det vill säga modellen DS-685B, som stod för 53,28 procent av försäljningen på den kinesiska inhemska marknaden) varierade det månatliga genomsnittspriset med 2,21 procent. Det skall dock påpekas att denna variation, som för övrigt är mycket liten, i sig inte styrker att olika priser förekommit i förhållande till olika kunder. Slutligen är inte den prisvariation på ungefär 10 procent som gäller för var och en av de tre modeller som återstår att granska (det vill säga modellerna DS-685FB, DS-688B och DS-688FB) i sig tillräcklig för att kunna anses vara signifikativ.
- 70 De uppgifter som sökanden har lämnat avser nämligen endast det månatliga, genomsnittliga försäljningspriset, vars utveckling även kan bero på en prisvariation

över tiden, och vilket inte utesluter att enhetliga priser kan ha kunnat tillämpas på olika kunder under samma period. Det är vidare inte möjligt att på grundval av de uppgifter som finns i akten, i synnerhet dem som samlats i den tabell som återges i punkt 66 ovan, fastställa att olika kunder verkligen fakturerades olika priser under undersökningsperioden.

- 71 Vad gäller sökandens argument att den bedrev verksamhet i konkurrens med ett stort antal andra företag och att den utformade och anpassade sina priser efter sina konkurrenters, räcker det att påpeka att den inte har anfört några omständigheter som kan stödja dessa påståenden. Inte heller har den visat att de villkor under vilka en tillämpning av olika priser hade kunnat betraktas som missbruk med avseende på konkurrensreglerna i förevarande fall var uppfyllda.
- 72 Vad slutligen gäller sökandens argument att lagen om priser inte hade någon inverkan på dess prispolitik, räcker det att konstatera att rådet inte grundade sig på denna lags eventuella tillämplighet, utan på den omständigheten att sökanden inte hade ingivit tillräcklig bevisning för att den fastställde sina priser på grundval av marknadsvillkoren.
- 73 Följaktligen kunde kommissionen, och därefter rådet, utan att göra en uppenbart oriktig bedömning fastställa att sökanden vid undersökningen inte hade ingivit tillräcklig bevisning för att den för en och samma produkt begärde olika priser av olika kunder.

b) Den förlustbringande försäljningen

Parternas argument

- 74 Sökanden har hävdad att kommissionens slutsats, att den systematiskt ägnade sig åt förlustbringande försäljning på den kinesiska inhemska marknaden, både är förhastad och irrelevant. Kommissionen väntade nämligen inte tills samtliga nödvändiga uppgifter hade överlämnats innan den uttalade sig i frågan. Det följer vidare av kommissionens slutsatser att sådan praxis var allmänt förekommande hos vissa aktörer som verkade under marknadsekonomiska villkor. Sökanden har i detta avseende hänvisat till punkterna 30 och 38 i den omtvistade förordningen.
- 75 Vad gäller den totala balansräkningen över förluster och vinster har sökanden bestridit gemenskapsinstitutionernas slutsatser, enligt vilka den hade lidit betydande och systematiska förluster på den kinesiska inhemska marknaden och gjort höga vinster på exportmarknaderna. Sökanden har påpekat att den säljer en betydande andel andra produkter än elektroniska vågar på den kinesiska inhemska marknaden. De sammantagna uppgifter avseende försäljningen på den kinesiska inhemska marknaden som är angivna på kontot över förluster och vinster avser samtliga produkter och kan således inte, enligt sökanden, utgöra en tillförlitlig indikation på lönsamheten av försäljningen av elektroniska vågar på den kinesiska inhemska marknaden. Inte heller upptas förluster och vinster avseende, å ena sidan, exportförsäljningen och, å andra sidan, försäljningen på den kinesiska inhemska marknaden separat på balansräkningen. Det är under dessa omständigheter enligt sökanden fel att påstå att höga vinster på exporten och betydande förluster på försäljningen på den kinesiska inhemska marknaden klart framgår av balansräkningen.
- 76 Enligt sökanden översände aldrig gemenskapsinstitutionerna de beräkningar som låg till grund för detta påstående. Sökanden anser, på grundval av de antaganden som den kunde göra avseende gemenskapsinstitutionernas beräkning, att resultaten

av en sådan beräkning visar på en vinst på 1,96 procent för år 1997 och en förlust, av sökanden bedömd som obetydlig, på 0,73 procent för år 1998, för den försäljning som genomfördes på den kinesiska inhemska marknaden. Enligt samma beräkning uppgick dess vinster på exporten till 8,68 procent för år 1997 och 10,50 procent för år 1998. Enligt sökanden gjorde rådet sig således skyldigt till en uppenbart oriktig bedömning när det drog slutsatsen att dessa uppgifter tydligt visade på betydande förluster under ett flertal år avseende den försäljning som genomfördes på den kinesiska inhemska marknaden.

- 77 Tvärtemot vad rådet har påstått, har sökanden inte heller gjort "enorma förluster" vid försäljningen av modellen DS-685B på den kinesiska inhemska marknaden under undersökningsperioden, och den har gjort gällande att rådet inte offentliggjorde de överväganden som låg till grund för en sådan slutsats. Sökanden har påpekat att det tvärtom framgår av dess skriftväxling med kommissionen att den största delen av dess vinster uppstod vid den försäljning som genomfördes på den kinesiska inhemska marknaden, däribland försäljningen av modellerna SM-80 och SM-90.
- 78 Sökanden har dessutom bett rådet att lägga fram de uppgifter på vilka den grundade sin slutsats att sökanden sålde nästan samtliga sina modeller med förlust och till enhetliga priser på den kinesiska inhemska marknaden. I den mån rådet skulle lägga fram nya uppgifter önskar sökanden anföra en ny rättslig grund, enligt vilken dessa uppgifter inte utlämnades i den mening som avses i grundförordningen, vilket skulle innebära att artikel 20.4 i nämnda förordning överträdades.
- 79 Det framgår enligt rådet av sökandens svar på kommissionens frågeformulär, och av de dokument som samlades in vid kontrollen på plats, att sökanden gjorde höga vinster på exporten, medan den led betydande förluster på den kinesiska inhemska marknaden.

- 80 Rådet anser dessutom att den beräkning som sökanden gjorde inte är giltig, eftersom den sistnämnde hade underlåtit att beakta de subventioner som den mottog och, vad gäller år 1998, inkomster från andra transaktioner. Enligt rådets beräkning tar sig den försäljning som sökanden genomförde på den kinesiska inhemska marknaden i verkligheten uttryck i en vinst, som den bedömer som obetydlig, på 0,24 procent för år 1997 och i en förlust, som den bedömer som betydande, på 2,59 procent för år 1998, medan vinsterna av exporten uppgick till 6,96 procent för år 1997 och 8,67 procent för år 1998. Rådet har i detta avseende sammanställt nedanstående tabell, i vilken den tabell över vinster och förluster som sökanden inlämnat återges, och i vilken de subventioner som sökanden erhöll, med beloppen angivna i fetstil, har medtagits (denna tabell har reviderats av förstainstansrätten för att en större exakthet skall uppnås):

	1998			1997		
	Totalt för bolaget	Export	Inre marknaden	Totalt för bolaget	Export	Inre marknaden
Försäljning	123 463 310,37	76 972 132,82	46 491 177,55	106 828 244,78	64 065 349,63	42 762 895,15
Kostnad för försäljning	97 605 947,54	57 656 631,16	39 949 316,38	84 044 953,44	48 673 547,18	35 371 406,26
Andra kostnader och intäkter	18 113 541,34	11 230 395,63	6 883 145,71	16 381 137,64	9 828 682,58	6 552 455,06
	+ 2 273 246,55	+ 1 409 412,86	+ 863 833,68	+ 1 844 989,62	+ 1 106 993,77	+ 737 995,84
	+ 150 000,00					
	20 536 787,89	12 639 808,49	7 746 979,39	18 226 127,26	10 935 676,35	7 290 450,90
Vinster/ förluster	7 743 821,49	8 085 106,03	-341 284,54	6 402 153,70	5 563 119,87	839 033,83
	5 320 574,94	6 675 693,17	- 1 205 118,22	4 557 164,08	4 456 126,10	101 037,99
% av omsättningen (försäljning)	6,27	10,50	-0,73	5,99	8,68	1,96
	4,31	8,67	- 2,59	4,27	6,96	0,24

Förstainstansrättens bedömning

- 81 Förstainstansrätten skall först granska huruvida sökandens processuella rättigheter åsidosattes med avseende på de omständigheter på vilka gemenskapsinstitutionerna grundade sin slutsats avseende den förlustbringande försäljningen, därefter, huruvida gemenskapsinstitutionerna gjorde sig skyldiga till en uppenbart oriktig bedömning genom att fastställa att den förlustbringande försäljningen var en omständighet av vilken man kunde dra slutsatsen att sökanden inte verkade i en marknadsekonomi och, slutligen, huruvida gemenskapsinstitutionerna gjorde sig skyldiga till en uppenbart oriktig bedömning genom att på grundval av dessa omständigheter fastställa att det förelåg förlustbringande försäljning.
- 82 Vad gäller, för det första, sökandens anmärkning avseende ett åsidosättande av dess processuella rättigheter, räcker det att hänvisa till punkt 40 ovan.
- 83 Det skall därefter anges att sökandens argument, att även vissa aktörer som verkar under marknadsekonomiska villkor ibland genomför förlustbringande försäljning, inte i sig påverkar det faktum att sådan praxis, särskilt när andra indicier såsom enhetliga priser och försäljningsrestriktioner förekommer, kan anses vara ett av de indicier på grundval av vilka man kan fastställa att en ekonomisk aktör inte har bevisat att den uppfyller det första av de villkor som ställs i artikel 2.7 c i grundförordningen.
- 84 Slutligen skall det erinras om att rådet har motiverat sitt beslut att inte tillerkänna sökanden status som företag som verkar i en marknadsekonomi med att det ”framgår ... av bevisningen att ... [sökandens] priser [på den kinesiska inhemska marknaden] låg på förlustbringande nivåer under flera år, vilket också tyder på att tillverkarna inte var verksamma under marknadsekonomiska förhållanden”. Det skall även understrykas att det ankom på sökanden att visa att den verkade under marknadsekonomiska villkor. Efter att sökanden genom skrivelse av den 17 december 1999 hade informerats av kommissionen om att den sistnämnda ansåg att

sökanden systematiskt hade gjort förluster på den kinesiska inhemska marknaden, nöjde sig sökanden med att, i stället för att inkomma med bevis för motsatsen, i skrivelser av den 27 december 1999 och den 11 januari 2000 påstå att kommissionen inte kunde fastställa detta utan att ha tillgång till de uppgifter som endast krävdes inom ramen för svaret på del C i frågeformuläret, avseende bland annat företagets lönsamhet. Om sökanden ansåg att kommissionens slutsatser var felaktiga fanns det ingenting som hindrade den från att inge relevant bevisning till kommissionen, avseende, i förekommande fall, förekomsten av vinster på den kinesiska inhemska marknaden under ifrågavarande år. Sökanden inkom emellertid inte med någon sådan bevisning.

- 85 Vad därefter gäller den bevisning på vilken gemenskapsinstitutionerna grundade sin bedömning, innebär för det första den omständigheten att sökanden även sålde andra produkter än elektroniska vågar i förevarande fall inte att kommissionen gjorde sig skyldig till en uppenbart oriktig bedömning genom att referera till de uppgifter som fanns i sökandens resultaträkning, i syfte att bedöma dess förluster och vinster avseende den enda ifrågavarande produkten. Det var nämligen möjligt att utifrån de dokument som sökanden ingav vid undersökningen fastställa värdet av försäljningen av elektroniska vågar i reellt penningvärde. Det skall i detta avseende påpekas att då man mäter försäljningen i reellt penningvärde och inte i enheter, kan det konstateras att försäljningen av elektroniska vågar motsvarade ungefär tre fjärdedelar av sökandens försäljning på den kinesiska inhemska marknaden. Enligt 1998 års resultaträkning var nämligen sökandens omsättning på den kinesiska inhemska marknaden nära 46,5 miljoner CNY (det vill säga den totala omsättningen, minskad med exportomsättningen), medan värdet av försäljningen av elektroniska vågar uppgick till 34,1 miljoner CNY enligt den tabell som innehöll det månatliga genomsnittliga försäljningspriset och de månatliga kvantiteter elektroniska vågar som hade sålts på den kinesiska inhemska marknaden under undersökningstiden, vilken sökanden hade ingivit och rådet inte bestridit.

- 86 Förstainstansrätten skall därefter bedöma giltigheten av sökandens beräkning, enligt vilken dess försäljning på den kinesiska inhemska marknaden resulterade i en vinst på 1,96 procent under räkenskapsåret 1997 och en förlust på 0,73 procent under räkenskapsåret 1998. Rådet har i detta avseende helt riktigt påpekat att sökanden lade subventioner till en summa som översteg 4 miljoner CNY till de intäkter som denna försäljning gav under perioden 1997–1998.

- 87 Denna omständighet gör att värdet av sökandens beräkning kan ifrågasättas. Även om det är riktigt att det förekommer subventioner även i en marknadsekonomi, rör det sig nämligen om ett främmande inslag i marknaden och om ett ingrepp från den offentliga makten som kan styra företagets handlande i en annan riktning än den dit marknadskrafterna leder. Det skall understrykas att även om subventionsbeloppet i fråga är föga betydande i förhållande till sökandens totala omsättning under dessa två år, blir det betydande när man jämför med de mycket små och tillfälliga vinster som gjordes på den kinesiska marknaden.
- 88 När emellertid de subventioner som sökanden erhöll dras av från dess vinster, såsom rådet gjorde (se punkt 80 ovan), kan man nämligen konstatera det som framstår som troligt, nämligen att sökandens förluster på den kinesiska inhemska marknaden uppgick till 2,59 procent år 1998, medan dess situation år 1997 var nästan utjämnad med en vinst på 0,24 procent. Likaså visar en sådan beräkning att sökandens förluster på den kinesiska inhemska marknaden för de två åren i fråga kunde överstiga 1,1 miljoner CNY, medan dess vinster från exporten uppgick till mer än 1,1 miljoner CNY.
- 89 Under dessa omständigheter kan det förvisso konstateras att den avfattning som skälen i den omtvistade förordningen har fått går längre än vad som följer av de omständigheter som gemenskapsinstitutionerna stödde sig på. Faktum kvarstår dock, att gemenskapsinstitutionerna, på grundval av dessa omständigheter och utan att göra en uppenbart oriktig bedömning, kunde dra slutsatsen att sökandens försäljning i Kina som helhet inte var lönsam under den period för vilken det fanns uppgifter att tillgå.
- 90 Detta utgör ett indicium som tillsammans med övriga ifrågasatt omständigheter kan rättfärdiga slutsatsen att sökanden inte hade visat att den verkade under marknadsekonomiska villkor.

- 91 Då ett sådant indicium föreligger ankommer det på sökanden att antingen anföra omständigheter under det administrativa förfarandet som motsäger gemenskapsinstitutionernas slutsats angående detta, eller inkomma med konkret bevisning för att dess försäljning i Kina, trots avsaknaden av en total lönsamhet, överensstämde med hur ett företag som verkar under marknadsvillkor skall agera.
- 92 I detta avseende har sökanden helt enkelt påstått att den största delen av dess vinster på den kinesiska inhemska marknaden uppstod genom försäljningen av elektroniska vågar av modellerna SM-80 och SM-90. Att vinster gjorts på försäljningen av modellerna i fråga, samtidigt som det just konstaterats att sökanden gjorde förluster på den kinesiska inhemska marknaden avseende samtliga övriga elektroniska vågar, innebär logiskt sett att ännu högre förluster bör ha uppstått för övriga modeller, däribland för de mest sålda modellerna, såsom modellen DS-685B, från ett lägre segment, vilket kullkastar sökandens beräkning för bland annat år 1998. Det var just dessa modeller ur det lägre segmentet som sökanden exporterade till Europeiska gemenskapen.
- 93 Förstainstansrätten anser under dessa omständigheter att sökanden inte har styrkt att gemenskapsinstitutionerna gjorde sig skyldiga till en uppenbart oriktig bedömning när de fastställde att sökanden sålde sina produkter med förlust i Kina.

c) Relationstalet mellan försäljningen på den kinesiska inhemska marknaden och exporten

Parternas argument

- 94 Sökanden har tillbakavisat det påstående som återges i den omtvistade förordningen, att den inte var helt fri att besluta om proportionen mellan sin försäljning på den kinesiska inhemska marknaden och sin exportförsäljning.

- 95 Sökanden har bestridit påståendet att den, i enlighet med de stadgebestämmelser som gällde för den och artikel 15 i de detaljerade genomförandebestämmelserna till den kinesiska lagen om bolag som är helägda av utländska investerare (nedan kallade de detaljerade bestämmelserna), genom ett avtal som den ingått med den lokala myndigheten för investeringar påtvingades ett relationstal avseende exporten. Den har påstått att det är bevisat att något sådant relationstal inte förekom dels genom ett intyg från ekonomiska kommissionen för utrikes affärer i Jinshan (Kina) av den 22 december 1999, vilket sökanden inlämnade till domstolen (nedan kallat intyget från Jinshan), dels genom att sökanden genomförde den största delen av sin försäljning på den kinesiska inhemska marknaden. Sökanden har påpekat att det i intyget från Jinshan uttryckligen bekräftas att de kinesiska myndigheterna inte hade fastställt något relationstal avseende dess exportförsäljning. Enligt sökanden är en sådan bevisning den enda möjliga för att visa att den kinesiska regeringen inte ålade den något relationstal.
- 96 Sökanden har bestridit rådets påståenden avseende den politik som Kinas regering för inom området. Enligt sökanden kan inte på allvar förnekas att det finns kinesiska offentliga företag för tillverkning av elektroniska vågar, vilka sedan 1980-talet säljer nämnda vågar på den kinesiska inhemska marknaden.
- 97 Rådet har gjort gällande att gemenskapsinstitutionerna konstaterade att det mellan år 1996 och undersökningsperioden förekom ett fast relationstal mellan Shanghai Teraokas exportförsäljning och dess försäljning på den kinesiska inhemska marknaden, och att sökanden inte förklarade varför den, trots sina förluster på den kinesiska inhemska marknaden, hade vidhållit en sådan procentuell andel, om den inte hade påtvingats ett visst relationstal avseende exportförsäljningen.

Förstainstansrättens bedömning

- 98 Intyget från Jinshan lyder som följer:

”Vi, ekonomiska kommissionen för utrikes affärer i Jinshan, är tillståndsmyndighet avseende bildandet i Kina av företaget Shanghai Teraoka Electronic Co. Ltd, helägt

av företaget Teraoka Seiko Co. Ltd, Japan. Med hänsyn till en redan från början utmärkt förhandling mellan herr Kazuharu Teraoka, styrelseordförande, och oss, fastställde vi inte något relationstal avseende företagets exportförsäljning. Vi behövde heller inte teckna något avtal, eftersom Shanghai Teraoka Electronic Co. Ltd är ett av utländska investerare helägt bolag.”

99 I syfte att fastställa huruvida detta dokument är ett bevis för att sökanden var fri att i enlighet med marknadsvillkoren besluta i vilken proportion den skulle sälja sina produkter på den kinesiska inhemska marknaden respektive på export, skall det först erinras om innehållet i den kinesiska lagstiftning som reglerar bildandet av ett sådant företag som sökanden.

100 I artikel 15 i de detaljerade bestämmelserna anges att en ansökan om bildande av ett av utländska investerare helägt företag bland annat skall innehålla uppgift om relationstalet mellan försäljningen på den kinesiska [inhemska] marknaden och den på den internationella marknaden. Enligt artikel 45 i samma bestämmelser skall "[e]tt av utländska investerare helägt företag som säljer sina produkter på den kinesiska [inhemska] marknaden hålla sig till det godkända relationstalet avseende försäljningen" och "[f]ör det fall då ett av utländska investerare helägt företag planerar att sälja fler av sina produkter på den kinesiska [inhemska] marknaden än vad som medges enligt det godkända relationstalet avseende försäljning, fordras gransknings- och tillståndsmyndighetens medgivande”.

101 Vad gäller förekomsten av ett "avtal", ingått enligt artikel 15 i de detaljerade bestämmelserna, skall det noteras att det i verkligheten rör sig om "en ansökan om bildande av ett av utländska investerare helägt företag", i vilken bland annat relationstalet avseende försäljningen på den kinesiska inhemska marknaden och exporten skall uppges. Trots kommissionens begäran att detta dokument skulle

inges, konstaterar förstainstansrätten att något sådant dokument inte finns bland den information som sökanden översände till kommissionen vid undersökningen.

102 Däremot har sökanden, som svar på en skriftlig fråga, ingivit dokument till förstainstansrätten avseende det förfarande som följdes vid dess bildande. Det framgår av tre av dessa dokument, det vill säga av genomförbarhetsundersökningen avseende projektet att tillverka sensorer med hög precision och avseende dessa sensorers funktion och användningsområde, genom en engångsinvestering, vilken presenterades av sökanden den 8 augusti 1992, av det av Jinshans region den 3 september 1992 fastställda officiella svaret avseende projektet, samt av ansökan om godkännande av projektet att upprätta ett av utländska investerare helägt företag, registrerat den 4 september 1992 hos kommissionen för utrikeshandel och ekonomiskt samarbete i regionen Jinshan, att 50 procent av produkterna skulle säljas till utlandet. Av de övriga dokumenten, däribland ansökningshandlingarna för nyligen etablerade eller utvecklade företag, ingivna till kommissionen för utveckling och planering i regionen Jinshan den 31 augusti 1992, rapporten om genomförbarhetsundersökningen och om stadgebestämmelser för av utländska investerare helägda företag, upprättade den 17 september 1992 av kommissionen för utrikeshandel och ekonomiskt samarbete i regionen Jinshan, samt det officiella svaret på genomförbarhetsundersökningen och stadgebestämmelserna för av utländska investerare helägda företag, vilket fastställdes av regionen Jinshan den 17 september 1992, framgick det endast att "en del" av produktionen skulle exporteras. Det bekräftas i dessa dokument dels att sökanden då den inlämnade sin ansökan om att bilda ett av utländska investerare helägt företag verkligen skulle uppge hur stor procentuell andel av dess försäljning som var avsedd för export, dels att denna procentuella andel hade godkänts av myndigheterna i regionen Jinshan i det officiella svaret av den 3 september 1992 på ansökan om sökandens bolagsbildning. Det framgår av dessa dokument att det vid sökandens bolagsbildning inte var avsett att denna skulle vara helt fri att besluta om fördelningen av sin försäljning. Innehållet i dessa dokument motsäger således innehållet i intyget från Jinshan. Under dessa förhållanden utgör inte intyget tillräcklig bevisning för att sökanden var fri att, utan inflytande från kinesiska myndigheter, besluta i vilka proportioner dess produkter skulle säljas på den kinesiska inhemska marknaden och i vilken utsträckning de skulle exporteras.

- 103 Förstainstansrätten skall således kontrollera huruvida sökanden i övrigt under det administrativa förfarandet ingav någon bevisning för att den inte hade ålagts ett visst relationstal avseende fördelningen av dess försäljning mellan den kinesiska inhemska marknaden och exporten, och för att dess ekonomiska beslut fattades som svar på marknadssignaler som återspeglar utbud och efterfrågan.
- 104 Förstainstansrätten skall i detta avseende återge en tabell, vilken upprättades av sökanden och vars innehåll inte har bestridits av rådet, i vilken de uppgifter som sökanden gav till kommissionen i sitt svar i undersökningens frågeformulär avseende status som företag som verkar i en marknadsekonomi sammanfattas.

	1995	1996	1997	1998	UP *
Försäljning i Kina	9 020	26 122	23 241	26 183	25 695
Försäljning i EG	2 070	9 045	4 407	7 597	5 552
Total försäljning i världen	12 452	43 859	40 882	44 740	42 687
Procentuell andel av försäljningen i Kina i förhållande till den totala försäljningen	72,44	59,56	56,85	58,52	60,19

* Undersökningsperioden.

- 105 Det framgår av tabellen ovan att försäljningen på den kinesiska marknaden mellan år 1996 och slutet av undersökningsperioden hela tiden motsvarade en ungefärlig procentuell andel på mellan 57 och 60 procent av den totala försäljningen, vilket således visar på en svag variation. Med tanke på denna stabila procentuella andel, kan det anses att det förelåg ett visst relationstal mellan sökandens försäljning på den kinesiska inhemska marknaden och dess exportförsäljning och att detta relationstal var så gott som konstant. Vad gäller den omständigheten att den

procentuella andelen av försäljningen på den kinesiska inhemska marknaden år 1995 var ungefär 72 procent, skall det noteras att sökanden själv angav vid kontrollen på plats att den inte började tillverka elektroniska vågar förrän år 1995 och att den inte nådde sin fulla produktionskapacitet förrän år 1996. Det relationstal som fastställdes avseende år 1995, och som skiljer sig från de relationstal som avser de övriga åren, kan inte anses vara representativt på grund av de särskilda omständigheter som rådde det året, eftersom den totala försäljningen under år 1995 endast uppgick till ungefär en tredjedel av den totala försäljning som registrerades avseende de övriga åren. Det finns således inte något hinder för att endast beakta de följande åren, eller för att fastställa att det förekom ett relationstal.

106 Den omständigheten att nämnda relationstal inte var 50 procent, såsom stadgades i bestämmelserna och föreskrifterna avseende sökandens bolagsbildning, utan ungefär 60 procent bevisar inte i sig att denna fördelning av försäljningen var resultatet av sökandens självständiga beslut, som svar på marknadssignaler, utan något inflytande från de kinesiska myndigheterna. Det skall nämligen understrykas att det föreskrevs en möjlighet i de detaljerade bestämmelserna att öka ett företags andel av inhemska försäljning, förutsatt att tillstånd gavs av de behöriga myndigheterna.

107 Det skall dessutom påpekas att i detta sammanhang av förlustbringande försäljning eller, under alla omständigheter, av föga lönsam försäljning från sökandens sida på den kinesiska inhemska marknaden samt de subventioner som den beviljades, förefaller slutsatsen att detta fasta relationstal inte är resultatet av marknadskrafterna vara den mest troliga, och det hade ankommit på sökanden att bevisa motsatsen.

108 Sökanden har vid förhandlingen, som svar på en fråga från förstainstansrätten avseende den omständigheten att Shanghai Teraoka konstant sålde 60 procent av sina produkter på den kinesiska inhemska marknaden, trots att denna försäljning var förlustbringande, förklarat att den hade ett systerbolag i Förenade kungariket som tillverkade en stor del av de produkter som var avsedda för den europeiska marknaden, och att den därför inte behövde exportera från Kina för denna marknad.

Detta argument räcker emellertid inte för att förklarar varför den sålde med förlust på den kinesiska inhemska marknaden. Såsom rådet har gjort gällande skulle sökanden nämligen, under de villkor som råder i en marknadsekonomi, antingen ha försökt höja sitt pris på den kinesiska inhemska marknaden, eller upphört med försäljningen på nämnda marknad, för att uteslutande koncentrera sig på sin exportverksamhet.

- 109 Under dessa förhållanden kan det fastställas att sökanden inte ingav tillräcklig bevisning för att styrka att den var fri att besluta huruvida den skulle sälja på den kinesiska inhemska marknaden och i vilka proportioner.

d) Slutsats avseende det första villkor som ställs i artikel 2.7 c i grundförordningen

- 110 Förstainstansrätten påpekar inledningsvis att sökanden, såsom framgår av punkterna 59–73 ovan, vid undersökningen inte ingav tillräcklig bevisning för att den begärde olika priser av olika kunder eller för att dess ekonomiska beslut fattades som svar på marknadssignaler som återspeglade utbud och efterfrågan.
- 111 För det andra kan det konstateras att sökanden, såsom framgår av punkterna 81–93 ovan, inte lyckades bevisa att den inte sålde sina produkter med förlust i Kina eller att det fanns rent affärsmässiga grunder för dess handlande.
- 112 För det tredje skall det påpekas att sökanden, såsom framgår av punkterna 98–109 ovan, inte lyckades styrka att den på rent affärsmässiga grunder hade bibehållit det relationstal som konstaterades mellan dess försäljning på den kinesiska inhemska

marknaden och dess export, eller att detta relationstal inte hade ålagts den genom bestämmelser i ifrågavarande kinesiska lagar. I synnerhet anförde sökanden inte någon enda trovärdig omständighet som skulle kunna förklara varför den hade vidhållit detta relationstal trots sina förluster på den kinesiska inhemska marknaden, när dess exportförsäljning var lönsam.

- 113 Av det som har anförts följer att gemenskapsinstitutionerna inte gjorde sig skyldiga till en uppenbart oriktig bedömning av de faktiska omständigheterna när de på grundval av den information som hade inkommit från sökanden vid undersökningen drog slutsatsen att sökanden inte hade bevisat att den uppfyllde det första villkor som stadgas i artikel 2.7 c i grundförordningen och således verkade under marknadsekonomiska villkor.
- 114 Talan kan följaktligen inte vinna bifall på den första grunden.

B — Den andra grunden: Överträdelse av artikel 3.2, 3.3, 3.5 och 3.8 i grundförordningen och uppenbart oriktig bedömning vid fastställandet av skadan

1. Inledande synpunkter

- 115 Sökanden har gjort gällande att gemenskapsinstitutionerna överträdde artikel 3.2, 3.3, 3.5 och 3.8 i grundförordningen genom att den fastställde att gemenskapsindustrin hade lidit väsentlig skada. Denna grund kan delas upp i sex delgrunder. Den första avser en överträdelse av artikel 3.5 i grundförordningen, den andra att import som inte hade dumpats beaktades vid fastställandet av skadan, den tredje avser slutsatsen att gemenskapsindustrin led väsentlig skada, den fjärde att gemenskapsinstitutionerna gjorde en uppenbart oriktig bedömning av storleken

på den faktiska dumpningsmarginalen, den femte avser en överträdelse av artikel 3.2 och 3.3 i grundförordningen genom att sifferuppgifter som härrörde från Europeiska gemenskapernas statistikavdelning (Eurostat) beaktades och den sjätte en överträdelse av artikel 3.2 och 3.8 i grundförordningen, avseende bedömningen av den dumpade importens inverkan i förhållande till gemenskapsindustrins produktion av en del av de likadana produkterna.

- 116 Innan prövningen av dessa olika delar av den andra grunden inleds, skall den överträdelse av artikel 48 i förstainstansrättens rättegångsregler som sökanden har gjort gällande i sin replik prövas.
- 117 Sökanden har gjort gällande att rådet överträdde rättegångsreglerna genom att i sitt svaromål åberopa nya faktiska omständigheter och beräkningar, som sökanden inte hade fått ta del av under det administrativa förfarandet. Så förhöll det sig bland annat med uttalandet i svaromålet, enligt vilket "den gradvisa förändringen av försäljningens fördelning i synnerhet var ett resultat av den senaste tidens ökning av försäljningen av elektroniska vågar ur det övre segmentet". Hänvisningen till artikel 48 i rättegångsreglerna saknar relevans, eftersom sökanden i förevarande fall huvudsakligen kritiserar rådet för att ha kompletterat skälen i den omtvistade förordningen, vid tiden för svaromålet. Det är i förevarande fall nog att påpeka att sökandens anmärkning är grundad på en felaktig förutsättning. Såsom framgår av informationshandlingen av den 21 september 2000, informerade nämligen kommissionen sökanden om den gradvisa utvecklingen av försäljningsvolymerna för varje segment för sig. Följaktligen kan inte denna anmärkning godtas.
- 118 Vad gäller prövningen av den andra grunden i sak, skall det inledningsvis erinras om, såsom förstainstansrätten har gjort i punkt 48 ovan, att institutionerna förfogar över ett stort utrymme för skönsmässig bedömning vid utvärderingen av komplicerade ekonomiska frågor.

- 119 Det ankommer på sökanden att framlägga sådana bevis att förstainstansrätten kan fastslå att rådet har gjort en uppenbart oriktig bedömning vid värderingen av skadan (förstainstansrättens dom av den 17 december 1997 i mål T-121/95, EFMA mot rådet, REG 1997, s. II-2391, punkt 106, av den 28 oktober 1999 i mål T-210/95, EFMA mot rådet, REG 1999, s. II-3291, punkt 58, och av den 19 september 2001 i mål T-58/99, Mukand m.fl. mot rådet, REG 2001, s. II-2521, punkt 41).
- 120 Den sjätte delgrunden bör provas först.

2. Den sjätte delgrunden: Överträdelse av artikel 3.2 och 3.8 i grundförordningen, avseende bedömningen av den dumpade importens inverkan i förhållande till gemenskapsindustrins produktion av en del av de likadana produkterna

a) Parternas argument

- 121 Sökanden har hävdat att rådet åsidosatte artikel 3.2, jämförd med artikel 3.8, i grundförordningen, genom att bedöma den dumpade importens inverkan i förhållande till endast en del av den likadana produkten. Den klara ordalydelsen av artikel 3.8 utgör enligt sökanden ett hinder för att importen bedöms i förhållande till produktionen av en del av de likadana produkterna, i förevarande fall elektroniska vågar ur den enklaste produktserien. Den har även hänvisat till rådets förordning (EEG) nr 3482/92 av den 30 november 1992 om införande av slutlig antidumpningstull på import av vissa större elektrolytiska kondensatorer av aluminium och med ursprung i Japan samt slutlig uppbörd av den preliminära antidumpningstullen (EGT L 353, s. 1; svensk specialutgåva, område 11, volym 20, s. 41), i synnerhet till skäl 12 i denna.

- 122 Enligt sökanden motsade rådet sig självt genom att påstå att de tre segmenten av produkten i fråga var utbytbara, men sedan slutligen utesluta de ekonomiska indicierna avseende mellansegmentet och det övre segmentet från sin analys avseende fastställandet av skada.
- 123 Enligt sökanden var ökningen under undersökningsperioden av försäljningen av modellerna i det övre segmentet inte någon nyhet för gemenskapsinstitutionerna, och vid de undersökningar som har avslutats på senare tid har gemenskapsinstitutionerna, påpekar sökanden, inte gjort några separata bedömningar avseende olika segment av likadana produkter. Sökanden har i detta avseende hänvisat till rådets förordning (EG) nr 468/2001 av den 6 mars 2001 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av vissa elektroniska vågar med ursprung i Japan (EGT L 67, s. 24), skälen 37–48, och till rådets förordning (EG) nr 469/2001 av den 6 mars 2001 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av vissa elektroniska vågar med ursprung i Singapore (EGT L 67, s. 37), skälen 47–58.
- 124 Vad gäller metoden att beräkna ett genomsnitt, anser sökanden att gemenskapsinstitutionerna enligt artikel 3.8 i grundförordningen är skyldiga att bedöma den dumpade importens inverkan i förhållande till gemenskapsindustrins produktion av den likadana produkten, i förevarande fall elektroniska vågar, och den hänvisar härvid till det som är bestämmelsens syfte. Sökanden begär att bedömningen av utvecklingen av diverse indikatorer avseende skada, vilka är uppräknade i artikel 3.5 i grundförordningen, och undersökningen av verkan på importen, vilka gjorts med beaktande av endast en del av produkten i fråga, skall förklaras strida mot artikel 3.8 i grundförordningen.
- 125 Rådet har gjort gällande att metoden att analysera varje segment för sig är förenlig med artikel 3.8 i grundförordningen. Det har angivit att denna metod valdes på grund av den kraftiga ökningen av importvolymen avseende elektroniska vågar ur det övre segmentet. Skillnaden mellan gemenskapsinstitutionernas tillvägagångssätt vid den undersökning som ledde till att den ifrågasatta förordningen antogs och de tillvägagångssätt som sökanden har hänvisat till förklaras av denna omständighet.

b) Förstainstansrättens bedömning

- 126 Förstainstansrätten erinrar om att det framgår av skäl 10 i den omtvistade förordningen att marknaden för elektroniska vågar, såsom förstainstansrätten har angivit i punkt 66 ovan är indelad i tre segment, nämligen ett lägre, ett mellan och ett övre segment.
- 127 Det följer för det första inte av artikel 3.8 i grundförordningen att det inte skulle vara tillåtet att göra en analys av varje segment för sig, eller att metoden med en genomsnittsberäkning skulle vara obligatorisk. Såsom rådet med rätta har angivit, får gemenskapsinstitutionerna, vid fastställandet av skadan enligt artikel 3 i grundförordningen, göra en analys av varje segment för sig vid bedömningen av de olika indikatorerna på skada bland annat då det resultat som framkommit med en annan metod av en eller annan anledning förefaller vara vinklat, under förutsättning att den berörda produkten i sin helhet beaktas vederbörligen.
- 128 I enlighet med skäl 11 i den omtvistade förordningen är den berörda produkten indelad i tre segment som hör samman. I skäl 12 i den omtvistade förordningen anges att de elektroniska vågar som tillverkas i gemenskapen i alla avseenden motsvarar dem som tillverkas i Kina, Sydkorea och Taiwan och som därifrån exporteras till gemenskapen, och att dessa produkter därför utgör likadana produkter.
- 129 Eftersom det lägre segmentet av produkten i fråga motsvarade 97 procent av importen från de berörda länderna under undersökningsperioden (se skäl 63 i den omtvistade förordningen), är det logiskt, för att inte säga oundgängligt för att få ett korrekt resultat av undersökningen, att det görs en separat bedömning av det lägre segmentet av ifrågavarande produkt. Det föreligger följaktligen inte någon inkonsekvens mellan definitionen av den berörda produkten och bedömningen av skadan.

- 130 För det andra skall det anges, vad gäller sökandens anmärkning om att rådet, då det gjorde en separat bedömning av de relevanta faktorerna (såsom försäljningspriset, marknadsandelen och så vidare) avseende det lägre segmentet, endast grundade sin bedömning på en del av den likadana produkten, att rådet hela tiden, såsom framgår av skälen i den omtvistade förordningen avseende skadan, beaktade de elektroniska vågarna som helhet, och inte endast de elektroniska vågarna ur det lägre segmentet (se skäl 81 i den omtvistade förordningen). Eftersom undersökningen i sin helhet är baserad på en uppfattning om en likadan produkt som utgörs av tre segment av elektroniska vågar, och inte endast det lägre segmentet, kan det fastställas att rådet inte överträdde artikel 3.8 i grundförordningen.
- 131 Talan kan följaktligen inte vinna bifall på den andra grundens sjätte del.

3. Den första delgrunden: Överträdelse av artikel 3.5 i grundförordningen

a) Parternas argument

- 132 Sökanden har kritiserat rådet för att inte ha analyserat samtliga relevanta faktorer vid fastställandet av skadan, däribland den omständigheten att gemenskapsindustrin ännu inte helt hade återhämtat sig från verkan av tidigare dumpning eller subventionering, och storleken på den faktiska dumpningsmarginalen. Det åligger enligt sökanden rådet att i enlighet med artikel 3.5 i grundförordningen vid fastställande av skada beakta samtliga de relevanta ekonomiska faktorer och förhållanden som räknas upp i artikeln. Sökanden har i detta avseende hänvisat till de beslut som fattats av Världshandelsorganisationens (WTO) tvistlösningsorgan, och i synnerhet hänvisat till WTO:s panelrapport avseende antidumpningstullar på import av sänglinne av bomull från Indien (nedan kallad rapporten om sänglinne).

133 Sökanden har påpekat att lydelsen av och sammanhanget för artikel 3.5 i grundförordningen och lydelsen av och sammanhanget för artikel 3.4 i avtalet om tillämpning av artikel VI i det allmänna tull- och handelsavtalet 1994 (EGT L 336, s. 103; svensk specialutgåva, område 11, volym 38, s. 105) (nedan kallat 1994 års antidumpningsavtal), i bilaga 1A till avtalet om upprättande av WTO (nedan kallat WTO-avtalet), godkänt genom rådets beslut 94/800/EG av den 22 december 1994 om ingående, på Europeiska gemenskapens vägnar — vad beträffar frågor som omfattas av dess behörighet — av de avtal som är resultatet av de multilaterala förhandlingarna i Uruguayrundan (1986–1994) (EGT L 336, s. 1; svensk specialutgåva, område 11, volym 38, s. 3), praktiskt taget är identiska och att gemenskapsinstitutionerna enligt artikel 3.5 i grundförordningen är ålagda att bedöma var och en av de sexton ekonomiska faktorerna. Sökanden har hävdade att detta ställningstagande går i samma riktning som slutsatserna i rapporten om sänglinne. Sökanden anser dessutom att den omständigheten att en faktor saknar relevans i förekommande fall skall redovisas i redogörelsen över grunderna till avgörandet, och därför klart framgå av redogörelsen för skälen. Sökanden har understrukt att avsaknaden i denna redogörelse av information som visar att gemenskapsinstitutionerna har uppfyllt de skyldigheter de tydligt har ålagts, hindrar gemenskapsdomstolarna från att utöva sin kontrollfunktion.

134 Sökanden har understrukt att skäl 77 i den omtvistade förordningen inte innehåller någon uppgift om rådets analys av samtliga de faktorer som anges i grundförordningen. Sökanden har dessutom hävdade att gemenskapsinstitutionerna varken bedömde ”den omständigheten att en industri ännu inte helt hade återhämtat sig från verkan av tidigare dumpning eller subventionering” eller ”storleken på den faktiska dumpningsmarginalen”. Avseende den första punkten har sökanden understrukt att skäl 59 i den omtvistade förordningen, vilket rådet har åberopat i sitt svaromål, avser artikel 4.1 i grundförordningen och inte kan tjäna till att fastställa att gemenskapsinstitutionerna har uppfyllt sin skyldighet enligt artikel 3.5 i grundförordningen. Bedömningen av verkan av importen, som nämns i skälen 88–94 i den omtvistade förordningen och som avser endast en del av den berörda produkten innebär en överträdelse av artikel 3.8 i grundförordningen. Dessa omständigheter kan följaktligen i sökandens ögon inte utgöra bevis. Vad gäller den andra punkten anser sökanden inte att uppgifterna i fråga kan anses innehålla en bedömning av de ekonomiska faktorer som de avser, även om artikel 3.8 i grundförordningen inte har överträtts, eftersom en enkel hänvisning till antidumpningsåtgärder inte visar att gemenskapsinstitutionerna har gjort analysen i fråga, eller, i synnerhet, att de har bedömt den omständigheten att en industri ännu inte

helt hade återhämtat sig från verkan av tidigare dumpning. Vad gäller storleken på den faktiska dumpningsmarginalen, anser sökanden att uttalandet i skäl 90 i den omtvistade förordningen inte kan betecknas som en bedömning, eftersom det refererar till omfattningen av och priset på den berörda importen, vilka i sig utgör särskilda indikatorer som gemenskapsinstitutionerna även är skyldiga att undersöka.

- 135 Rådet har för det första gjort gällande att den av sökanden åberopade rapporten om sänглиnne inte är direkt tillämplig i gemenskapens rättsordning. Det har dessutom påstått att sökanden gör en felaktig tolkning av denna rapport, vilken helt är i överensstämmelse med den metod som gemenskapsinstitutionerna använder för att fastställa skada. Enligt rådet rör förevarande anmärkning en otillräcklig motivering i den mening som avses i artikel 253 EG. Rådet har åberopat förstainstansrättens dom av den 15 december 1999 i de förenade målen T-33/98 och T-34/98, Petrotub och Republica mot rådet (REG 1999, s. II-3837), vilken efter överklagande upphävdes genom domstolens dom av den 9 januari 2003 i mål C-76/00 P, Petrotub och Republica mot rådet (REG 2003, s. I-79), som stöd för sitt påstående att gemenskapsinstitutionernas enda skyldighet är att i enlighet med förordningen om införande av slutgiltiga antidumpningstullar analysera de faktorer som ansetts vara relevanta.
- 136 Rådet har dessutom hävdats att gemenskapsinstitutionerna agerade i överensstämmelse med artikel 3.5 i grundförordningen. Det har påpekat att sökandens påstående, att inte samtliga faktorer analyserades i den omtvistade förordningen, är felaktigt och därför saknar relevans.

b) Förstainstansrättens bedömning

- 137 Förstainstansrätten erinrar inledningsvis om att sökanden i sin argumentation begränsar sig till att kritisera gemenskapsinstitutionerna för att inte ha tillämpat

artikel 3.5 i grundförordningen i överensstämmelse med artikel 3.4 i antidumpningsavtalet, och därigenom ha åsidosatt principen i domstolens rättspraxis om konform tolkning.

- 138 Förstainstansrätten erinrar i detta avseende om att gemenskapsrättsakter så långt möjligt skall tolkas mot bakgrund av internationell rätt, i synnerhet när dessa rättsakter just syftar till att genomföra ett internationellt avtal som gemenskapen har ingått (se bland annat domstolens dom av den 14 juli 1998 i mål C-341/95, Bettati, REG 1998, s. I-4355, punkt 20, och domen av den 9 januari 2003 i det ovan, i punkt 135, nämnda målet Petrotub och Republica mot rådet, punkt 57), såsom är fallet med grundförordningen, vilken antogs för att uppfylla de internationella skyldigheter som följer av 1994 års antidumpningsavtal (dom av den 9 januari 2003 i det ovan, i punkt 135, nämnda målet Petrotub och Republica mot rådet, punkt 56).
- 139 Innebörden av artikel 3.5 i grundförordningen är i förevarande fall huvudsakligen densamma som den av artikel 3.4 i 1994 års antidumpningsavtal. Det stadgas där att granskningen av den dumpade importens inverkan på den berörda gemenskapsindustrin skall innefatta en bedömning av alla relevanta ekonomiska faktorer och förhållanden som har betydelse för denna industris tillstånd. Den innehåller en uppräkningslista av de olika faktorer som får beaktas, och ett klargörande av att uppräkningslistan inte är uttömmande och att varken en enskild eller flera av dessa faktorer nödvändigtvis behöver vara avgörande. Innehållet i denna bestämmelse är praktiskt taget identiskt med det i artikel 3.4 i 1994 års antidumpningsavtal, förutom vad gäller faktorn avseende den "omständigheten att en industri ännu inte har återhämtat sig från verkan av tidigare dumpning eller subventionering", vilken inte anges i artikel 3.4 i 1994 års antidumpningsavtal.
- 140 Det kan följaktligen konstateras att artikel 3.5 i grundförordningen i sig är förenlig med 1994 års antidumpningsavtal. Enligt sökanden uppfyllde emellertid gemenskapsinstitutionerna inte den skyldighet att bedöma samtliga relevanta faktorer, som följer av den tolkning av artikel 3.4 i 1994 års antidumpningsavtal som görs i rapporten om sänglinne, eftersom de underlät att beakta två av de faktorer som nämns i artikel 3.5 i grundförordningen, nämligen den omständigheten att

gemenskapsindustrin ännu inte helt hade återhämtat sig från verkan av tidigare dumpning eller subventionering och storleken på den faktiska dumpningsmarginalen.

141 Förstainstansrätten skall följaktligen pröva huruvida gemenskapsinstitutionerna bedömde dessa två omständigheter.

142 I skäl 77 i den omtvistade förordningen anger rådet följande:

”Undersökningen av den dumpade importens inverkan på gemenskapsindustrin innefattade i enlighet med artikel 3.5 i grundförordningen en bedömning av alla ekonomiska faktorer och förhållanden som har betydelse för industrins tillstånd. Vissa faktorer behandlas emellertid inte i detalj nedan, eftersom de under undersökningens lopp konstaterades sakna betydelse för gemenskapsindustrins situation. Det bör slutligen påpekas att ingen av dessa faktorer nödvändigtvis är av avgörande karaktär.”

143 Vad gäller den faktor som avser omständigheten att gemenskapsindustrin ännu inte helt hade återhämtat sig från verkan av tidigare dumpning, skall det noteras att det i förevarande fall fanns en uttrycklig hänvisning i den omtvistade förordningen, i den del som benämns ”D. Skada”, till de antidumpningsåtgärder som var i kraft. Först anger rådet, i skäl 59 i den omtvistade förordningen, följande:

”Gemenskapsindustrins struktur förändrades avsevärt under skadeundersökningsperioden. Sedan oktober 1993 (när slutgiltiga antidumpningsåtgärder infördes i fråga

om import av elektroniska vågar med ursprung i Singapore och Sydkorea) har ett program för omstrukturering och konsolidering genomförts ...”

- 144 Det konstateras därefter i skäl 88 i den omtvistade förordningen att ”... [f]örlusterna i ... [det lägre segmentet] har minskat gemenskapsindustrins sammanlagda lönsamhet och hindrat den från att dra full nytta av euroeffekten och antidumpningsåtgärderna i fråga om import från Japan och Singapore...”
- 145 Slutligen avges i skäl 94 i den omtvistade förordningen att ”[d]en svaga ekonomiska situationen för den lägsta kategorin ... särskilt [har] medfört att gemenskapsindustrin inte har kunnat uppnå den lönsamhetsnivå som kunde ha förväntats med hänsyn till euroeffekten och de gällande antidumpningsåtgärderna, i synnerhet med tanke på de omstruktureringsinsatser som gemenskapsindustrin har gjort”.
- 146 Det framgår tydligt av dessa textstycken att gemenskapsinstitutionerna, vid sin granskning av den dumpade importens inverkan på den berörda gemenskapsindustrin, beaktade den omständigheten att gemenskapsindustrin ännu inte helt hade återhämtat sig från verkan av tidigare dumpning.
- 147 Vad gäller sökandens argument att uttalandena i skälen 88 och 94 saknar giltighet och inte kan utgöra bevis för att gemenskapsinstitutionerna skulle ha bedömt denna faktor, eftersom bedömningen endast avsåg en del av den berörda produkten och därför innebar en överträdelse av artikel 3.8 i grundförordningen, räcker det att konstatera att det saknar relevans. Såsom har påpekats i punkt 129 ovan fick nämligen det lägre segmentet granskas för sig vid fastställandet av skadan, eftersom

importen av elektroniska vågar ur det lägre segmentet motsvarade 97 procent av importen av samtliga vågar.

- 148 Vad gäller faktorn avseende "storleken på den faktiska dumpningsmarginalen", behandlades den av rådet i skäl 90 i den omtvistade förordningen. Det konstaterar där att "[m]ed hänsyn till volymen och priserna på importen från de berörda länderna kan de höga dumpningsmarginalernas inverkan [of the magnitude of the actual margin of dumping] på gemenskapsindustrin inte anses försumbar".
- 149 Rådet har följaktligen inte underlåtit att bedöma faktorn avseende storleken på den faktiska dumpningsmarginalen. Även om kommissionen inte nämnde detta i sin informationshandling av den 21 september 2000, hänvisade den dock till det i sina skrivelser av den 4 och den 23 oktober 2000, som svar på sökandens synpunkter av den 29 september 2000.
- 150 Talan kan, mot denna bakgrund, inte vinna bifall på den andra grundens första del.

4. Den andra delgrunden: Beaktandet, vid fastställandet av skada, av import som inte hade dumpats

a) Parternas argument

- 151 Sökanden har gjort gällande att gemenskapsinstitutionerna gjorde en uppenbar överträdelse av artikel 3.2, 3.3 och 3.5 i grundförordningen genom att vid sin analys

av skadan beakta import som inte hade dumpats, nämligen den från CAS Corp., som var ett av de koreanska företag som hade varit föremål för undersökningen och som hade konstaterats inte ägna sig åt dumpning.

152 Sökanden har tolkat den hänvisning som görs i artikel 3 i grundförordningen till "den dumpade importen" på så sätt att import från tillverkare/exportörer som inte ägnar sig åt dumpning inte får beaktas. Den bedömning av den sammanslagna importen som föreskrivs i artikel 3.4 i grundförordningen får således inte inbegripa import från tillverkare/exportörer som har tillskrivits dumpningsmarginalen noll eller minimum. Följaktligen medförde den omständigheten att importen från CAS Corp. hade beaktats att gemenskapsinstitutionernas analys blev rättsstridig och fastställandet av skadan i sin helhet blev ogiltigt. Sökanden har i detta avseende hänvisat till rådets förordning (EG) nr 1644/2001 av den 7 augusti 2001 om ändring av förordning (EG) nr 2398/97 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av sänglinne av bomull med ursprung i Egypten, Indien och Pakistan samt om avbrytande av tillämpningen av tullen med avseende på import med ursprung i Indien (EGT L 219, s. 1), vilken antogs av rådet efter rapporten om sänglinne.

153 Sökanden har konstaterat att rådet varken gav någon motivering eller anförde någon annan övertygande omständighet till stöd för sitt uttalande att det faktum att viss import som härrörde från en koreansk tillverkare inte var dumpad saknade betydelse för den koreanska importens totala inverkan på gemenskapsindustrin.

154 Rådet har bestridit sökandens tolkning av artikel 3.2, 3.3 och 3.5 i grundförordningen. Det har hävdats att "den dumpade importen" skall förstås som sådan import

som härrör från ett land för vilket en dumpningsmarginal som överskrider miniminivån har fastställts för landet som helhet. Enligt rådet speglar denna hållning det som länge varit praxis i gemenskapen, och den strider inte mot artikelns utformning.

- 155 Rådet har gjort gällande att det antog ovan nämnda hållning på grund av, för det första, att en åtskillnad mellan den import som är dumpad och den som inte är det endast är möjlig under vissa förhållanden och enligt vissa tillvägagångssätt som ofta inte kan tillämpas. För det andra har det angivit att dumpningen endast fastställs avseende undersökningsperioden, medan utvecklingen av skadeindikationerna bedöms avseende en längre period. Det är således omöjligt för gemenskapsinstitutionerna att fastställa huruvida den import som dumpades under undersökningsperioden även dumpades under resten av skadeundersökningsperioden, och tvärtom. Rådet har dessutom understrukt att dess inställning kan vara fördelaktig för exportörerna, medan den inställning som sökanden förespråkar kan vara till skada för dem. Slutligen har rådet hävdats att det har handlat inom gränserna för det stora utrymme för skönsmässig bedömning som den förfogar över, vilket har erkänts i domen i det ovan, i punkt 46, nämnda målet Thai Bicycle mot rådet. Rådet har påpekat att avgörandet i domstolens dom av den 7 maj 1987 i mål 255/84, Nachi Fujikoshi mot rådet (REG 1987, s. 1861), tvärt emot vad sökanden påstår, har allmän räckvidd, och att domstolen där bekräftade att det inte är nödvändigt att göra en individuell beräkning av vilken del av den skada gemenskapsindustrin har lidit som kan tillskrivas importen från en viss exportör.

- 156 I andra hand har rådet hävdats att även om gemenskapsinstitutionerna skulle ha begått ett misstag då de fastställde omfattningen av den dumpade importen, på grund av att den hade medtagit importen från CAS Corp., skulle detta misstag inte ha haft någon konkret inverkan på fastställandet av skadan som sådan. Slutligen har rådet påpekat att sökanden på grund av texten i den informationshandling som den fått sig tillsänd klart borde känna till dumpningsmarginalen för CAS Corp., och att sökanden vid det tillfället inte hade gjort någon invändning. Rådet har dessutom hävdats att även om gemenskapsinstitutionerna inte hade slagit samman den import som härrörde från Sydkorea och den som härrörde från Kina, skulle den ändå ha kommit till samma slutsats avseende den kinesiska importen.

b) Förstainstansrättens bedömning

- 157 I artikel 3.2 i grundförordningen anges de allmänna bestämmelser som skall följas vid fastställande av skada, och i de därpå följande bestämmelserna i artikeln ges mer specifika uppgifter om förfarandet. I artikel 3.5 och 3.6 föreskrivs även att granskning skall ske av den dumpade importen.
- 158 Prövningen av den andra grundens andra del innebär för det första en tolkning av uttrycket "den dumpade importen" i artikel 3 i grundförordningen.
- 159 Förstainstansrätten påpekar för det första att uttrycket uppenbarligen omfattar summan av samtliga transaktioner som har innefattat dumpning. Då det emellertid är omöjligt att granska samtliga enskilda transaktioner som har innefattat dumpning, skall all import som härrör från var och en av de tillverkare/exportörer som har konstaterats ägna sig åt dumpning beaktas vid analysen av skadan. Däremot kan inte den import som härrör från en tillverkare/exportör som konstaterats helt sakna eller ha en minimal dumpningsmarginal betraktas som "dumpad" vid analysen av skadan.
- 160 I artikel 3.4 i grundförordningen anges att om en antidumpningsundersökning avser import av en produkt från mer än ett land, skall verkan av denna import slås samman endast om det fastställs att varje lands dumpningsmarginal är högre än miniminivån enligt artikel 9.3 i grundförordningen, att omfattningen av importen

från varje enskilt land inte är försumbar och att det med hänsyn till konkurrensvillkoren är lämpligt att slå samman verkan av importen.

- 161 Denna bestämmelse skall tolkas så, det inte är tillåtet att beakta import med ursprung i ett visst land om den inte härrör från en tillverkare/exportör som har konstaterats ägna sig åt dumpning. Följaktligen får importen från ett land för vilket en dumpningsmarginal har fastställts som överstiger miniminivån beaktas i sin helhet endast om landet helt saknar tillverkare/exportörer som har konstaterats helt sakna eller ha en minimal dumpningsmarginal.
- 162 I detta sammanhang och mot bakgrund av innehållet i och syftet med artikel 3 i grundförordningen kan det konstateras att begreppet dumpad import inte omfattar import från tillverkare/exportörer som inte ägnar sig åt dumpning, oaktat den hänför sig till ett land som fått sig tilldelat en dumpningsmarginal som överskrider miniminivån.
- 163 Denna tolkning strider inte på något sätt mot den rättspraxis enligt vilken gemenskapslagstiftaren vid fastställande av skada skall utgå från ett visst land eller flera länder samt göra en helhetsbedömning av all dumpad import från det landet eller de länderna (förstainstansrättens dom av den 20 oktober 1999 i mål T-171/97, *Swedish Match Philippines mot rådet*, REG 1999, s. II-3241, punk 65). Det har i detta avseende fastställts att en skada som gemenskapsindustrin orsakats på grund av import som skett till dumpade priser skall fastställas med utgångspunkt i en helhetsbedömning, och det är inte nödvändigt, och inte heller möjligt, att göra en individuell beräkning av vilken skada som kan tillräknas vart och ett av de ansvariga bolagen (domen i det ovan, i punkt 155, nämnda målet *Nachi Fujikoshi mot rådet*, punkt 46, domen i det ovan, nämnda målet *Swedish Match Philippines mot rådet*, punkt 66, och domen i det ovan, i punkt 48, nämnda målet *Arne Mathisen mot rådet*, punkt 123).

- 164 Emellertid rörde det sig i dessa mål om bolag som var ansvariga för den import som gjordes till dumpningspris. I förevarande fall rör det sig däremot om ett bolag vars import inte dumpades, vilket innebär att det är fråga om ett bolag som inte är ansvarigt för dumpningen. Den rättspraxis som nämndes i förgående punkt är således i sig inte relevant i förevarande fall och inte heller påverkar den tolkningen av begreppet dumpad import.
- 165 Denna tolkning överensstämmer dessutom med den tolkning av WTO-avtalet som framgår av rapporten om sänmlinne, om vilken det skall understrykas att rådet accepterade dess slutsatser. Det anges således i skäl 17 i förordning nr 1644/2001, att "[p]anelen ... även [gav] uttryck för den uppfattningen att sådan import som kan hänföras till en [tillverkare/exportör] som konstateras inte dumpa sina produkter inte kan anses omfattas av begreppet 'dumpad import' när det gäller analys av skada". Rådet gjorde därefter en ny bedömning av verkan av den dumpade importen, utan att inbegripa de exportörer som inte ägnade sig åt dumpning.
- 166 Av det som har anförts följer att gemenskapsinstitutionerna inte borde ha beaktat den import som härrörde från det koreanska bolaget CAS Corp, inte ens om det hade fastställts en dumpningsmarginal för Sydkorea som överskred miniminivån, eftersom bolaget inte ägnade sig åt dumpning.
- 167 Därefter skall förstainstansrätten undersöka konsekvenserna av ett sådant misstag i förevarande fall. Verkan skall följaktligen bedömas i förhållande till förevarande yrkande, avseende den skada sökanden åsamkades genom att importen från CAS Corp. beaktades bland den dumpade importen (se, i detta avseende, förstainstansrättens dom av den 2 maj 1995 i de förenade målen T-163/94 och T-165/94, NTN Corporation och Koyo Seiko mot rådet, REG 1995, s. II-1381, punkterna 112–115). Det räcker nämligen inte att rådet har begått ett misstag för att den omtvistade

förordningen skall ogiltigförklaras, utan det krävs dessutom att misstaget har inverkat på fastställandet av skadan och således på innehållet i själva förordningen.

- 168 Rådet har gjort gällande att det inte kunde fastställa skadan endast på grundval av importen från Kina. Det har i detta syfte ställt upp en tabell, i sin duplik, med de huvudsakliga indikatorerna på skada såsom dessa bedömdes i det hypotetiska fallet att endast importen från Kina beaktades, och jämfört dessa med dem som ledde till dess avgöranden i den omtvistade förordningen. En felräkning i tabellen rättades under förhandlingen.

Ändrad information	Ursprungliga uppgifter (samtliga berörda länder)	Nya uppgifter (Endast Kina)
Volym av den berörda importen	Ökning: från 14 853 enheter år 1995 till 33 063 enheter under undersökningsperioden	Ökning: från 3 456 enheter år 1995 till 16 827 enheter under undersökningsperioden
Ökning av importvolymen	123 %	387 %
Importens andel av marknaden	Ökning: från 9,2 % år 1995 till 15,1 % under undersökningsperioden	Ökning: från 2,1 % år 1995 till 7,7 % under undersökningsperioden
Variationsbredd på prisunderskridandet per land	0 till 52 % för Kina 60 till 65 % för Taiwan 30 till 50 % för Sydkorea	0 till 52 %
Import ur det lägre segmentet (uppskattning)	Ökning från 14 407 till 32 071 enheter	Ökning från 3 352 till 16 322 enheter
Volymökning (det lägre segmentet)	123 %	387 %

169 Det framgår av tabellen, vilken inte har bestridits av sökanden och vars uppgifter om volym och om importens marknadsandel återfinns i akten, att den kinesiska importen till gemenskapen ökade med 387 procent då den gick från 3 456 enheter år 1995 till 16 827 enheter under undersökningsperioden. Importen från Sydkorea ökade emellertid under samma period endast med 32 procent (5 532 enheter år 1995 och 7 301 enheter år 1999) och den från Taiwan endast med 52 procent (5 865 enheter år 1995 och 8 935 enheter år 1999). Den sammanlagda volymökningen för importen från dessa tre länder var 123 procent (14 853 enheter år 1995 och 33 063 enheter år 1999). Följaktligen ökade importen från Kina mycket mer, procentuellt sett, än den från övriga berörda länder. Det skall emellertid, mot bakgrund av artikel 3.3 i grundförordningen, erinras om att det väsentliga är att finna ut huruvida det skett en märkbar ökning av importen från ett tredje land i absoluta tal, och inte endast procentuellt, eller om den marknadsandel som importen representerar vad gäller den inom gemenskapen fastställda konsumtionen ökade märkbart. En ökning från 3 456 enheter år 1995 till 16 827 enheter under undersökningsperioden kan i detta avseende anses vara en i absoluta tal betydande ökning. Vad gäller importens marknadsandel, gick denna från 2,1 procent år 1995 till 7,7 procent under samma period, medan gemenskapsindustrins marknadsandel för samtliga elektroniska vågar sjönk, från 26,1 till 24,9 procent, vilket motsvarar en relativ tillbakagång med 4,6 procent. Dessa sifferuppgifter visar att importen från Kina ensam skulle ha varit tillräcklig för att fastställa att skada förelåg.

170 Dessutom, och även om skadan hade kunnat fastställas på grundval av enbart importen från Kina, skall de följder som uteslutandet av exporten från CAS Corp. får för den sammanlagda importvolymen från de tre berörda länderna undersökas. Rådet har även upprättat en tabell över detta i sin duplik, i sin bedömning av gemenskapens import, varvid den inte beaktade den import som härrör från CAS Corp. Som svar på en skriftlig fråga från förstainstansrätten inkom rådet med uppgifter avseende CAS Corp och kompletterade tabellen i detta avseende. Rådet korrigerade även tabellen vid förhandlingen.

Ändrad information	Ursprungliga uppgifter (samtliga berörda länder)	Nya uppgifter (samtliga berörda länder, med uteslutande av, vad gäller Syd- korea, exporten från CAS Corp.)
Volym av den berörda importen	Ökning: från 14 853 enheter år 1995 till 33 063 enheter under undersökningsperioden	Ökning: från 11 273 enheter år 1995 till 29 248 enheter under undersökningsperioden
Ökning av importvolymen	123 %	159 %
Importens andel av marknaden	Ökning: från 9,2 % år 1995 till 15,1 % under undersöknings- perioden	Ökning: från 7,0 % år 1995 till 13,4 % under undersöknings- perioden
Variationsbredd på prisunder- skridandet per land	0 till 52 % för Kina 60 till 65 % för Taiwan 30 till 50 % för Sydkorea	0 till 52 % för Kina 60 till 65 % för Taiwan 30 till 32 % för Sydkorea
Import ur det lägre segmentet (uppskattning)	Ökning från 14 407 till 32 071 enheter	Ökning från 10 935 till 28 671 enheter
Volymökning (det lägre segmen- tet)	123 %	162 %

- 171 Det framgår av tabellen, vars uppgifter inte har bestridits av sökanden och vilka återfinns i akten, att, vad gäller volymen och marknadsandelen av importen, har omfattningen av exporten till gemenskapen från samtliga de berörda länderna, med uteslutande av, vad gäller Sydkorea, CAS Corp., ökat med 159 procent, i stället för 123 procent för det fall det sistnämnda bolaget beaktas, och gått från 11 273 enheter år 1995 till 29 248 enheter under undersökningsperioden. En märkbar ökning av den dumpade exporten har även skett i absoluta tal, medan exporten från CAS Corp. nästan är oförändrad. Vidare har marknadsandelen av importen från de berörda länderna till gemenskapen, bortsett från importen från CAS Corp., gått från 7 till 13,4 procent, vilket är en märkbar ökning. För övrigt blir ökningen av marknadsandelen i förhållande till andra tillverkare ännu större när den del av marknaden som motsvarar exporten från CAS Corp. dras ifrån.

- 172 Det framstår inte heller som styrkt att rådets slutsatser avseende verkan av den dumpade importen på priset på gemenskapens likadana produkter eller dem som avser verkan av dess import på gemenskapsindustrin skulle ha förändrats märkbart om rådet inte hade låtit importen från den exportör som inte hade ägnat sig åt dumpning omfattas av dess analys.
- 173 Slutsatsen kan följaktligen dras att det under alla omständigheter hade varit tillräckligt att beakta importen från de tre berörda länderna, med uteslutande av importen från CAS Corp., för att rådet skulle ha kunnat fastställa att skada förelåg. Följaktligen kan inte det misstag som gemenskapsinstitutionerna begick då de även beaktade importen från CAS Corp. anses ha haft någon avgörande betydelse för rådets slutsats avseende förekomsten av skada.
- 174 Detta misstag är således inte tillräckligt allvarligt för att den omtvistade förordningen skall ogiltigförklaras.

5. *Den tredje delgrunden: Slutsatsen att gemenskapsindustrin led väsentlig skada*

- 175 Sökandens argumentation avseende den andra grundens tredje del kan delas i upp fyra delar, vilka skall prövas var för sig.

a) Skillnad mellan preliminära och slutgiltiga uppgifter

Parternas argument

- 176 Sökanden har gjort gällande att det finns en motsägelse mellan de uppgifter om skadan som den meddelades i bilaga till skrivelsen av den 4 oktober 2000 i form av

en tabell som hade upprättats i april 2000 (nedan kallat dokumentet från april 2000) och de uppgifter som förekom i informationshandlingen av den 21 september 2000 och i den omtvistade förordningen. Uppgifterna gällde bland annat omfattningen av försäljningen i gemenskapen, marknadsandelen, försäljningspriset i gemenskapen och sysselsättningen i gemenskapsindustrin, och de var på grund av denna motsägelsefullhet inte grundade på faktiska och obestriddiga bevis, såsom krävs enligt artikel 3.2 i grundförordningen.

- 177 Sökanden anser att den borde ha haft möjlighet att utgå från att de uppgifter som gemenskapsindustrin fick av kommissionen var korrekta, eftersom de preliminära slutsatserna normalt sett skall kontrolleras av kommissionen, vilken i allmänhet inte längre accepterar att uppgifter ändras efter kontrollen. Enligt sökanden är uppgifterna i fråga, vilka den hade tillsänts flera månader efter det att undersökningen hade inletts, viktiga för att avgöra huruvida gemenskapsinstitutionerna korrekt fastställde att gemenskapsindustrin hade lidit väsentlig skada.
- 178 Rådet har i första hand anfört att denna anmärkning inte kan prövas i sak, eftersom den saknar samband med den uppenbart oriktiga bedömning som har gjorts gällande. Sökanden försöker nämligen på ett omvänt sätt kritisera gemenskapsinstitutionerna för att de i dess tycke inte givit den slutgiltig information i erforderlig omfattning, genom att de undvek att besvara dess frågor avseende förekomsten av en motsägelse mellan de preliminära och de slutgiltiga uppgifterna. I andra hand är anmärkningen, enligt rådet, ogrundad, eftersom den enda relevanta frågan är huruvida det föreligger en uppenbart oriktig bedömning med avseende på tolkningen av de slutgiltiga uppgifterna, såsom dessa angavs i den omtvistade förordningen.

Förstainstansrättens bedömning

- 179 Vad inledningsvis gäller påståendet att denna anmärkning inte kan prövas i sak, räcker det att, tvärtemot vad rådet har hävdad, konstatera att den hör samman med den påstått uppenbart oriktiga bedömningen. Om gemenskapsinstitutionerna

felaktigt hade grundat sig på oriktiga uppgifter, skulle de nämligen ha gjort en felaktig tolkning av de faktiska omständigheterna och följaktligen kunnat göra en uppenbart oriktig bedömning. Anmärkningen kan således prövas i sak.

180 I sak gav kommissionen, i sin skrivelse av den 4 oktober 2000, sökanden tillgång till den icke konfidentiella versionen av den tabell som ingår i ett dokument som kommissionen hade upprättat i april 2000, vilket enligt rådet innehöll de preliminära slutsatserna avseende skadan. Vissa uppgifter i dokumentet från april 2000 avvek emellertid från dem som fanns i informationshandlingen av den 21 september 2000 och i den omtvistade förordningen. Dessa uppgifter avsåg bland annat omfattningen av försäljningen i gemenskapen, marknadsandelen, försäljningspriset i gemenskapen och sysselsättningen i gemenskapsindustrin.

181 Det framgår av akten att gemenskapsproducenterna inte hade godtagit uppgifterna avseende vissa skadeindikationer i dokumentet från april 2000. Gemenskapsinstitutionerna beaktade då de synpunkter som lämnades av gemenskapsindustrin vid ett möte den 6 april 2000 och i deras senare skriftväxling.

182 Det räcker i detta avseende att konstatera att, såsom rådet med rätta har angivit, en antidumpningsundersökning är en fortlöpande process, under vilken många slutsatser fortlöpande ändras. Det kan följaktligen inte uteslutas att gemenskapsinstitutionernas slutgiltiga slutsatser avviker från dem som dragits vid en viss tidpunkt i undersökningen. Dessutom kan de preliminära uppgifterna, per definition, ändras under undersökningens gång. Sökanden har således inte grund för sitt påstående att den påstådda motsägelsefullheten på något sätt skulle vara ett tecken på att uppgifterna i fråga inte var objektiva eller tillförlitliga. Slutligen skall det understrykas att skadan skall fastställas med hänsyn till den tidpunkt då ett eventuellt beslut om att införa skyddsåtgärder fattas (domstolens dom av den 28 november 1989 i mål C-121/86, *Epicheiriseon Metalleftikon Viomichanikon kai Naftiliakon m.fl. mot rådet*, REG 1989, s. 3919, punkterna 34 och 35).

- 183 Med hänsyn till denna rättspraxis är sökandens argument avseende skillnaderna mellan de preliminära slutsatserna och de definitiva utan relevans.
- 184 Den första anmärkningen kan således inte godtas.

b) Bedömning av vissa skadeindikationer

Parternas argument

- 185 Sökanden har gjort gällande att gemenskapsinstitutionerna gjorde en uppenbart oriktig bedömning då de avgjorde att uppgifterna avseende marknadsandelar, försäljningspris för den likadana produkten och lönsamhet innebar att det förelåg väsentlig skada. Gemenskapsinstitutionerna påvisade en annan utveckling för de ekonomiska indikationer som gällde situationen för de gemenskapsproducenter som deltog i förfarandet, mellan å ena sidan år 1995 och å andra sidan undersökningsperioden.
- 186 Vad gäller marknadsandelen har sökanden gjort gällande att det på grund av de motsägelsefulla uppgifterna inte går att säga att slutsatserna avseende dem är grundade på korrekta uppgifter.
- 187 Vad gäller försäljningspriserna har sökanden hävdade att det strider mot definitionen av den berörda produkten, såsom denna har angivits i skälen 10 och 11 i den omtvistade förordningen, att utesluta den faktor som rör prisutvecklingen i de tre marknadssegmenten för elektroniska vågar, liksom mot de tre segmentens utbytbarhet. Sökanden har i detta avseende understrukit att konstaterade segment

i tidigare antidumpningsförfaranden inte har analyserats var för sig. Den har därvid hänvisat till skäl 73 i rådets förordning (EEG) nr 993/93 av den 26 april 1993 om införande av slutgiltig antidumpningstull på import av vissa elektroniska vågar med ursprung i Japan (EGT L 104, s. 4; svensk specialutgåva, område 11, volym 22, s. 6), och till skäl 36 i kommissionens förordning (EEG) nr 1103/93 av den 30 april 1993 om införande av en preliminär antidumpningstull på import till gemenskapen av vissa elektroniska vågar med ursprung i Singapore och Republiken Korea (EGT L 112, s. 20). Rådet har under alla omständigheter överträtt artikel 3.8 i grundförordningen genom att göra en analys av varje segment för sig, eftersom det inte är tillåtet, enligt nämnda artikel, att göra separata bedömningar av de olika segmenten av den likadana produkten.

188 Sökanden har även påpekat att det är de viktade medelpriserna, snarare än de för varje segment för sig fastställda genomsnittliga försäljningspriserna, som har använts i de senaste förordningarna om införande av slutgiltiga antidumpningstullar på elektroniska vågar. Den har i detta avseende hänvisat till skäl 42 i förordning nr 468/2001 och till skäl 52 i förordning nr 469/2001.

189 Sökanden har dessutom bestridit rådets antagande att försäljningspriserna skulle ha sjunkit och rådets påstående att de uppgifter som visade på en ökning av försäljningspriset med 17 procent var felaktiga. Sökanden har angivit att sistnämnda påstående strider mot lydelsen av skäl 83 i den omtvistade förordningen, och den anser att denna motsägelse utgör bevis för att skadan inte fastställdes på grundval av ovedersäglich bevisning.

190 Dessutom borde rådet, i enlighet med artikel 3.5 i grundförordningen, ha granskat de genomsnittliga försäljningspriserna tillsammans med de faktorer som påverkar dessa priser, såsom utvecklingen mot lägre produktionskostnader, vilken för övrigt nämns i skäl 122 i den omtvistade förordningen. Enligt sökanden innebär även gemenskapsinstitutionernas praxis på senare tid att de faktorer som påverkar priser inom gemenskapen skall analyseras tillsammans med själva priset, i syfte att fastställa huruvida förändringar rörande produktionskostnaden kan påverka

gemenskapsindustrins försäljningspris. Den har därvid hänvisat till skälen 80 och 81 i kommissionens förordning (EG) nr 1612/2001 av den 3 augusti 2001 om införande av en preliminär antidumpningstull på import av ferromolybden med ursprung i Folkrepubliken Kina (EGT L 214, s. 3).

- 191 Vad gäller lönsamheten har sökanden även anfört en uppenbar motsägelse, som om sökanden har rätt innebär att rådets definition av det icke skadevållande priset kullkastas. Eftersom gemenskapsindustrins vinstmarginal under undersökningsperioden, enligt sökanden, var ungefär 10 procent, borde rådet ha dragit slutsatsen att den totala lönsamheten var tillräcklig. En vinstmarginal på 10 procent är den marginal som gemenskapsindustrin enligt gemenskapsinstitutionerna kan förvänta sig på elektroniska vågar i Europeiska gemenskapen, i frånvaro av dumpad import. Sökanden anser att vinstökningen i stor utsträckning förefaller kunna tillskrivas den rejäla minskningen av produktionskostnaderna.
- 192 Rådet har bestridit att det gjordes en uppenbart oriktig bedömning av utvecklingen av de ekonomiska indikatorerna avseende marknadsandelar, försäljningspris och gemenskapsindustrins lönsamhet.

Förstainstansrättens bedömning

- 193 Vad gäller den omständigheten att sökanden grundar sin argumentation på skillnaderna mellan de preliminära uppgifterna och de slutgiltiga, erinrar förstainstansrätten inledningsvis om att denna anmärkning förkastats vid prövningen av föregående anmärkning.

— Försäljningspriset för den likadana produkten

194 Rådet konstaterade i skäl 83 i den omtvistade förordningen att försäljningspriserna för elektroniska vågar på gemenskapsmarknaden sjönk med 11 procent för det övre segmentet, med 18 procent för mellansegmentet och med 17 procent för det lägre segmentet. Som svar på en anmärkning från sökanden under antidumpningsförfarandet om att det genomsnittliga försäljningspriset för samtliga elektroniska vågar tillsammans hade stigit under skadeundersökningsperioden, konstaterade rådet i skäl 83 i den omtvistade förordningen — liksom kommissionen, i andra ordalag, hade gjort i sin skrivelse av den 23 oktober 2000 — att "[d]enna ökning ... uteslutande [berodde] på förändringar av produktmixen (dvs. stora förändringar av försäljningsvolymen för de olika produktkategorierna mellan 1995 och undersökningsperioden)".

195 I sitt svar på en skriftlig fråga från förstainstansrätten har rådet motiverat den konstaterade skillnaden mellan den preliminära beräkningen, av vilken det framgick, enligt dokumentet från april 2000, att prisökningen var 17 procent på samtliga elektroniska vågar, och den slutliga beräkningen, där varje segment beaktades för sig, vilken visade att det förekom sänkningar. Det framgår av rådets svar att kommissionen gjorde tre ändringar av den preliminära beräkningen, vilka tillsammans förklarar hur olika resultat kunde uppnås avseende prisutvecklingen. För det första innehåller beräkningen i dokumentet från april 2000 ett fel, eftersom endast försäljning till oberoende parter skulle anges där, vilket inte motsvarade tabellens utformning. Av denna anledning nämns i dokumentet från april 2000 en ökning av försäljningspriset, medan det uppnådda resultatet skulle ha varit en minskning av försäljningspriset med 6 procent, eftersom beräkningen i dokumentet visade på en ökning med 35 procent av såld kvantitet och en höjning av omsättningen med 27 procent, motsvarande ett index på 94, vid tillämpning av den metod som allmänt används för att beräkna prisutvecklingen och som består i att det totala värdet av försäljningen för varje år divideras med dess totala volym (127/135), varvid index 100 motsvarar början på undersökningsperioden (1995). För det andra gjorde kommissionen även en mindre ändring i beräkningen avseende försäljningsvolymens utveckling. Medan den beräkning som redovisades i dokumentet från april 2000 visade på en ökning med 35 procent avseende såld kvantitet, var ökningen

inte mer än 29 procent enligt såväl rådets som kommissionens slutgiltiga beräkning (se skäl 79 i den omtvistade förordningen). Denna ändring fick helt tydligt konsekvenser för beräkningen av prisutvecklingen. Eftersom ökningen av omsättningen för samtliga elektroniska vågar sammantagna var 27 procent (se skäl 80), är förhållandet mellan denna ökning och ökningen av den totala försäljningskvantiteten 98 (127/129), det vill säga en sänkning av totalpriset med nära 2 procent. För det tredje beräknade kommissionen prisutvecklingen för varje produktkategori för sig och inte för samtliga kategorier sammantagna, vilket förklarar den återstående skillnaden avseende prisutvecklingen.

- 196 I övrigt framgår det även av rådets svar att beräkningen av den totala prisutvecklingen (på grundval av utvecklingen av volym och försäljningsvärden) i enlighet med ett för statistiker välkänt fenomen förvanskas då en produkt rymmer olika kategorier och priserna och utvecklingstendenserna avseende försäljningsvolymen varierar märkbart från en kategori till en annan. Eftersom det förhöll sig så i förevarande fall beräknade kommissionen prisutvecklingen för varje produktkategori. Såsom har fastställts i punkterna 127–131 ovan strider det emellertid inte mot artikel 3.8 i grundförordningen att granskningen sker per kategori.
- 197 Under dessa omständigheter kan det följaktligen inte anses att gemenskapsinstitutionerna gjorde en uppenbart oriktig bedömning genom att inte tillämpa den räknemetod som syftar till att erhålla ett viktat genomsnittligt försäljningspris. Under alla omständigheter kan det konstateras att det inte finns någon uppgift i akten som talar mot den beräkning som visar att försäljningspriserna för samtliga kategorier sammantagna minskade med ungefär 2 procent mellan år 1995 och undersökningsperioden, i stället för att öka med 17 procent, såsom hade angivits i den preliminära beräkningen.
- 198 Slutligen saknar sökandens argument, att prisutvecklingen skulle ha analyserats tillsammans med de faktorer som påverkar dessa priser, såsom utvecklingen inom gemenskapen av produktionskostnaden och produktiviteten avseende den berörda produkten, relevans. Förvisso har gemenskapsinstitutionerna ibland även kunnat granska andra faktorer tillsammans med prisutvecklingen, men det skall påpekas att granskningen sker från fall till fall, och att den därför kan variera beroende på vilket fall det rör sig om. De faktorer som sökanden har åberopat beaktades under alla omständigheter, såsom rådet har angivit, vid bedömningen av lönsamheten och i

rådets slutgiltiga avgöranden avseende skadan. Följaktligen har gemenskapsinstitutionerna genomfört en granskning av de ”faktorer som påverkar gemenskapspriser”, i enlighet med de krav som ställs i artikel 3.5 i grundförordningen.

— Lönsamheten och effekterna av införandet av euron

199 Rådet konstaterade i skäl 89 i den omtvistade förordningen att ”den dumpade importens prissänkande inverkan [fick] till följd att gemenskapsindustrins sammantagna lönsamhet inte låg på den nivå som rimligen kunde ha förväntats under undersökningsperioden”. Enligt sökanden motsägs emellertid denna slutsats av det som anges i skäl 131 i den omtvistade förordningen, av vilket det framgår att en vinstmarginal på 10 procent bedömdes som nödvändig för att säkerställa gemenskapsindustrins överlevnad, och även av det som anges i skäl 84, där det konstateras att ”[a]vkastningen på omsättningen av alla elektroniska vågar sammantagna ökade från en låg positiv nivå 1995 till cirka 10 % under undersökningsperioden”, medan det däremot ”[f]ör den lägsta kategorin skedde ... en minskning, från en låg positiv nivå 1995 till stora förluster under undersökningsperioden (cirka 20 %)”.

200 Rådet har emellertid med rätta hävdad att vinstmarginalen helt enkelt, med beaktande av samtliga omständigheter, utgjorde ett minimivillkor för gemenskapsindustrins överlevnad, vilket inte var tillräckligt i förevarande fall, med hänsyn till den verkan som införandet av euron hade. Kommissionen har förklarat, i punkt 4.4.7 i informationshandlingen av den 21 september 2000, att gemenskapsindustrins normala vinst var på 10 procent. Emellertid hade gemenskapsindustrin inte kunnat nå upp till den nivån under de föregående åren, vilket var en verkan av införandet av euron. Under undersökningsperioden däremot var gemenskapsindustrins lönsamhet på en tillräckligt hög nivå för att säkerställa dess överlevnad, just på grund av införandet av euron som hade inneburit att försäljningsvolymerna gick upp.

201 Det kan följaktligen konstateras att gemenskapsinstitutionerna, såsom framgår av skälen 85–88 i den omtvistade förordningen, ansåg att effekterna på lönsamheten av införandet av euron neutraliserades, genom att det fastställdes att lönsamheten inte skulle ha varit tillräcklig utan effekten i fråga. Det skall erinras om att införandet av en antidumpningstull är en åtgärd som endast får konsekvenser för framtiden. Följaktligen hade gemenskapsinstitutionerna, vilka hade ett stort utrymme för skönsmässig bedömning, rätt att bortse från effekterna av införandet av euron vid sin granskning av lönsamheten inom gemenskapsindustrin, utan att göra en uppenbart oriktig bedömning.

202 Den andra anmärkningen kan följaktligen inte godtas.

c) Förekomst av väsentlig skada och bedömning av de faktiska omständigheterna

Parternas argument

203 Sökanden har gjort gällande att vad gäller de faktorer som avser indelningen av marknaden och utvecklingen av genomsnittspriset för de tre segmenten elektroniska vågar sammantagna, gjorde rådet, då det fastställde att gemenskapsindustrin åsamkades väsentlig skada, inte någon objektiv bedömning av de faktiska omständigheterna. Av en sådan bedömning skulle ha framgått dels att gemenskapsindustrins marknadsandelar hade ökat mellan år 1995 och undersökningsperioden, dels att produktionskostnaderna samtidigt hade gått ned. Dessutom överträdde rådet artikel 3.8 i grundförordningen, eftersom dess slutsatser om skadan inte var grundade på dessa uppgifter.

204 Rådet har påpekat att sökanden har nöjt sig med att upprepa den argumentation som den framförde i samband med den andra grundens andra del.

Förstainstansrättens bedömning

205 Sökanden har här åberopat samma argument som dem som redan har prövats och förkastats i punkterna 127–131, 180–184 och 198 ovan.

206 Den tredje anmärkningen kan följaktligen inte godtas.

d) Början och kulmen på effekten av förväntningarna på införandet av euron

Parternas argument

207 Sökanden har gjort gällande att rådet gjorde en uppenbart oriktig bedömning då det uppskattade effekten av förväntningarna på införandet av euron för gemenskapsindustrin. På grund av de stora motsägelser som fanns mellan de uppgifter som gemenskapsinstitutionerna lade till grund för sin granskning av effekten av införandet av euron, och deras slutsatser, är enligt sökanden den omtvistade förordningen inte grundad på faktiska ovedersägliga bevis och den inbegriper inte heller någon objektiv granskning. Vad gäller de påstådda sambanden mellan förbättringen av lönsamheten och införandet av euron, har sökanden dessutom påpekat att ökningen i fråga var resultatet av en kostnadssänkning och inte av införandet av euron.

208 Rådet har påpekat att sökandens argument saknar relevans, eftersom denne inte har bestridit effekten av införandet av euron som sådan, utan endast dess begränsning i

tiden. Vidare har sökanden inte inkommit med bevis för att gemenskapsinstitutionernas uppskattning var felaktig.

Förstainstansrättens bedömning

- 209 Förstainstansrätten konstaterar att sökanden inte har bestridit effekten av införandet av euron som sådan, utan giltigheten av de bevis som ligger till grund för rådets bedömning av när denna effekt hade sin början och nådde sin kulmen.
- 210 Den effekt som orsakades av förväntningarna på införandet av euron började enligt gemenskapsinstitutionerna år 1997, medan sökanden, med hänvisning till den icke konfidentiella sammanfattningen av den 17 november 1999 av Bizerbas svar på frågeformuläret, har gjort gällande att den tog sin början år 1998. I punkt I.1 i denna handling anges det att "[l]yckligtvis har införande av euron fört med sig en tillfällig ökning av efterfrågan sedan den sista tredjedelen av år 1998". I Bizerbas skrivelse av den 10 april 2000 anges det att "[p]å grund av införandet av euron har omsättningen på försäljningen inom gemenskapen ökat lätt år 1998 och under undersökningsperioden", och att "den totala gemenskapsmarknaden för [elektroniska vågar] emellertid [var] beredd på en mycket större ökning, på ungefär 50 procent, mellan år 1997 och undersökningsperioden, på grund av [den väntade] ersättningen av [elektroniska] vågar inom ramen för införandet av euron". Det framgår slutligen av det diagram som Bizerba bifogade sin skrivelse av den 10 april 2000 att försäljningen av elektroniska vågar började öka år 1996. Följaktligen är de uppgifter som lämnades av Bizerba i vissa fall motsägelsefulla och under alla omständigheter osäkra.
- 211 Eftersom gemenskapsinstitutionerna vid antidumpningsundersökningar skall granska samtliga de uppgifter som de får från gemenskapsindustrin är det möjligt, mot bakgrund av det stora utrymme för skönsmässig bedömning som de

förstnämnda har tillerkänts inom detta område, att de uppgifter som finns i den omtvistade förordningen, i vilken de slutliga uppgifterna återges, avviker från dem som vid ett visst tillfälle inkommit från ett visst företag, bland annat när dessa uppgifter är motsägelsefulla. Dessutom hade den totala gemenskapsmarknaden för elektroniska vågar, såsom framgår av Bizerbas slutsatser av den 10 april 2000, haft en kraftig tillväxt mellan år 1997 och undersökningsperioden. Rådet kunde således med rätta bedöma att effekten av förväntningarna på införandet av euron blev synbar redan år 1997. I övrigt har sökanden inte inkommit med någon bevisning för att gemenskapsinstitutionerna skulle ha misstagit sig i detta avseende.

212 Vad gäller kulmen av effekten av förväntningarna på införandet av euron, nåddes denna enligt gemenskapsinstitutionerna år 1999, medan sökanden, med hänvisning till uppgifter som inkom från gemenskapsindustrin, anser att den nåddes under år 2001.

213 Den omständigheten att gemenskapsinstitutionernas slutsatser inte helt överensstämmer med gemenskapsindustrins samtliga anmärkningar innebär inte att gemenskapsinstitutionerna gjorde en uppenbart oriktig bedömning. Det framgår av punkt 7.4 i kommissionens skrivelse av den 4 oktober 2000 att denna hade grundat sina beräkningar avseende effekten av införandet av euron på de upplysningar som hade inkommit från gemenskapsindustrin. Rådet har i sitt svaromål erinrat om att det var på grundval av denna analys som gemenskapsinstitutionerna beräknade att effekten av förväntningarna på införandet av euron skulle nå sin kulmen år 1999. Det framgår dessutom av gemenskapsproducenternas klagomål att dessa hade angivit att effekten av införandet av euron förväntades upphöra under perioden mellan år 2000 och år 2003. Slutligen skall det påpekas att även om det angavs i den omtvistade förordningen att kulmen av effekten av införandet av euron hade nåtts år 1999, angavs det även att den tillfälliga ökningen av försäljningen hade varat till år 2000. Det konstateras uttryckligen i skäl 64 att effekten av införandet av euron hade inneburit att viss försäljning hade tidigarelagts från en period (den mellan år 2001 och år 2004) till en annan (den mellan år 1997

och år 2000). Enligt den omtvistade förordningen hade således effekten av införandet av euron ännu inte upphört år 1999.

- 214 Det kan konstateras att sökanden inte har styrkt att gemenskapsinstitutionernas beräkningar skulle vara uppenbart felaktiga och inte grundade på faktiska bevis. Inte heller har sökanden visat på vilket sätt rådets slutsatser avseende skadan skulle ha påverkats om effekten av införandet av euron hade börjat märkas vid slutet av år 1998 och kulminerat år 2001. Under alla förhållanden gav införandet av euron effekter under undersökningsperioden.
- 215 Den fjärde anmärkningen kan följaktligen inte godtas.
- 216 Talan kan under dessa omständigheter inte vinna bifall på den andra grundens tredje del.

6. Den fjärde delgrunden: Gemenskapsinstitutionernas uppenbart oriktiga bedömning av storleken på den faktiska dumpningsmarginalen

a) Parternas argument

- 217 Sökanden har gjort gällande att gemenskapsinstitutionerna gjorde en uppenbart oriktig bedömning, i strid med artikel 3.5 i grundförordningen, avseende storleken på den faktiska dumpningsmarginalen. Prisunderskridandemarginalen på elektroniska vågar med ursprung i de ifrågavarande länderna i förhållande till gemenskapens vågar översteg klart den faktiska dumpningsmarginalen. Följaktligen skulle ett eventuellt undanröjande av dumpningen inte medföra någon betydande

förändring av prisunderskridandemarginalen. Sökanden har således gjort gällande att dumpningsmarginalen och prisunderskridandemarginalen skall jämföras. Den anser att en sådan jämförelse skulle kunna visa att skadan orsakades av andra faktorer än dumpning.

- 218 Rådet har bestridit att gemenskapsinstitutionerna skulle vara skyldiga att jämföra dumpningsmarginalen och prisunderskridandemarginalen, vilka är två svårligen jämförbara begrepp. Om dumpningsmarginalen överskrider miniminivån i den mening som avses i artikel 3.4 i grundförordningen skall den i sig alltid anses vara relevant för fastställandet av skadan, oavsett vilken den faktiska prisunderskridandemarginalen är.

b) Förstainstansrättens bedömning

- 219 Förstainstansrätten påpekar att det inte föreskrivs i grundförordningen att dumpningsmarginaler skall jämföras med prisunderskridandemarginaler, eller att en sådan jämförelse, för det fall dumpningsmarginalen understiger prisunderskridandemarginalen, skulle visa att skadan som åsamkats gemenskapsindustrin inte är resultatet av dumpning, utan orsakats av andra faktorer såsom exportörernas naturliga kostnadsfördelar.

- 220 Följaktligen kan inte gemenskapsinstitutionerna kritiseras för att inte ha gjort en sådan jämförelse. Enligt artikel 3.3 i grundförordningen faller nämligen en granskning av prisunderskridande i förhållande till priset på en likadan produkt framställd av gemenskapsindustrin inom ramen för bedömningen av den dumpade importens inverkan på priset, medan bedömningen av olika faktorer enligt artikel 3.5 i grundförordningen, däribland storleken på den faktiska dumpningsmarginalen, faller inom ramen för bedömningen av den dumpade importens inverkan på gemenskapsindustrin. Rådet redogjorde för sin granskning av prisunderskridande i

skälen 72–74 i den omtvistade förordningen, och i skäl 90 i den omtvistade förordningen granskade det storleken på den faktiska dumpningsmarginalen, såsom har angivits ovan. Vid bedömningen av skadan beaktade rådet verkligen en av de faktorer som räknas upp i artikel 3.5 i grundförordningen, utan att det i detta avseende var nödvändigt att jämföra denna faktor med prisunderskridandemarginalen.

221 Talan kan följaktligen inte vinna bifall på den andra grundens fjärde del.

7. Den femte delgrunden: Överträdelse av artikel 3.2 och 3.3 i grundförordningen genom att sifferuppgifter som härrörde från Eurostat beaktades

a) Parternas argument

222 Sökanden har gjort gällande att rådets slutsats att gemenskapsindustrin åsamkats väsentlig skada innebar en överträdelse av artikel 3.3, jämförd med artikel 3.2, i grundförordningen, i den mån rådet, i syfte att fastställa importens storlek, hänvisade till statistik från Eurostat, i vilken import av andra produkter än de ifrågavarande ingick.

223 Den klassificering som svarar mot KN-nummer 8423 81 50 inbegrep nämligen produkter som inte omfattades av förfarandet, eftersom klassificeringskriteriet omfattar alla slags vågar med en vägningskapacitet som är lägre än 30 kilo och som är avsedda för kommersiell användning. Sökanden har påpekat att rådet har vitsordat att KN-nummer 8423 81 50 omfattar vågar som inte är elektroniska .

- 224 Sökanden har även åberopat de uppgifter som framkom genom den marknadsstudie som genomfördes av de gemenskapsproducenter som hade ingivit klagomålet, enligt vilken endast 50 procent av den import från Kina som klassificerades under nämnda kod utgjordes av de elektroniska vågar som omfattades av den omtvistade förordningen.
- 225 Sökanden har bestridit rådets uttalande om att samtliga de bevis som hade samlats in pekade på att det endast var elektroniska vågar som exporterades från de berörda länderna. Enligt sökanden hade för det första olika parter under undersökningen inkommit med ansatser till bevis, enligt vilka Eurostat inte var en tillförlitlig källa vid fastställandet av omfattningen av importen av elektroniska vågar. För det andra har sökanden, avseende den import som gjordes under rubriken KN 8423 81 50, påpekat att den omständigheten att de exportörer och importörer som hade medverkat i undersökningen inte exporterade eller importerade annat än elektroniska vågar innebar att de inte kunde bevisa att även annan import ägde rum under nämnda rubrik. För det tredje var kommissionen enligt sökanden medveten om att det fanns kinesiska tillverkare av andra vågar än elektroniska. Eftersom dessa vågar inte omfattades av undersökningen kunde det emellertid inte förväntas att nämnda tillverkare/exportörer skulle samarbeta med kommissionen inom ramen för denna. För det fjärde har sökanden påpekat att omfattningen av importen från Kina skulle ha fastställts på grundval av de kontrollerade uppgifterna avseende de tre kinesiska exportörerna. För det femte framgår det, enligt sökanden, tydligt av uppgifterna från Eurostat avseende de genomsnittliga importpriserna, vilka återgavs i bilagan till klagomålet, att Eurostat inte heller var en trovärdig källa med avseende på Kina. Sökanden har påpekat att ett flertal faktorer tyder på att det var olämpligt att förlita sig på uppgifterna från Eurostat.
- 226 Sökanden har slutligen påpekat att rådet vid flera antidumpningsförfaranden på senare tid har ifrågasatt relevansen av Eurostats statistik vid fastställandet av skadan, i den mån det KN-nummer som omfattade den berörda produkten även omfattade produkter som inte ingick i förfarandet i fråga. Sökanden har således bland annat åberopat skäl 35 i rådets förordning (EG) nr 2313/2000 av den 17 oktober 2000 om

införande av en slutgiltig antidumpningstull och om slutgiltigt uttag av den preliminära tull som införts på import av vissa katodstrålerör för färgtelevisionsapparater med ursprung i Republiken Indien och Republiken Korea samt om avslutande av antidumpningsförfarandet beträffande import med ursprung i Republiken Litauen, Malaysia och Folkrepubliken Kina (EGT L 267, s. 1). Ställningstagandet bekräftades i domstolens dom av den 27 november 1991 i mål C-315/90, Gimelec m.fl. mot kommissionen (REG 1991, s. I-5589), punkterna 13 och 14.

- 227 Rådet har inte bestridit att KN-nummer 8423 81 50 även omfattar andra vågar än dem som är föremål för granskningen eller att Eurostat inte skiljer mellan de olika modeller som omfattas av nämnda nummer. Rådet har emellertid påpekat att all bevisning som framkommit, inräknat den som inkom från de exportörer och importörer som medverkade i undersökningen, visar att endast elektroniska vågar exporterades från de berörda länderna. Rådet har dessutom konstaterat att gemenskapsinstitutionerna endast fick upplysningar om mindre än 50 procent av den totala importen, vilket berodde på den oerhört ringa graden av samarbete från exportörernas sida, i synnerhet de kinesiska. Den omständigheten att endast begränsad information fanns att tillgå om exporten från Kina innebär emellertid inte att det kan fastställas att rådet överskred gränserna för sitt utrymme för skönsmässig bedömning genom att göra sin bedömning på grundval av de uppgifter som lämnades av Eurostat.

b) Förstainstansrättens bedömning

- 228 Sökanden har gjort gällande att gemenskapsinstitutionerna inte grundade sina slutsatser avseende importens storlek på faktiska bevis, eftersom de fastställde den på grundval av statistik från Eurostat, trots att de visste att KN-nummer 8423 81 50 omfattar andra varor än elektroniska vågar. Förstainstansrätten skall följaktligen begränsa sin prövning avseende användandet av uppgifter från Eurostat vid fastställandet av importens omfattning till denna särskilda aspekt.

229 Sökanden har i detta avseende åberopat domen i det ovan, i punkt 226, nämnda målet Gimelec m.fl. mot kommissionen (punkterna 13 och 14). Domstolen slog i den domen fast följande:

”Kommissionen hade rätt att stödja sig på de specifika uppgifter som hade framkommit vid dess undersökning, även om uppgifterna inte var i överensstämmelse med den gemenskapsstatistik som sökandena baserade sig på. Såsom kommissionen har gjort gällande, utan att motsägas av sökandena i denna fråga, kan gemenskapens statistik nämligen inte utgöra bevisning, eftersom elektriska motorer i denna klassificeras under en tariffrubrik som även rymmer andra produkter.

Av detta följer att kommissionen fastställde importvolymen i fråga på grundval av de uppgifter som den rimligen kunde ha tillgång till.”

230 Av denna rättspraxis framgår att gemenskapsinstitutionerna inte gör en uppenbart oriktig bedömning när de stöder sig på uppgifter som de rimligen kan ha tillgång till. Det framgår även av rättspraxis att gemenskapsinstitutionerna inte är bundna av svaren från de berörda parterna när graden av samarbete vid undersökningen är låg och de uppgifter som har inkommit från en eller ett par berörda företag därför inte kan anses vara representativa (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens dom av den 11 juli 1996 i mål T-161/94, Sinochem Heilongjiang mot rådet, REG 1996, s. II-695, punkt 65).

231 I förevarande mål har gemenskapsinstitutionerna ansett att det, trots att KN-nummer 8423 81 50 även kunde inbegripa andra produkter än elektroniska vågar, såsom räknevågar och kontrollvågar, ändå var lämpligt att för denna undersökning använda uppgifterna från Eurostat vid fastställandet av omfattningen av importen från de berörda länderna, eftersom kommissionen inte hade fått någon information under undersökningens gång som visade att andra vågar än elektroniska skulle ha importerats till gemenskapen från de berörda länderna.

232 I sitt svar på en skriftlig fråga från förstainstansrätten har rådet förtydligt att gemenskapsinstitutionerna inte använde uppgifterna från Eurostat utan vidare. Kommissionen hade nämligen konstaterat, vad gällde importen från Kina under åren 1995 och 1998 och för undersökningsperioden som helhet, att de volymer som Eurostat uppgav var alltför stora och att det pris som Eurostat angav var alltför lågt. Till exempel hade Eurostat för år 1995 angivit ett genomsnittligt pris på 7 euro per enhet. Det var således uppenbart att detta pris inte kunde motsvara en fullständig elektronisk våg, utan att det gällde beståndsdelar. Följaktligen korrigerade kommissionen Eurostats uppgifter. Enligt rådet medförde kommissionens korrigeringar att importvolymen togs ned till mer sannolika nivåer, vilka föreföll rimliga mot bakgrund av de sifferuppgifter som hade nämnts av de kinesiska exportörer som medverkade i undersökningen och de uppskattningar som hade gjorts av de företag inom gemenskapsindustrin som hade ingivit klagomålet. I undersökningen använde kommissionen följaktligen de uppgifter som sökanden hade fått ta del av genom informationsskrivelsen av den 21 september 2000. Dessutom var sökanden, enligt rådet, medveten om korrigeringarna av Eurostats rådata, dock utan att bestrida dem. Sökanden påstod endast att kommissionen inte hade visat att uppgifterna från Eurostat inte inbegrep andra produkter än elektroniska vågar.

233 Rådet har i sitt svar till förstainstansrätten även redovisat de uppgifter från Eurostat som korrigerats. Dessa sifferuppgifter skiljer sig från de uppgifter från Eurostat som gemenskapsindustrin bifogade sitt klagomål. Som förklaring till denna bristande överensstämmelse uppgav rådet vid förhandlingen att de rådata från Eurostat som användes då kommissionen befann sig i slutskedet av sin undersökning inte var identiska med de uppgifter som hade varit tillgängliga vid den tid då klagomålet ingavs av det skälet att Eurostats sifferuppgifter ständigt revideras.

234 Det framgår av de uppgifter från Eurostat som rådet har ingivit att importen från Kina under undersökningsperioden uppgick till 47 658 enheter. Den sifferuppgift som kommissionen använde var emellertid, efter korrigering, 16 827 enheter. Följaktligen använde kommissionen i stället för sifferuppgiften 63 894, vilken enligt Eurostat motsvarade exporten från de tre berörda länderna, även här en lägre

sifferuppgift, nämligen 33 063 enheter. På samma sätt beräknades importen från Kina för år 1995 enligt Eurostats uppgifter till 21 289 enheter, medan kommissionen använde sifferuppgiften 3 456 enheter, och under det att Eurostat kom fram till en slutsumma på 32 686 enheter avseende importen från de tre berörda länderna, uppskattades denna av kommissionen till 14 853 enheter.

235 Det framgår av skälen 63, 70 och 71 i den omtvistade förordningen att uppgifterna från Eurostat användes i syfte att bedöma konsumtionen i gemenskapen, importstorleken och, därefter, marknadsandelarna. Enligt rådets förklaringar rör det sig om korrigerade uppgifter, enligt vilka den totala importvolymen under undersökningsperioden var 33 063 enheter.

236 Det framgår emellertid av skäl 105 i den omtvistade förordningen att de tillverkare/exportörer som samarbetade vid undersökningen exporterade nästan 15 000 enheter till gemenskapen under undersökningsperioden, av vilka 97 procent härrörde från det lägre segmentet i marknaden.

237 Uppgifterna från de tillverkare/exportörer som samarbetade vid undersökningen avviker följaktligen avsevärt från de korrigerade uppgifterna från Eurostat. Rådet har i detta avseende pekat på den låga graden av samarbete från exportörernas sida och då särskilt från de kinesiska. Rådet har vid förhandlingen uppgivit att femton bolag delade på marknaden, enligt en rapport från organisationen för kinesiska tillverkare av vågar som rådet inte har erbjudit sig att ge in till domstolen. Av dessa femton bolag samarbetade endast tre vid undersökningen. Enligt rådet hade således ett stort antal av dessa bolag inte samarbetat vid undersökningsförfarandet, och mot bakgrund av de uppgifter från Eurostat som visade på skillnaden mellan den försäljning som faktiskt hade konstaterats och den som hade registrerats, var det på goda grunder som gemenskapsinstitutionerna antog att en stor del av dessa bolag ägnade sig åt export, och att de inte samarbetade.

- 238 Enligt artikel 18 i grundförordningen skall avgöranden vid bristande samarbete fattas ”på grundval av tillgängliga uppgifter”, vilka om möjligt skall kontrolleras med hänvisning till andra tillgängliga och fristående källor, såsom officiell statistik avseende import.
- 239 Med undantag av en taiwanesisk tillverkare/exportör samarbetade i förevarande fall faktiskt samtliga de tillverkare/exportörer som tillverkarna från gemenskapsindustrin hade nämnt i sitt klagomål, däribland de tre kinesiska bolagen, vid undersökningen, såsom framgår av skäl 5 i den omtvistade förordningen. Den omständigheten att gemenskapsindustrin endast nämnde tre kinesiska företag i sitt klagomål innebär emellertid inte att det inte fanns andra kinesiska tillverkare/exportörer på marknaden. Följaktligen kan inte gemenskapsinstitutionerna klandras för att de ansåg att vissa tillverkare/exportörer inte hade samarbetat. Sökanden har vid förhandlingen hävdats att rapporten från organisationen för kinesiska tillverkare av vägar hade bifogats svaren till kommissionens frågeformulär. Det finns emellertid inte någon sådan rapport i akten. I sitt svar på frågeformuläret avseende tillerkännande av status som företag som verkar i en marknadsekonomi nämnde sökanden sex av de främsta tillverkarna av elektroniska vägar, däribland de tre bolag som samarbetade.
- 240 Vad gäller sökandens argument att KN-numret i fråga även omfattar andra produkter än elektroniska vägar, skall det erinras om att kommissionen faktiskt korrigerade uppgifterna från Eurostat, eftersom den ansåg att andra produkter (i förevarande fall reservdelar) hade importerats under denna rubrik, och slutligen använde sifferuppgiften 33 063 enheter. Gemenskapsinstitutionerna fick därefter inte några särskilda uppgifter om att denna sifferuppgift även skulle omfatta import av andra produkter än elektroniska vägar. Sökanden har inte heller framlagt minsta bevisning i detta avseende. Under dessa omständigheter kunde kommissionen med rätta bedöma att sifferuppgiften 33 063 enheter endast motsvarade importen av elektroniska vägar, även om KN-numret i fråga omfattade andra produkter. Gemenskapsinstitutionerna har på detta område ett stort utrymme för skönsmässig

bedömning och såsom har angivits ovan i punkt 119 ankommer det på sökanden att framlägga sådana bevis att förstainstansrätten kan fastslå att rådet har gjort en uppenbart oriktig bedömning. Sökanden har emellertid inte framlagt några sådana bevis.

- 241 Under dessa omständigheter kan det konstateras att gemenskapsinstitutionerna inte gjorde en uppenbart oriktig bedömning när de använde de korrigerade uppgifterna från Eurostat för att analysera konsumtionen inom gemenskapen och fastställa den totala omfattningen av importen från de tre berörda länderna samt importörernas marknadsandelar inom gemenskapen.
- 242 Den andra grundens femte del kan således inte godtas. Talan kan följaktligen inte vinna bifall på någon del av den andra grunden.

C — Den tredje grunden: Överträdelse av artikel 3.6 i grundförordningen

1. Inledning

- 243 Sökanden har hävdatt att rådet överträdde artikel 3.6 i grundförordningen genom att den gjorde en uppenbart oriktig bedömning då den fastställde orsakssambandet.

- 244 Orsakssambandet behandlas i skälen 98–116 i den omtvistade förordningen. I skälen 115 och 116 i den omtvistade förordningen dras följande slutsatser:

”Med hänsyn till det tidsmässiga sambandet mellan å ena sidan det prisunderskridande som konstaterats och den stora marknadsandel som den dumpade importen från de berörda länderna erövrar, å andra sidan gemenskapsindustrins motsvarande förlust av marknadsandelar och minskningen av dess försäljningspriser, dras slutsatsen att den dumpade importen med ursprung i de berörda länderna har vållat gemenskapsindustrin väsentlig skada.

Slutsatsen dras alltså att den dumpade importen med ursprung i de berörda länderna har vållat gemenskapsindustrin väsentlig skada. Andra faktorer kan visserligen ha bidragit, men de är inte av sådan karaktär att orsakssambandet mellan den dumpade importen och den skada som gemenskapsindustrin lidit bryts.”

- 245 Sökanden har anfört ett flertal argument till stöd för sin tredje grund. Dessa argument är till största delen desamma som dem som prövades inom ramen för den andra grunden, avseende fastställandet av skadan. I förekommande fall hänvisas således till punkter ovan. Sökandens argumentation kan delas upp i fyra delar.

2. Den första delgrunden: Lönsamheten

a) Parternas argument

- 246 Sökanden har anfört den märkbara ökningen av gemenskapsindustrins lönsamhet mellan år 1995 och undersökningsperioden som bevis på att importen av dumpade produkter inte hade någon inverkan. Rådets påstående om ”negativa konsekvenser för gemenskapsindustrins lönsamhet” i skäl 102 i den omtvistade förordningen,

motsägs av en uppgift i skäl 84 i den omtvistade förordningen, enligt vilken "[a]vkastningen på omsättningen av alla elektroniska vågar sammantagna ökade från en låg positiv nivå 1995 till cirka 10 % under undersökningsperioden".

247 Rådet har bestridit sökandens argument.

b) Förstainstansrättens bedömning

248 Det räcker att konstatera att sökanden har bortsett från effekten av att euron infördes. Förstainstansrätten hänvisar till punkterna 199–202 ovan, i vilka det visas att detta argument, vilket hör samman med skadan snarare än med orsakssambandet, saknar grund.

3. *Den andra delgrunden: Försäljningsprisernas utveckling*

a) Parternas argument

249 Sökanden har påstått att prisnedgången för de elektroniska vågarna ur det övre segmentet och mellansegmentet inte kan ha orsakats av importen från de berörda länderna. Enligt rådets egna slutsatser var omfattningen av importen till gemenskapen av vågar ur det övre segmentet och mellansegmentet obetydlig. Rådet underlät att undersöka och förklara den omständigheten att priset i mellan-

segmentet till och med hade sjunkit mer än priset i det lägre segmentet, och att även prissänkningen i det övre segmentet hade haft nästan jämförbara proportioner.

- 250 Enligt sökanden berodde prisnedgången i verkligheten på ett klassiskt fenomen, som innebär att priset på elektroniska produkter har en naturlig tendens att falla allt eftersom tekniken utvecklas. Gemenskapsinstitutionerna underlät således att vid sin bedömning av importens inverkan på priset på elektroniska vågar ur det övre och mellansegmentet granska utvecklingen av produktionskostnaderna avseende dessa segment. Enligt sökanden saknar dessutom hänvisningen till påverkan relevans. Sökanden har hävdade att prisnedgången på elektroniska vågar ur det övre segmentet och mellansegmentet inte orsakade en nedgång av lönsamheten i dessa segment. Tvärtom, har den påpekat, ökade lönsamheten i detta segment.
- 251 Sökanden har även angivit att gemenskapsinstitutionerna inte vederbörligen beaktade den omständigheten att uppkomsten av stora användare medförde att priserna pressades, genom att den ledde till en omfördelning av köpkraften. Sökanden anser att den oriktiga bedömningen berodde på att gemenskapsinstitutionerna beaktade strukturförändringar och/eller sammanslagningar av bolag som inte tillhörde gemenskapsindustrin. Därmed bevisade inte gemenskapsinstitutionerna att det inte var varuhuskedjornas ökade köpkraft som orsakade den väsentliga skada som nämns i skälen 113 och 114 i den omtvistade förordningen.
- 252 För att fastställa att den påstådda prisnedgången i var och en av de tre kategorierna elektroniska vågar verkligen innebär väsentlig skada för den likadana produkten, måste det enligt sökanden även visas vilken inverkan prisnedgången hade på lönsamheten i var och en av de tre kategorierna. Sökanden har påpekat att gemenskapsindustrin redovisade avsevärda vinster och att importen inte orsakar någon väsentlig skada om försäljningspriset sjunker men vinsterna är på en tillräckligt hög nivå. Enligt sökanden kan de vinster av oligopolistisk natur som gemenskapsproducenterna tar ut ha minskat på grund av konkurrensen från importen.

253 Rådet har bestridit sökandens argument.

b) Förstainstansrättens bedömning

254 Vad gäller argumentet att gemenskapsinstitutionerna inte beaktade produktivetsökningens inverkan på försäljningspriset, räcker det att konstatera att frågan redan har behandlats i punkt 198 ovan, varvid det fastställdes att argumentet saknar relevans. Även påståendet att prisnedgången på de elektroniska vågar som tillhör det övre segmentet och mellansegmentet beror på en betydande sänkning av produktionskostnaden har behandlats i punkt 198 ovan. Vad gäller den inverkan som beskrivs i skäl 88 i den omtvistade förordningen, enligt vilket ”den dumpade importens prissänkande inverkan också ... märkts inom mellankategorin och den högsta kategorin, eftersom priserna inom en kategori oundvikligen påverkar de övriga kategorierna”, har sökanden inte inkommit med något bevis för att rådets analys skulle vara felaktig. Gemenskapsinstitutionerna granskade dessutom produktivetsökningens inverkan på priset inom ramen för granskningen av andra faktorer, såsom framgår av skäl 114 i den omtvistade förordningen. Sökanden har inte visat på vilket sätt kommissionens uppfattning, att produktivetsökningen inte innebar att orsakssambandet bröts, utgjorde en uppenbart oriktig bedömning.

255 Vad i övrigt gäller anmärkningen om uppkomsten av stora användare, skall det påpekas att rådet beaktade denna faktor, vilket sökanden själv har medgivit. Följande anges i skäl 113 i den omtvistade förordningen:

”Marknadsandelen för stora användare (dvs. stora snabbköpskedjor) har ökat kraftigt [inom hela gemenskapen], medan antalet mindre användare har minskat. Denna strukturförändring har lett till att användarindustrin generellt sett fått större köpkraft, och det är sannolikt att denna förändring i någon mån haft en negativ inverkan på genomsnittspriserna.”

256 I skäl 114 i den omtvistade förordningen fastställs följande:

”Såsom anges i skäl 59 har gemenskapsindustrins struktur också förändrats avsevärt under skadeundersökningsperioden. Minskningen av antalet företag och den produktivitetsförbättring som avses i skäl 90 var ett sätt att hantera dessa marknadsförändringar. Kommissionen drar slutsatsen att den interna konkurrensen på marknaden till följd av strukturförändringar inom gemenskapens detaljhandelssektor inte kunde bryta orsakssambandet mellan den dumpade importen och den skada som gemenskapsindustrin lidit.”

257 Rådet beaktade följaktligen uppkomsten av stora användare. Dessutom har sökanden gjort en feltolkning av begreppet gemenskapsindustrin, genom att påstå att den oriktiga bedömningen är en följd av att gemenskapsinstitutionerna beaktade strukturförändringarna och/eller sammanslagningar av bolag som inte tillhörde gemenskapsindustrin. Enligt sökanden omfattar begreppet endast de gemenskapsproducenter som har medverkat vid undersökningen. Enligt artikel 4.1 i grundförordningen avser däremot begreppet gemenskapsindustrin alla producenter inom gemenskapen som tillverkar den likadana produkten eller de producenter vars sammanlagda tillverkning av produkten utgör en betydande del av gemenskapens sammanlagda tillverkning av produkten.

258 Vad gäller sökandens anmärkning om att gemenskapsinstitutionerna borde ha visat vilken inverkan prissänkningarna hade på lönsamheten i var och en av de tre kategorierna, hänvisar förstainstansrätten till punkterna 127–131 ovan. Det räcker att konstatera att gemenskapsinstitutionerna, i likhet med vad rådet har hävdat, inte på något vis är skyldiga att analysera skadan och orsakssambandet för vart och ett av produktsegmenten. Såsom framgår av skäl 84 i den omtvistade förordningen hade emellertid modellerna ur det lägre segmentet, vilka stod för 97 procent av den totala importen, en särskilt allvarlig inverkan på grund av att gemenskapsindustrin hade gjort betydande förluster i det lägre segmentet under undersökningsperioden.

259 Det är under dessa omständigheter inte styrkt att gemenskapsinstitutionerna skulle ha gjort en uppenbart oriktig bedömning.

4. Den tredje delgrunden: Beräkningen av prisunderskridandemarginalen

a) Parternas argument

260 Sökanden har gjort gällande att gemenskapsinstitutionerna endast beräknade prisunderskridandemarginalen för de elektroniska vågarna ur det lägre segmentet, och att deras slutsatser avseende orsakssambanden därför är oförenliga med fastställandet av den likadana produkten.

261 Rådet har bestridit sökandens argument.

b) Förstainstansrättens bedömning

262 I skäl 73 i den omtvistade förordningen stadgas följande:

”Den allra största delen av de modeller som såldes i gemenskapen av de samarbetsvilliga exporterande tillverkarna tillhörde den lägsta kategorin (mer än 97 % av volymen). Vid beräkningarna inkluderades därför inte de mindre kvantiteterna modeller i mellankategorin och den högsta kategorin, eftersom dessa inte ansågs representativa.”

- 263 I informationshandlingen av den 21 september 2000 hade kommissionen förklarat att "[u]nderprissättningsmarginalerna och de marginaler som fastställts i förhållande till produktionskostnaden med tillägg för en rimlig vinst har i syfte att säkerställa en rättvis jämförelse beräknats med användning av de basmodeller i den likadana produktgruppen som tillverkas och säljs av gemenskapsindustrin". Eftersom modellerna ur det lägre segmentet utgjorde 97 procent av all import från de berörda länderna, kunde gemenskapsinstitutionerna beräkna prisunderskridandet för enbart det lägre segmentet utan att göra en uppenbart oriktig bedömning. Dessutom tillhörde all import från sökanden det lägre segmentet varför prisunderskridandet i övriga segment inte hade kunnat beräknas avseende denne.
- 264 Argumentet saknar följaktligen grund.

5. Den fjärde delgrunden: Marknadsandelen

a) Parternas argument

- 265 Sökanden har ifrågasatt de uppgifter som rör marknadsandelens utveckling. Enligt sökanden skulle marknadsandelens och importvolymens utveckling ha analyserats i absoluta tal. Den har gjort gällande att ökningen av importvolymen från länderna i fråga inte hade någon inverkan på gemenskapsindustrins försäljningsvolym och att omfattningen av samma import minskade från och med år 1997. Sökanden har anfört att utvecklingen av gemenskapsindustrins försäljningsvolym var mycket gynnsam. Dessutom föreföll de övriga i gemenskapen aktiva aktörerna vara de största på gemenskapsmarknaden. Sökanden har även påpekat att gemenskapsinstitutionerna inte beaktade att konsumtionen av de importerade produkterna skedde efter hand och att uppgifterna om konsumtionen därför var felaktiga. Sökanden har påpekat att den genom att basera sig på uppgifter från gemenskapsinstitutionerna hade visat att ökningen av importen av elektroniska vågar från länderna i fråga var

mindre än ökningen av konsumtionen och att deras marknadsandel minskade mellan år 1996 och undersökningsperioden. Däremot ökade, enligt sökanden, försäljningsvolymen avseende produkter från gemenskapsindustrin, och samma industris marknadsandel förblev oförändrad.

266 Enligt rådet är marknadsandelen per definition ett relativt begrepp som bygger på en jämförelse mellan försäljningen och konsumtionen. Gemenskapsindustrins försäljningsökning i absoluta tal berodde, enligt rådet, på verkan av införandet av euron. Vad gäller sökandens påpekande att den största ökningen av importen från de berörda länderna ägde rum mellan år 1995 och år 1996, har rådet understrukt att denna hade orsakats av en lagringseffekt och att den import som ägde rum år 1996 inte omedelbart hade konsumerats efter införseln till gemenskapen. Rådet har påpekat att importen trots lagringen inte minskade och att detta är ett bevis på den dumpade importens förmåga att penetrera gemenskapsmarknaden.

267 Rådet har vidare bestridit påståendet att skadan i själva verket orsakades av andra gemenskapsproducenter som inte stödde klagomålet. Det har gjort gällande att två av de övriga största producenterna nämligen stödde klagomålet i början, och att ett stort bolag som hade anknytning till en producent i Kina, Mettler Toledo, inte hade kunnat bidra till skadan, eftersom det hade en skälig prissättning.

b) Förstainstansrättens bedömning

268 Rådet har fastställt följande omständigheter i skäl 81 i den omtvistade förordningen:

”Gemenskapsindustrins andel av gemenskapsmarknaden för alla elektroniska vågar minskade från 26,1 % 1995 till 24,9 % under undersökningsperioden, dvs. med 4,6 %.

Gemenskapsindustrins andel av marknaden för vågar i den lägsta kategorin, å andra sidan, minskade från 21,8 % 1995 till 17,1 % under undersökningsperioden, dvs. med 22 %.”

269 Följande anges i skäl 100 i den omtvistade förordningen:

”Under skadeundersökningsperioden ökade förbrukningen i gemenskapen med 35 %. Gemenskapsindustrins försäljning ökade dock endast med 29 %, medan importen från de berörda länderna ökade med 123 %.”

270 Slutligen fastställs följande i skäl 101 i den omtvistade förordningen:

”Såsom anges i skäl 81 minskade gemenskapsindustrins marknadsandel med 4,6 % under skadeundersökningsperioden. Marknadsandelen för importen från de berörda länderna, däremot, ökade från 9,2 % till 15,1 % under samma period.”

271 I sin ansökan har sökanden ställt upp tre tabeller på grundval av uppgifterna i informationshandlingen av den 21 september 2000 och i den omtvistade förordningen, avseende gemenskapsindustrins försäljningsvolym i absoluta tal och gemenskapsindustrins respektive de berörda ländernas marknadsandelar. Nedan följer en ny tabell, med uppgifter från dessa tre tabeller, av vilken dessutom den procentuella utvecklingen för var och en av dessa kategorier framgår. Det skall vid upprättandet av denna tabell beaktas att importen från CAS Corp., som inte var dumpad, inte skulle ha beaktats.

	1995	1996	1997	1998	Undersök- nings- perioden	Utveck- lingen i %
Gemenskapsindustrins marknadsandel	26,1 %	25,1 %	26,0 %	23,6 %	24,9 %	- 4,6
Konsumtionen inom gemenskapen	161 682	172 314	177 391	201 123	218 655	35
Gemenskapsindustrins försäljningsvolym	42 199	43 251	46 122	47 465	54 445	29
Andra aktörers försäljningsvolym inom gemenskapen	93 301	87 749	93 897	105 554	120 491	29
Sammanlagd import	26 182	41 314	37 372	48 104	43 719	67
Sammanlagd import från Kina, Sydkorea och Taiwan*	14 853 11 273	32 834 28 753	26 422 20 850	34 464 29 838	33 063 29 248	123 159
Kinas, Sydkoreas och Taiwans marknadsandel*	9,2 % 7,0 %	19,1 % 16,7 %	14,9 % 11,8 %	17,1 % 14,8 %	15,1 % 13,4 %	64 91
Annan import	11 329	8 480	10 950	13 640	10 656	- 6

* Andra raden visar situationen utan importen från CAS Corp.

272 Sökanden försöker med hjälp av dessa uppgifter visa att gemenskapsindustrin hade haft en jämn och betydande ökning av sin försäljningsvolym under hela undersökningsperioden, och i den mån gemenskapsindustrin i relativa tal hade tappat marknadsandelar kunde detta inte ha orsakats av importen från de berörda länderna, vilka även de hade tappat marknadsandelar.

273 Sökandens resonemang kan inte godtas. Granskningen av försäljningsvolymen i förhållande till konsumtionen inom gemenskapen kan nämligen inte uttryckas i absoluta tal, eftersom marknadsandel är ett relativt begrepp som uttrycks i procent. Det framgår av uppgifterna ovan att gemenskapsindustrins marknadsandel år 1995 var 26,1 procent och under undersökningsperioden 24,9 procent, vilket motsvarar

en relativ minskning med 4,6 procent. Den dumpade importens marknadsandel var år 1995 7,0 procent och under undersökningsperioden 13,4 procent, vilket motsvarar en relativ ökning med 91 procent.

- 274 En marknadsandel på 13,4 procent kan anses vara tillräckligt stor för att visa att importen från de berörda länderna kunde ha en skadlig inverkan på gemenskapsindustrin (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens dom av den 30 mars 2000 i mål T-51/96, Miwon mot rådet, REG 2000, s. II-1841, punkt 106). I övrigt skall det anges att även om gemenskapsindustrins försäljningsvolym hade ökat med 29 procent under undersökningsperioden, stod denna ökning inte i proportion till konsumtionsökningen, vilken var 35 procent under samma period. Det framgår klart av dessa sifferuppgifter att gemenskapsindustrins marknadsandel hade minskat, såsom rådet angav. Även importen av elektroniska vågar från de berörda länderna ökade, med ungefär 159 procent, under skadeundersökningsperioden. Sökanden har felaktigt gjort gällande att de övriga aktörerna föreföll vara de största på gemenskapsmarknaden. Deras försäljningsvolym ökade med endast 29 procent under samma period.
- 275 Vad i övrigt gäller sökandens argument att resultatet skulle bli ett annat om en jämförelse gjordes mellan år 1996 och undersökningsperioden, med bland annat en minskning av den dumpade importens marknadsandel med 4 procent, kan det konstateras att även om marknadsandelen för importen från de berörda länderna ansågs ha minskat när år 1996 fastställdes vara periodens början, förblir importens marknadsandel, det vill säga 13,4 procent under undersökningsperioden, avsevärd (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovan, i punkt 274, nämnda målet Miwon mot rådet, punkt 106).
- 276 Det skall dessutom erinras om att resultaten varierade i förhållande till vilka perioder som valdes för undersökningen av uppgifterna. I förevarande fall fastställdes emellertid den tidsmässiga avgränsningen för analysen till perioden mellan år 1995 och slutet av undersökningsperioden, det vill säga år 1999. Såsom rådet har gjort gällande är de bästa och mest tillförlitliga uppgifterna för att fastställa

konsumtionsparametern, och i förlängningen marknadsandelarna, de sammantagna uppgifterna avseende hela skadeundersökningsperioden. Förstainstansrätten delar rådets slutsats att dessa uppgifter bekräftar att det finns en uppenbar överensstämmelse i tiden mellan gemenskapsindustrins förlust av marknadsandelar och den dumpade importens erövrande av sådana, vilken visar på ett orsakssamband häremellan.

277 Gemenskapsinstitutionerna förfogar dessutom över ett stort utrymme för skönsmässig bedömning när det skall fastställas vilken tidsperiod som skall beaktas för att fastställa skada inom ramen för ett antidumpningsförfarande (domstolens dom av den 7 maj 1991 i mål C-69/89, Nakajima mot rådet, REG 1991, s. I-2069, punkt 86; svensk specialutgåva, volym 9, s. I-149). I förevarande fall har sökanden inte bestridit fastställandet av skadeundersökningsperioden som sådant, och det har inte styrkts att gemenskapsinstitutionerna skulle ha överskridit gränserna för sitt utrymme för skönsmässig bedömning genom att vid bedömningen av skadan beakta en tidsperiod som sträcker sig från år 1995 till slutet av undersökningsperioden.

278 Under dessa omständigheter kan den tredje grundens fjärde del inte godtas.

279 Av det som har anförts ovan följer att sökanden inte har kunnat styrka att gemenskapsinstitutionerna skulle ha gjort en uppenbart felaktig bedömning inom ramen för analysen av orsakssambandet. De har följaktligen inte överträtt artikel 3.6 i grundförordningen.

280 Talan kan således inte vinna bifall på den tredje grunden.

D — *Den fjärde grunden: Åsidosättande av de handläggningsregler som stadgas i grundförordningen*

281 Den fjärde grunden innehåller huvudsakligen tre delar, vilka avser oegentligheter under handläggningen.

1. *Den första delgrunden: Överträdelse av artikel 20.4 i grundförordningen*

a) Parternas argument

282 Sökanden har gjort gällande att gemenskapsinstitutionerna har överträtt artikel 20.4 i grundförordningen, eftersom kommissionen inte utlämnade vissa uppgifter om omständigheter och överväganden till sökanden, vilka hörde samman med grunden för kommissionens avsikt att föreslå rådet att införa slutgiltiga tullar.

283 Trots sökandens begäran om ytterligare uppgifter underlät kommissionen att besvara nummer 2, 3, 4, 6, 10, 11 och 12 av de frågor som sökanden hade ställt i sitt telefax av den 29 september 2000, varför den sistnämnde inte gavs möjlighet att tillvarata sina intressen. Sökanden har hävdad att det framgår av kommissionens svar på var och en av dess frågor om resultaten av undersökningen att gemenskapsinstitutionerna avsiktligt vägrade lämna ut uppgifter till sökanden och hindrade denne från att utöva sin rätt till försvar.

284 Rådet har gjort gällande att kommissionen är skyldig att utlämna de uppgifter om omständigheter och överväganden på grundval av vilka den avser att rekommendera rådet att införa slutgiltiga antidumpningsåtgärder, i den mån uppgifterna är av

betydelse för att parterna skall kunna tillvarata sina intressen. Den part som anser att den har otillräckliga uppgifter skall, enligt rådet, begära att kommissionen klargör dessa. Om kommissionen besvarar en begäran om ytterligare uppgifter och parten anser att svaret är otillräckligt skall den, enligt rådet, klart ange detta. Rådet har dessutom påpekat att även om kommissionen inte hade utlämnat viss information som efterfrågades av en berörd part, skulle detta inte i sig medföra att de åtgärder som slutligen hade antagits ogiltigförklarades, eftersom den berörda parten måste visa att dess förmåga att tillvarata sina intressen verkligen har påverkats härav.

285 Rådet har hävdat att sökandens påståenden saknar belägg, eftersom denne inte har förklarat varför den inte kunde tillvarata sina intressen, och att de därför inte kan prövas i sak. I andra hand har rådet hävdat att kommissionen vederbörligen och adekvat besvarade dessa frågor. Rådet har dessutom hävdat att sökandens förklaringar i repliken är givna i fel sammanhang och att de flesta av dem inte kan prövas i sak, eftersom de innehåller nya påståenden avseende faktiska omständigheter som skulle ha framförts till förstainstansrätten i ansökan.

b) Förstainstansrättens bedömning

286 Vad inledningsvis gäller påståendet att denna den fjärde grundens första del inte kan prövas i sak, räcker det att konstatera att sökandens påståenden uppfyller kraven i artikel 44.2 i rättegångsreglerna och således kan prövas i sak.

287 Syftet med den skyldighet som åligger kommissionen i enlighet med artikel 20.4 i grundförordningen, det vill säga att informera de företag som berörs av ett antidumpningsförfarande om de viktigaste omständigheter och överväganden på grundval av vilka ett införande av antidumpningstullar skall föreslås, är att garantera rätten till försvar för de företag som omfattas av ett sådant förfarande (förstain-

stansrättens dom av den 21 november 2002 i mål T-88/98, Kundan och Tata mot rådet, REG 2002, s. II-4897, punkt 131). Förevarande delgrund, om överträdelse av denna bestämmelse, skall således förstås så, att sökanden gör gällande att dess rätt till försvar åsidosattes under det administrativa förfarande som avslutades genom att den omtvistade förordningen antogs.

288 Det skall för det första noteras att principen om iakttagande av rätten till försvar är en grundläggande princip i gemenskapsrätten (domstolens dom av den 27 juni 1991 i mål C-49/88, Al-Jubail Fertilizer och Saudi Arabian Fertilizer mot rådet, REG 1991, s. I-3187, punkt 15, samt förstainstansrättens dom av den 18 december 1997 i de förenade målen T-159/94 och T-160/94, Ajinomoto och NutraSweet mot rådet, REG 1997, s. II-2461, punkt 81, och av den 19 november 1998 i mål T-147/97, Champion Stationery m.fl. mot rådet, REG 1998, s. II-4137, punkt 55).

289 De berörda företagen skall enligt fast rättspraxis, i enlighet med principen om iakttagande av rätten till försvar, under det administrativa förfarandet ha givits tillfälle att framföra sina synpunkter på huruvida de påstådda omständigheterna och förhållandena verkligen föreligger och är relevanta och på den bevisning som enligt kommissionen styrker dess påstående om att det har förekommit dumpning och att denna har orsakat skada för gemenskapsindustrin (domarna i de ovan, i punkt 288, nämnda målen Al-Jubail Fertilizer och Saudi Arabian Fertilizer mot rådet, punkt 17, Ajinomoto och NutraSweet mot rådet, punkt 83, Champion Stationery m.fl. mot rådet, punkt 55, och domen i det ovan, i punkt 287, nämnda målet Kundan och Tata mot rådet, punkt 132).

290 Dessa krav är angivna i artikel 20 i grundförordningen. Enligt artikel 20.1 och 20.2 i grundförordningen är kommissionen skyldig att slutligt utlämna uppgifter, bland annat till exportören av den produkt som är föremål för antidumpningsundersökningen, avseende de viktigaste omständigheter och överväganden på grundval av vilka den avser att rekommendera rådet att införa slutgiltiga åtgärder. I artikel 20.4 i grundförordningen föreskrivs att det slutliga utlämnandet av uppgifter skall ske

skriftligen. Det skall ske så snart som möjligt och normalt sett senast en månad innan det slutgiltiga beslutet fattas eller innan kommissionen lämnar förslag till slutliga åtgärder enligt artikel 9 i grundförordningen. Om kommissionen vid den tidpunkten inte kan utlämna vissa uppgifter rörande omständigheterna eller kommissionens överväganden skall dessa utlämnas så snart som möjligt. Att uppgifter utlämnats påverkar inte kommissionens eller rådets möjlighet att fatta beslut i ärendet, men om ett sådant beslut fattas på grundval av andra omständigheter eller överväganden skall dessa utlämnas snarast möjligt.

291 När rådets förordning (EEG) nr 2423/88 av den 11 juli 1988 om skydd mot dumpad eller subventionerad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska ekonomiska gemenskapen (EGT L 209, s. 1; svensk specialutgåva, område 11, volym 14, s. 98) (nedan kallad den tidigare grundförordningen) var i kraft, bedömdes frågan huruvida de uppgifter som gemenskapsinstitutionerna hade lämnat var tillräckliga med hänsyn till hur specificerad begäran om upplysningar var (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovan, i punkt 288, nämnda målet Ajinomoto och NutraSweet mot rådet, punkt 93).

292 Den omständigheten att det slutliga utlämnandet av uppgifter, vilket är avsett att möjliggöra för de berörda parterna att framföra sina synpunkter under det administrativa förfarandet, var ofullständigt kan endast medföra att en förordning om införande av slutgiltiga antidumpningstullar ogiltigförklaras om parterna inte har kunnat tillvarata sina intressen på grund av denna försummelse (domen i det ovan, i punkt 288, nämnda målet Champion Stationery m.fl. mot rådet, punkterna 55, 73, 81 och 84).

293 Mot bakgrund av dessa principer skall förstainstansrätten således pröva huruvida sökandens rätt till försvar åsidosattes under det administrativa förfarandet.

294 I förevarande fall översände kommissionen den 21 september 2000 informationshandlingen avseende de omständigheter och överväganden på grundval av vilka den avsåg att föreslå införandet av slutgiltiga antidumpningstullar på 13,1 procent på importen av elektroniska vågar tillverkade av sökanden. Sökandens tidsfrist för att

inkomma med synpunkter fastställdes till den 11 oktober 2000. Genom telefax av den 29 september 2000 begärde sökanden ytterligare uppgifter av kommissionen. Kommissionen svarade genom två olika skrivelser, av den 29 september 2000 (avseende de frågor som rörde dumpning) respektive den 4 oktober 2000 (avseende frågor som rörde skadan och orsakssambandet). Sökanden begärde genom telefax av den 4 oktober 2000, vilket emellertid hade avfattats tidigare än kommissionens skrivelse av samma datum, en förlängning av den tidsfrist som den hade beviljats för att inkomma med sina synpunkter. Kommissionen avlog denna begäran genom telefax av den 5 oktober 2000. Genom skrivelse av den 10 oktober 2000 inkom sökanden med sina synpunkter avseende dumpningen, skadan och orsakssambandet. Den 11 oktober 2000 besvarade kommissionen skrivelsen av den 10 oktober 2000, avseende vissa aspekter av dumpningen. Bland annat beslöt den vid detta tillfälle att godta sökandens argument avseende försäljarnas löner, och den sänkte dumpningsmarginalen från 13,1 till 12,8 procent. Den 23 oktober 2000 inkom kommissionen slutligen med sina övriga synpunkter avseende skrivelsen av den 10 oktober 2000.

295 För att kunna bedöma huruvida sökanden hade möjlighet att tillvarata sina intressen skall förstainstansrätten granska kommissionens svar på var och en av de frågor som den påstås ha besvarat på ett otillräckligt sätt.

296 I fråga 2 undrar sökanden "[f]ör att kunna kommentera huruvida normalvärdet och exportpriset är jämförbara ... vilka justeringar [som har] gjorts av exportpriset och försäljningspriset på den indonesiske producentens inhemska marknad".

297 Kommissionen gav, avseende jämförelsen, följande förklaring i informationshandlingen av den 21 september 2000 (bilaga A, punkt 2.c):

"Vi har jämfört normalvärdet och exportpriset på grundval av värdet då produkten lämnar fabriken och för samma handelsled (distributör/återförsäljare). I detta syfte utgick vi från de uppgifter avseende ert bolag som ni lämnade i ert svar på

frågeformuläret. Kommissionen beaktade skillnaderna genom justeringar i enlighet med vad ert bolag hade föreslagit: vi justerade, i enlighet med artikel 2.10 g i grundförordningen, det fakturerade priset med 1 procent för skillnader avseende kostnaden för beviljad kredit vid de försäljningar som beaktades.”

298 I sin skrivelse av den 29 september 2000 gav kommissionen ytterligare uppgifter avseende de tekniska beskrivningarna av de använda indonesiska modellerna. Dessutom förklarade den att det inte hade gjorts någon justering uppåt på grund av skillnader i den fysiska beskrivningen med avseende på den inhemska försäljningen och exportförsäljningen av referensmodellen, det vill säga modell TEC SL-2200. Den förklarade även att all försäljning av modell TEC SL-2200 fakturerades på grundval av priset direkt från fabriken. I sin skrivelse av den 11 oktober 2000 förklarade kommissionen, som svar på skrivelsen av den 10 oktober 2000 i vilken sökanden gjorde gällande att kommissionen inte korrekt hade beaktat skillnaderna mellan de fysiska egenskaperna hos den modell som användes för att fastställa normalvärdet och de olika modeller som exporterades av sökanden, i enlighet med följande:

”Det skall påpekas att det, såsom framgår av [sökandens] transaktionsvisa förteckning, inte är klarlagt att det föreligger en skillnad i marknadsvärde, som eventuellt skulle innebära att det krävs en justering av normalvärdet, mellan en [elektronisk väg] med fluorescerande viktangivelse och en annan med digital viktangivelse (LCD), såsom har påståtts. Vi har noterat att viss försäljning av samma modell med fluorescerande viktangivelse gjordes till ett lägre pris än det som gäller för modeller utan denna särskilda egenskap. Följaktligen avvisas ert klagomål.”

299 Kommissionen fortsatte i punkt 2 i skrivelsen som följer:

”Vi påminner er dessutom om det som vi redan har uppgivit i vår skrivelse av den 29 september 2000, dvs. att hittills har ingen justering uppåt gjorts av normalvärdet på grund av skillnader i de fysiska egenskaperna, såsom batteridrift, direktklaffen

'PLU', 'fold-up'-fönster, och så vidare, vilka förekommer på flera av de av [sökanden] exporterade modellerna, men inte på modell TEC SL-2200. Med beaktande av dessa förefintliga skillnader kan slutsatsen dras att dumpningsnivån var högre."

300 I punkt 3 i samma skrivelse har kommissionen slutligen klargjort att den skulle ha kommit fram till en högre dumpningsmarginal om den hade antagit det förhållningssätt som sökanden föreslog med avseende på beräkningen av dumpningsmarginalen, jämfört med den marginal som den fastställde med sitt eget tillvägagångssätt.

301 I förevarande fall hade sökanden gjort gällande skillnader i kostnaden för beviljad kredit för den försäljning som beaktades. Denna faktor accepterades, såsom framgår av punkt 2 c i bilaga A till informationshandlingen av den 21 september 2000. Efter att ha mottagit informationshandlingen ställde sökanden frågor avseende de fysiska egenskaperna hos produkterna. Såsom visades i föregående punkt gav kommissionen en tillräcklig förklaring till varför den inte hade gjort en justering på grund av skillnader i de fysiska egenskaperna.

302 Sökanden kan följaktligen anses ha givits kännedom om vilka modeller kommissionen hade använt då den fastställde normalvärdet. Sökanden fick dessutom tillräckliga uppgifter om orsakerna till att ingen justering gjordes på grund av skillnader i de fysiska egenskaperna. Kommissionen hade nämligen frivilligt avstått från att göra en justering uppåt, vilken skulle ha inneburit en högre marginal. Sökanden visste även att priset hade jämförts i samma handelsled. Sökanden hade inte heller begärt några andra justeringar. Den var följaktligen i stånd att tillvarata sina intressen vad rör fråga 2 i dess telefax av den 29 september 2000.

303 Frågorna 3 och 4 rör en justering av sökandens exportpris mot bakgrund av försäljarnas löner, vilken kommissionen inledningsvis hade gjort och vilken ledde till att exportpriset minskades och därmed även till att dumpningsmarginalen ökade.

304 Det framgår av skrivelserna av den 29 september 2000 och den 11 oktober 2000 att kommissionen inte hade gjort justeringen för försäljarnas löner vid den slutliga beräkningen av dumpningsmarginalen. Den minskade nämligen i sin skrivelse av den 11 oktober 2000 dumpningsmarginalen från 13,1 till 12,8 procent. Således fattade den ett beslut som var mer förmånligt ur sökandens synvinkel och den accepterade helt sökandens argument på denna punkt. Det finns därmed inte anledning att undersöka huruvida kommissionen vederbörligen besvarade frågorna 3 och 4 från sökanden.

305 Sökanden framförde följande överväganden i sin fråga nummer 6:

”I samma skrivelse av den 14 april 2000 från JKM Consulting till kommissionen anges följande: 'Såsom vi kom överens om vid denna sammankomst, kompletterade Bizerba och Avery Berkel det svar som särskilt gällde deras bolag, under såväl konfidentiella som icke konfidentiella former, och jag kommer således att överlämna detta till er på kommissionens huvudkontor'. [Sökanden] skulle vilja veta vilka uppgifter Bizerba och Avery Berkel skall inkomma med i det svar som särskilt gäller deras bolag.”

306 Kommissionen svarade följande i skrivelse av den 4 oktober 2000:

”Kommissionens avdelningar har diskuterat de bilagda indikatorerna på skada med gemenskapsindustrin. Gemenskapsindustrin har därvid framfört sina synpunkter, vilka ni har kopierat ur den icke konfidentiella akten.”

- 307 Bland de dokument som sökanden bifogade sin ansökan finns en skrivelse från Bizerba av den 10 april 2000, vilken mottogs den 14 april 2000, som innehåller bolagets synpunkter avseende skadan. Denna skrivelse innehåller således ytterligare uppgifter från Bizerba, till vilka det hänvisas i skrivelsen från JKM Consulting av den 14 april 2000. Vad gäller de uppgifter som kommer från Avery Berkel, skall det påpekas att skrivelsen från detta bolag inte återfinns bland de dokument som sökanden bifogade sin ansökan, även om det framgår av akten att den kände till den. Detta dokument, som ingavs som bilaga till rådets duplik, var nämligen tillgängligt i den icke konfidentiella akten som sökanden hade kopierat. Rådet har i detta avseende till sin replik bifogat de två protokoll som visar att sökandens juridiska ombud hade tagit del av den icke konfidentiella akten den 14 september och den 1 december 2000. Det framgår av punkt 12 i protokollet av den 14 september 2000 att sökandens juridiska ombud hade kopierat skrivelsen från Avery Berkel av den 14 april 2000, vilken hade mottagits den 17 april 2000. Sökandens påstående att "[d]en icke konfidentiella akten inte [innehöll] några synpunkter från Bizerba eller Avery Berkel av senare datum än denna skrivelse av den 14 april 2000, vilken [kompletterade] deras svar som särskilt gällde deras respektive bolag", och att "det endast [fanns] en enda handling där med synpunkter från Bizerba av den 10 april 2000, och inte någon från Avery Berkel", är inte med verkligheten överensstämmande. Båda två, Bizerba och Avery Berkel, hade nämligen sänt skrivelser till kommissionen efter sammankomsten i början av april 2000, med kompletteringar av sina svar. Såsom det har visats ovan kände sökanden till dessa två skrivelser.
- 308 Sökanden kände följaktligen till samtliga icke konfidentiella sammanfattningar av alla de synpunkter som hade sänts in av gemenskapsindustrin. Sökanden var följaktligen i stånd att tillvarata sina intressen vad gäller fråga 6 i dess telefax av den 29 september 2000.
- 309 I sin fråga nummer 10 undrade sökanden huruvida kommissionen hade undersökt i vilken omfattning den höga växelkursen för pund sterling i förhållande till euron hade påverkat Avery Berkels konkurrenskraft när det gällde försäljning inom euroområdet.

310 I sin skrivelse av den 4 oktober 2000 svarade kommissionen följande:

”Det var inte möjligt att göra en detaljerad framställning av uppgifterna rörande skadan med samtliga sifferuppgifter [avseende] euroområdet och området [utanför detta] ..., på grund av det som har angivits i svaret på fråga 9 ovan. [Den efterfrågade förändringen av uppgifterna [var] inte möjlig, eftersom tabell 4.2.2 hade upprättats med utgångspunkt i de transaktionsvisa förteckningar som hade inkommit från de gemenskapsproducenter som samarbetade. Det är en utbredd praxis vid kommissionen att endast begära transaktionsvisa förteckningar med avseende på undersökningsperioden.] Enligt tillgängliga uppgifter är det emellertid uppenbart att den försäljning som de gemenskapsproducenter som samarbetade genomförde hos kunder såväl inom som utom euroområdet har påverkats i negativ riktning.”

311 Kommissionen förklarade följaktligen att den inte hade tillgång till några andra uppgifter om skadan, fördelade mellan euroområdet och området utanför detta. Den förklarade även att den hade avgjort att det förelåg skada för de producenter som hade samarbetat (det vill säga även för Avery Berkel) avseende försäljningen till kunder såväl inom som utanför euroområdet. Följaktligen förklarade den för sökanden vilken slags granskning den hade gjort i detta avseende.

312 Förstainstansrätten konstaterar att kommissionen vederbörligen besvarade sökandens fråga och gav denne alla de uppgifter som krävdes för att den skulle kunna tillvarata sina intressen. Frågan huruvida kommissionen vederbörligen beaktade denna faktor saknar däremot samband med iakttagandet av sökandens rätt till försvar, såsom rådet har gjort gällande.

313 I fråga 11 undrar sökanden ”hur kommissionen kunde ... fastställa en kategorisk skillnad mellan [elektroniska vågar] ur det lägre segmentet, mellansegmentet respektive det övre segmentet, såsom den [hade] gjort när den undersökte skadan”, när ”[d]et angavs i informationshandlingen, i punkt 2.1, att det ’av undersökningen framgick att det inte gick att göra en klar åtskillnad mellan de tre segmenten, eftersom modellerna ur de besläktade segmenten ofta var sinsemellan utbytbara”.

314 Kommissionen bemötte detta i sin skrivelse av den 4 oktober 2000 på följande sätt:

”Den berörda produkten i förevarande undersökning är densamma som den som har använts i tidigare och i pågående undersökningar. Samtliga de modeller som användes för jämförelsen i förevarande undersökning definierades av de berörda bolag som samarbetade (oavsett om de var producenter/exportörer eller från gemenskapen) och har vid behov kontrollerats.”

315 Kommissionen förklarade således hur den hade delat upp produkten mellan det lägre segmentet, mellansegmentet och det övre segmentet. Kommissionens svar var tillräckligt för att sökanden skulle kunna tillvarata sina intressen.

316 Såsom rådet med rätta har hävdad gjordes det dessutom endast upplysningsvis skillnad mellan de elektroniska vågarna ur det lägre segmentet och övriga elektroniska vågar, och analysen av skadan omfattade hela produktsortimentet (se punkterna 127–131 ovan).

317 I fråga nummer 12 framför sökanden synpunkter avseende dumpningens storlek:

”I punkt 4.4.1 i informationshandlingen nämns att granskningen omfattade samtliga de faktorer som särskilt nämns i artikel 3.5 i grundförordningen. Emellertid förefaller inte storleken av den verkliga dumpningsmarginalen ha analyserats i enlighet med artikel 3.5 [i grundförordningen]. Har denna faktor ansetts sakna relevans vid undersökningen? Hur kom kommissionen, med hänsyn till den mycket höga nivån på den prisunderskridandemarginal som kommissionen fastställde —

den var klart högre än de dumpningsmarginaler som fastställdes för de producenter som samarbetade — till slutsatsen att det var inverkan av dumpningen som orsakade den påstådda skadan? Beaktade kommissionen den omständigheten att importen hade orsakat samma påstådda skada även vid prisnivåer som inte utgör dumpning, eftersom prisunderskridandet även utan den påstådda dumpningen förblev betydande och så gott som oförändrad för de flesta av de producenter som samarbetade?”

318 Kommissionen svarade följande i sin skrivelse av den 4 oktober 2000:

”Er fråga rör en mycket hypotetisk frågeställning, eftersom ni ber kommissionens avdelningar föreställa sig en situation i vilken tillverkarnas/exportörernas försäljning inte hade skett till dumpade priser. Så är uppenbarligen inte fallet i denna undersökning. Kommissionens avdelningar granskade emellertid samtliga relevanta frågor som hade kunnat ha en inverkan på den skada som gemenskapsindustrin led. I det kapitel i informationshandlingen som benämns 'Orsakssamband' bekräftades orsakssambandet mellan den dumpade importen från de berörda länderna och den skada som gemenskapsindustrin led.”

319 Kommissionen får därmed anses ha besvarat sökandens fråga nummer 12 på ett korrekt sätt.

320 Av ovan angivna skäl kan talan inte vinna bifall på den fjärde grundens första del.

2. Den andra delgrunden: Överträdelsen av artikel 20.5 i grundförordningen

a) Parternas argument

- 321 Sökanden har gjort gällande att gemenskapsinstitutionerna har överträtt artikel 20.5 i grundförordningen genom att inte bevilja sökanden en minimal tidsfrist om tio dagar för att sammanställa sina synpunkter avseende informationshandlingen. Kommissionens slutliga svar på begäran om ytterligare uppgifter hade nämligen sänts den 4 oktober 2000 och den tidsgräns sökanden gavs för att inkomma med sina synpunkter fastställdes till den 11 oktober 2000, varför denne inte kom i åtnjutande av den tidsfrist som medges i ovan nämnda bestämmelse.
- 322 Sökanden har för det första påpekat att rådet underlät att ange skälet till att sökanden hade fel då den hävdade att tidsfristen skulle ha beräknats från det datum då klarläggandet mottogs. För det andra avvisar sökanden rådets tolkning, enligt vilken de ytterligare slutgiltiga uppgifterna skulle betraktas som ett klarläggande, och att parterna inte skulle beviljas den minimala tidsfrist som var nödvändig för att de skulle kunna framställa sina synpunkter. Enligt sökanden innebär denna tolkning att rätten till försvar vid antidumpningsförfaranden blir kraftigt begränsad. För det tredje har sökanden hävdat att det räcker att den visar att en tidsfrist av tvingande karaktär som stadgas i grundförordningen inte har iakttagits. Slutligen har sökanden gjort gällande att på grund av att de slutgiltiga uppgifterna avseende skadan lämnades ut den 4 oktober 2000 var den, med hänsyn till de officiella helgdagarna i Kina, fram till den 7 oktober 2000 förhindrad att inge sina synpunkter. Då den 7 och den 8 oktober inföll under ett veckoslut återstod faktiskt bara en dag för att utforma synpunkterna i fråga. Den hade bland annat velat kontrollera kommissionens påståenden om att det inte var någon skillnad, med avseende på de fysiska egenskaperna, mellan de modeller som såldes inom respektive utanför euroområdet, att det fanns jämförbara modeller, liksom de sifferuppgifter avseende konsumtionen som var angivna i bilaga till skrivelsen av den 4 oktober 2000, samt bevisningen avseende annan export av andra produkter än elektroniska vägar, som dock

omfattades av samma nummerkod i Eurostats klassificering. Den har hävdats att det i ett antidumpningsförfarande är ett grundläggande krav att ett absolut minimum tillgodoses avseende rätten till försvar, vilket bland annat innebär att parterna skall ha minst tio dagar att tillgå för att säkerställa skyddet av sina intressen.

323 Rådet har bestridit sökandens argument och anfört, för det första, att de slutgiltiga uppgifterna hade utlämnats genom en skrivelse av den 21 september 2000 och att tidsfristen hade fastställts till den 11 oktober 2000. Tidsfristen översteg således, enligt rådet, tio dagar.

324 För det andra har rådet anfört att även om sökandens tolkning avseende tidsfristens början skulle vara korrekt, medför inte den omständigheten att sökanden inte hade tio dagar att tillgå för att utforma sina synpunkter att den omtvistade förordningen blir ogiltig. Rådet har hävdats att sökanden måste visa att den omständigheten att den inte hade tio dagar att tillgå för att utforma sina synpunkter avseende klarläggandet medförde att den inte kunde tillvarata sina intressen. Rådet har hävdats att skrivelsen av den 21 september 2000 innehöll alla uppgifter sökanden behövde för att tillvarata sina intressen.

325 Rådet har dessutom hävdats att nya påståenden avseende faktiska omständigheter, det vill säga att sökanden inte hade kunnat inhämta bevisning vare sig för att det fanns fysiska skillnader mellan de modeller som såldes inom respektive utanför euroområdet, eller avseende sifferuppgifterna om konsumtionen, inte har framställts förrän i samband med att repliken ingavs och att de följaktligen inte kan prövas i sak. Under alla omständigheter saknar de, enligt rådet, grund.

b) Förstainstansrättens bedömning

326 I artikel 20.5 i grundförordningen föreskrivs att "[d]e uppgifter som lämnas efter ett slutligt utlämnande av uppgifter ... endast [får] beaktas om de inkommer inom en

period som i varje enskilt fall skall fastställas av kommissionen och som skall vara minst tio dagar med beaktande av hur brådskande ärendet är”.

- 327 I förevarande fall utlämnade kommissionen informationshandlingen i en skrivelse av den 21 september 2000. Tidsfristen för att inkomma med uppgifter fastställdes till den 11 oktober 2000 och översteg således tio dagar. Sökanden begärde i telefax av den 29 september 2000 ytterligare uppgifter av kommissionen. Kommissionen svarade i två olika skrivelser av den 29 september 2000 respektive den 4 oktober 2000. Sökanden anhöll i telefax av den 4 oktober 2000 om en förlängning av tidsfristen för att inkomma med sina synpunkter. Kommissionen avlog denna förfrågan genom telefax av den 5 oktober 2000. I skrivelse av den 10 oktober 2000 ingav sökanden sina synpunkter avseende de uppgifter som den hade fått av kommissionen.
- 328 Sökanden har huvudsakligen gjort gällande att den borde ha fått tillgodogöra sig en tidsfrist på tio dagar räknat från kommissionens skrivelse av den 4 oktober 2000. Rådet å sin sida anser emellertid att tidsfristen skall räknas från dagen för det slutgiltiga utlämnandet av uppgifter, det vill säga den 21 september 2000.
- 329 Före prövningen av huruvida rådet med rätta kan hävda att skrivelsen av den 21 september 2000 i sig utgjorde den slutgiltiga informationen medan de senare skrivelserna endast var klargöranden, skall förstainstansrätten undersöka vilka konsekvenser det skulle få i förevarande fall om det ansågs att skrivelserna av den 29 september 2000 och den 4 oktober 2000 även de innehöll slutgiltiga uppgifter.
- 330 Det följer av rättspraxis att den omständigheten att vissa uppgifter saknas i informationshandlingen inte utgör ett åsidosättande av sökandens rätt till försvar, när det står klart att den har fått kännedom om dessa uppgifter vid ett annat tillfälle,

vid ett datum då det fortfarande var möjligt för den att yttra sig i det avseendet innan kommissionen antog sitt förslag om antagandet av den omtvistade förordningen (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovan, i punkt 288, nämnda målet Champion Stationery m.fl. mot rådet, punkt 83).

331 Även om det skulle anses att sökanden hade rätt att ha minst tio dagar till sitt förfogande för att inkomma med eventuella synpunkter avseende de uppgifter som inte var angivna i den informationshandling som den hade fått sig tillsänd den 21 september 2000, och denna tid inte hade beviljats, är detta förhållande inte i sig tillräckligt för att den omtvistade förordningen skall ogiltigförklaras. Det måste nämligen fastställas huruvida den omständigheten att gemenskapsinstitutionerna inte beviljade sökanden den i artikel 20.5 i grundförordningen föreskrivna tidsfristen för att inkomma med sina eventuella synpunkter avseende den ytterligare informationen innebar att sökandens rätt till försvar inom ramen för ifrågavarande förfarande verkligen påverkades.

332 Det skall i detta avseende erinras om att sökanden, i de synpunkter den lämnade avseende kommissionens informationshandling av den 21 september 2000, bestred ett flertal punkter, däribland dem som undersöktes ovan och avseende vilka den ifrågasatte kommissionens svar. I kommissionens skrivelser av den 29 september 2000 och av den 4 oktober 2000 besvarades de frågor som sökanden hade ställt i sitt telefax av den 29 september 2000. Såsom visades i punkterna 295–320 ovan åsidosattes emellertid inte sökandens rätt till försvar med avseende på dessa frågor. Dessutom hade sökanden kunnat framföra sina synpunkter på såväl informationshandlingen som de ytterligare svaren från kommissionen i sin skrivelse av den 10 oktober 2000.

333 Sökanden har särskilt hävdad att den, inom den korta tidsfrist som den hade givits efter att ha fått de ytterligare uppgifterna avseende skadan genom kommissionens skrivelse av den 4 oktober 2000, inte kunde inhämta bevis för att andra produkter än elektroniska vågar, som omfattades av klassificeringen KN 8423 81 50, hade exporterats från Kina och de övriga berörda länderna.

334 Detta argument kan inte godtas. Sökanden visste nämligen, sedan den hade tagit del av informationshandlingen av den 21 september 2000, att kommissionen ansåg att hela den export som var registrerad under detta KN-nummer utgjordes av elektroniska vågar. Det rör sig således inte om någon ny "slutgiltig uppgift".

335 Vad gäller påståendet att sökanden inte hade tid att kontrollera kommissionens påståenden av den 4 oktober 2000 om att det inte fanns någon skillnad i de fysiska egenskaperna hos de modeller som såldes inom respektive utanför euroområdet och att det fanns jämförbara modeller, skall det påpekas att kommissionen i informationshandlingen av den 21 september 2000, i tabell 4.2.2, för att underbygga sitt resonemang avseende verkan av införandet av euron uppgav de genomsnittliga (indexreglerade) priserna för vart och ett av segmenten inom och utanför euroområdet. Sökanden ställde i punkt 8 i sitt telefax av den 29 september 2000 följande fråga: "Vad gäller tabell 4.2.2 vill [sökanden] veta om det inte finns någon som helst skillnad mellan de modeller som gemenskapsindustrin sålde inom respektive utanför euroområdet, med avseende på de fysiska egenskaper som legat till grund för prisjämförelsen." Kommissionen svarade i sin skrivelse av den 4 oktober 2000 med att uppge att "[j]ämförbara modeller användes i tabell 4.2.2, och det behövs följaktligen inte göras några justeringar för skillnader i de fysiska egenskaperna". Sökanden konstaterade helt enkelt i sin skrivelse av den 10 oktober 2000 att "[d]en stora prisskillnaden, enligt vad som framgår av kommissionens handlingar, mellan försäljningen [inom] euroområdet och [utanför] detta område från de bolag som har klagat till gemenskapen, visar för övrigt tydligt på ett konkurrenshindrande agerande från klagandenas sida, och att dessa förhindrade parallellimport till den inre marknaden".

336 Sökanden har således, efter det att kommissionen hade svarat i sin skrivelse av den 4 oktober 2000, inte ens försökt göra gällande att den hyste tvivel avseende förekomsten av skillnader mellan de fysiska egenskaperna hos de modeller som gemenskapsindustrin sålde inom respektive utanför euroområdet samt avseende dessa modellers jämförbarhet. Det kan följaktligen fastställas att rätten till försvar inte har åsidosatts på denna punkt.

337 Vad gäller de sifferuppgifter avseende konsumtion som återges i handlingen från april 2000 och som utlämnades till sökanden i skrivelsen av den 4 oktober 2000, räcker det att konstatera att det rörde sig om preliminära uppgifter och att endast de uppgifter som gavs i informationshandling av den 21 september 2000 var av betydelse. Argumentet saknar således relevans.

338 Sökanden var under dessa omständigheter redan i sin skrivelse av den 10 oktober 2000 i stånd att framställa sina synpunkter avseende de frågor där motsättningar fanns mellan denne och kommissionen, och att göra gällande hela det resonemang som den därefter utvecklade inför förstainstansrätten.

339 Sökanden kan under dessa omständigheter inte hävda att dess rätt till försvar åsidosattes under undersökningsförfarandet.

340 Det skall även påpekas att sökanden inte kan åberopa artikel 20.3 i grundförordningen, i vilken följande anges: "Om en provisorisk tull inte har tillämpats skall parterna ges tillfälle att begära ett slutligt utlämnande av uppgifterna inom den tidsfrist som fastställs av kommissionen." Den tidsfrist som fastställdes i skrivelsen av den 21 september 2000 avsåg möjligheten att inkomma med yttrande och inte möjligheten att begära ett slutgiltigt utlämnande av uppgifter.

341 Talan kan följaktligen inte vinna bifall på den fjärde grundens andra del.

3. *Den tredje delgrunden: Överträdelsen av artikel 6.9 i grundförordningen och av artikel 253 EG*

a) Parternas argument

- 342 Sökanden har gjort gällande att rådet har överträtt artikel 6.9 i grundförordningen genom att den inte avslutade undersökningen inom ett år. Avsaknaden av en motivering till att tidsfristen överskreds, i en sektor som redan hade varit föremål för ett flertal förfaranden, utgör dessutom en överträdelse av artikel 253 EG. Sökanden har hänvisat till förstainstansrättens rättspraxis (domen i det ovan, i punkt 167, nämnda målet NTN Corporation och Koyo Seiko mot rådet, punkterna 119–125, och förstainstansrättens dom av den 28 september 1995 i mål T-164/94, Ferchimex mot rådet, REG 1995, s. II-2681, punkt 166).
- 343 Sökanden har gjort gällande att tidsfristen på ett år utgör en allmän regel. Om det inte är möjligt att iaktta denna tidsfrist skall undersökningen avslutas inom en tidsfrist på femton månader. Denna skyldighet rör särskilt de fall där det har visats att det inte var möjligt att iaktta tidsfristen på ett år.
- 344 Rådet har bestridit sökandens påstående och hävdade att dennes tolkning strider mot den tydliga avfattningen av artikel 6.9 i grundförordningen. Institutionerna är bundna av en formell skyldighet att avsluta undersökningarna inom en tidsfrist på femton månader.

b) Förstainstansrättens bedömning

- 345 Vad först gäller den rättspraxis från förstainstansrätten som har åberopats av sökanden och som innebär att antidumpningsundersökningar inte får pågå orimligt lång tid, varvid bedömningen härav skall göras med beaktande av de särskilda omständigheterna i det enskilda fallet (domen i det ovan, i punkt 342, nämnda målet Ferchimex mot rådet, punkt 166), skall det påpekas att denna rättspraxis gäller artikel 7.9 a i den tidigare grundförordningen.

346 Artikel 6.9 i grundförordningen överensstämmer emellertid inte med artikel 7.9 a i den tidigare grundförordningen, vilken hade följande lydelse:

”En undersökning skall avslutas antingen genom att den avbryts eller genom slutgiltig åtgärd. Den skall normalt avslutas inom ett år från det att förfarandet inletts.”

347 I artikel 6.9 i grundförordningen, vilken är tillämplig i förevarande fall, föreskrivs följande:

”I fråga om förfaranden som inleds enligt artikel 5.9 [i förordningen] skall en undersökning om möjligt avslutas inom ett år. Sådana undersökningar skall under alla omständigheter avslutas inom 15 månader efter det att de inleddes i överensstämmelse med undersökningsresultaten enligt artikel 8 [i grundförordningen] för åtaganden och enligt artikel 9 [i grundförordningen] för slutgiltiga åtgärder.”

348 Artikel 6.9 i grundförordningen innehåller följaktligen, i motsats till den tidigare bestämmelsen, en vägledande tidsfrist, på ett år, liksom en tvingande tidsfrist, på femton månader. Det följer av dessa två tidsfrister att om gemenskapsinstitutionerna inte har avslutat undersökningen inom den vägledande tidsfristen på ett år, räcker det, för att de skall iaktta handläggningsreglerna i grundförordningen, att de avslutar undersökningen inom tidsfristen på femton månader, utan att det behöver undersökas huruvida den ianspråktagna tiden, när den överskrider den vägledande tidsfristen men inte den tvingande tidsfristen, är rimlig under förhållandena i det enskilda fallet. Det kan följaktligen konstateras att den rättspraxis som sökanden har åberopat inte är relevant i de fall där den tvingande tidsfristen på femton månader har iakttagits.

- 349 Det skall vidare påpekas att förfarandet i förevarande fall inleddes den 16 september 1999, genom ett tillkännagivande som publicerades i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* samma dag, och avslutades den 27 november 2000 genom att rådet antog den omtvistade förordningen. Undersökningen avslutades följaktligen inte inom den vägledande tidsfristen på ett år. Det står emellertid klart att den fullföljdes i god tid före utgången av den bindande tidsfristen på femton månader. Det kan följaktligen inte hävdas att gemenskapsinstitutionerna har överträtt artikel 6.9 i grundförordningen.
- 350 Slutligen var gemenskapsinstitutionerna under dessa förhållanden inte skyldiga att motivera varför de hade överskridit den vägledande tidsfristen på ett år. Någon överträdelse av artikel 253 EG föreligger följaktligen inte.
- 351 Den fjärde grundens tredje del kan således inte godtas.
- 352 Av det som har anförts ovan följer att talan skall ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

- 353 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Svaranden har yrkat att sökanden skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökanden har tappat målet, skall svarandens yrkande bifallas.
- 354 Kommissionen, som är intervenient i målet, skall bära sin rättegångskostnad i enlighet med artikel 87.4 första stycket i rättegångsreglerna.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (fjärde avdelningen i utökad sammansättning)

följande dom:

- 1) **Talan ogillas.**

- 2) **Sökanden skall bära sin rättegångskostnad och ersätta svarandens rättegångskostnad.**

- 3) **Intervenienten skall bära sin rättegångskostnad.**

Tiili

Pirrung

Mengozzi

Meij

Vilaras

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 28 oktober 2004.

H. Jung

V. Tiili

Justitiesekreterare

Ordförande

Innehållsförteckning

Tillämpliga bestämmelser	II - 3672
Bakgrund till tvisten	II - 3681
Förfarandet och parternas yrkanden	II - 3684
Prövning i sak	II - 3686
A — Den första grunden: Uppenbart oriktig bedömning vid tillämpningen av artikel 2.7 i grundförordningen	II - 3686
1. Inledning	II - 3686
2. Systematiken i artikel 2.7 i grundförordningen	II - 3689
a) Parternas argument	II - 3689
b) Förstainstansrättens bedömning	II - 3690
3. Det första villkor som ställs i artikel 2.7 c i grundförordningen	II - 3693
a) Tillämpningen av enhetliga priser	II - 3693
Parternas argument	II - 3693
Förstainstansrättens bedömning	II - 3695
b) Den förlustbringande försäljningen	II - 3701
Parternas argument	II - 3701
Förstainstansrättens bedömning	II - 3704
c) Relationstalet mellan försäljningen på den kinesiska inhemska marknaden och exporten	II - 3707
Parternas argument	II - 3707
Förstainstansrättens bedömning	II - 3708
d) Slutsats avseende det första villkor som ställs i artikel 2.7 c i grundförordningen	II - 3713
	II - 3791

B — Den andra grunden: Överträdelse av artikel 3.2, 3.3, 3.5 och 3.8 i grundförordningen och uppenbart oriktig bedömning vid fastställandet av skadan	II - 3714
1. Inledande synpunkter	II - 3714
2. Den sjätte delgrunden: Överträdelse av artikel 3.2 och 3.8 i grundförordningen, avseende bedömningen av den dumpade importens inverkan i förhållande till gemenskapsindustrins produktion av en del av de likadana produkterna	II - 3716
a) Parternas argument	II - 3716
b) Förstainstansrättens bedömning	II - 3718
3. Den första delgrunden: Överträdelse av artikel 3.5 i grundförordningen ..	II - 3719
a) Parternas argument	II - 3719
b) Förstainstansrättens bedömning	II - 3721
4. Den andra delgrunden: Beaktandet, vid fastställandet av skada, av import som inte hade dumpats	II - 3725
a) Parternas argument	II - 3725
b) Förstainstansrättens bedömning	II - 3728
5. Den tredje delgrunden: Slutsatsen att gemenskapsindustrin led väsentlig skada	II - 3734
a) Skillnad mellan preliminära och slutgiltiga uppgifter	II - 3734
Parternas argument	II - 3734
Förstainstansrättens bedömning	II - 3735
b) Bedömning av vissa skadeindikationer	II - 3737
Parternas argument	II - 3737
Förstainstansrättens bedömning	II - 3739
— Försäljningspriset för den likadana produkten	II - 3740
— Lönsamheten och effekterna av införandet av euron	II - 3742

c)	Förekomst av väsentlig skada och bedömning av de faktiska omständigheterna	II - 3743
	Parternas argument	II - 3743
	Förstainstansrättens bedömning	II - 3744
d)	Början och kulmen på effekten av förväntningarna på införandet av euron	II - 3744
	Parternas argument	II - 3744
	Förstainstansrättens bedömning	II - 3745
6.	Den fjärde delgrunden: Gemenskapsinstitutionernas uppenbart oriktiga bedömning av storleken på den faktiska dumpningsmarginalen	II - 3747
a)	Parternas argument	II - 3747
b)	Förstainstansrättens bedömning	II - 3748
7.	Den femte delgrunden: Överträdelse av artikel 3.2 och 3.3 i grundförordningen genom att sifferuppgifter som härrörde från Eurostat beaktades ...	II - 3749
a)	Parternas argument	II - 3749
b)	Förstainstansrättens bedömning	II - 3751
C —	Den tredje grunden: Överträdelse av artikel 3.6 i grundförordningen	II - 3756
1.	Inledning	II - 3756
2.	Den första delgrunden: Lönsamheten	II - 3757
a)	Parternas argument	II - 3757
b)	Förstainstansrättens bedömning	II - 3758
3.	Den andra delgrunden: Försäljningsprisernas utveckling	II - 3758
a)	Parternas argument	II - 3758
b)	Förstainstansrättens bedömning	II - 3760
4.	Den tredje delgrunden: Beräkningen av prisunderskridandemarginalen	II - 3762
a)	Parternas argument	II - 3762
b)	Förstainstansrättens bedömning	II - 3762
		II - 3793

5. Den fjärde delgrunden: Marknadsandelen	II - 3763
a) Parternas argument	II - 3763
b) Förstainstansrättens bedömning	II - 3764
D — Den fjärde grunden: Åsidosättande av de handläggningsregler som stadgas i grundförordningen	II - 3769
1. Den första delgrunden: Överträdelse av artikel 20.4 i grundförordningen .	II - 3769
a) Parternas argument	II - 3769
b) Förstainstansrättens bedömning	II - 3770
2. Den andra delgrunden: Överträdelsen av artikel 20.5 i grundförordningen.	II - 3781
a) Parternas argument	II - 3781
b) Förstainstansrättens bedömning	II - 3782
3. Den tredje delgrunden: Överträdelsen av artikel 6.9 i grundförordningen och av artikel 253 EG	II - 3787
a) Parternas argument	II - 3787
b) Förstainstansrättens bedömning	II - 3787
Rättegångskostnader	II - 3789